

[10th March 1969

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தலைவர் அவர்களே, இந்தச் செய்தி பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறது. பத்திரிகையில் வந்ததைப் பற்றி பத்திரிகைக்காரர்கள்மேல் நடவடிக்கை எடுக்க வழி செய்வார்களா ?

MR. CHAIRMAN : That is a different matter. That is for the Assembly to take action.

III—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1969-70

மிஸ்டர் சேர்மன் : இப்போது இந்த Budget discussion கடைசிக் கட்டத்தில் வந்திருக்கிறோம். வழக்கம்போல் கடைசிக் கட்டத்தில்தான் நிறைய உறுப்பினர்கள் பேச முன்வருகிறார்கள். இப்போது 13, 14 பேர்கள் பேச வேண்டும். அதனால் இப்போது ஒரு கஷ்ட காலம் வந்து விட்டது. கஷ்ட காலம் வந்தால் ரேஷன் செய்ய வேண்டியதுதான். ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் தயவு செய்து 15 நிமிஷம் எடுத்துக் கொண்டால் எல்லோரும் பேச முடியும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

* திருமதி சரஸ்வதி பாண்ட்ரங்கம் : தலைவர் அவர்களே, இந்த 1969-70-ம் ஆண்டுக்கான வரவு-செலவுப் பட்டியலின்மீது பேசுகிற போது, முக்கியமாக நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே பஞ்சம் ஒரு பக்கம், தண்ணீர் இல்லாத கஷ்டம் ஒரு பக்கம், வீடற்ற நிலைமை ஒரு பக்கம், இவ்வாறாக பல துறையிலேயும் இந்த மக்கள் கஷ்டப் படுகிற நிலைமையில் இருக்கிறபோது, அரசு எவ்வாறாக அவைகளைத் தீர்க்க முடியும் என்று நினைக்கிறபோதுதான் காந்தியார் வழி இருக்கிறதே உயர்ந்த வழி—அந்த காந்தியார் வழியை நாம் ஏற்றுக்கொள்வோமேயானால் கண்டிப்பாக இந்த பஞ்சத்திலிருந்து இந்த கஷ்டங்களிலிருந்து விடுபட்டு மற்ற எல்லா மாகாணத் துக்கும் முன்னேடியாக நம் மாகாணம் விளங்க முடியும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

உணவுப் பிரச்னையைப் பற்றி நினைக்கும்போது, திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஏறக்குறைய 3 கோடி பனைமரங்கள் இருக்கின்றன. அந்தப் பனைமரங்களிலிருந்து வெல்லத்தை எடுத்து சர்க்கரை செய்து விநியோகம் செய்தால் ஒருவாறாக உணவுப் பிரச்னையைத் தீர்க்க முடியும். லட்சக் கணக்கான ஏக்கர் நஞ்சை நிலத்தில் இன்று பணம் அதிகமாகக் கிடைக்கிறதே என்று நினைத்து கரும்பு பயிரிடுகிறார்கள். அவ்வாறு கரும்பு பயிரிடுகிறபோது உணவு நெருக்கடி ஏற்படுகிறது. அதை முன்னிட்டு எங்கெங்கே தென்னைமரம், பனைமரம் இருக்கிறதோ அந்தப் பொக்கிஷமான கற்பக விருக்ஷங்களை எல்லாம் காந்தியார் முறையில் பயன்படுத்த, கரும்புச் சர்க்கரைதான் சாப்பிட வேண்டும் என்று எல்லோர் உள்ளத்திலேயும் கருத்து தோன்ற வேண்டும். அந்த வழி வந்தால் பனை மரம், தென்னை மரம் இருக்கிறது. அந்த வெல்லத்தால் செய்யப்படுகிற சர்க்கரையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். கிராமோதய பவனில் இருக்கிறது அந்தச் சர்க்கரை.

10th March 1969]

மிஸ்டர் சேர்மான் : அந்தப் பனை வெல்லம் சாப்பிட்டால் உயர்பெடிஸ் என்கிறார்கள்.

திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம் : அதுவும் நல்ல விஷயம்தான். ஒரு வருஷத்துக்கு கரும்பு பயிரிடக் கூடாது என்று சட்டம் போட வேண்டும். எல்லோரும் நெல் பயிரிட ஏற்பாடு செய்தால் மிகவும் நல்ல முறையில் உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியும். ஒரு சமயம் கேரளாவில் பஞ்சம் என்று சொல்லியபோது காந்திஜி அவர்கள் கூறினார்கள் : என்ன கஷ்டம் கேரளாவில்? தென்னே, பலா பழமும் இருக்கிறது. அவர்கள் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம் என்று காந்திஜி சொன்னது எனக்கு ரூபகம் இருக்கிறது. கஷ்டம் வரும்போது எல்லோரும் ஒரு விதத்தில் தியாகம் செய்ய முன்வரவேண்டும்.

அடுத்துப் பார்க்கும்போது தண்ணீர். தண்ணீர் பிரச்சனையை எடுத்துக் கொண்டால் குளங்கள், ஆறுகள் எல்லாம் வறண்டிருக்கின்றன. பஞ்ச நிவாரண வேலையாக எடுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலேயும் உள்ள கிணறுகளை, குளங்களை இன்னும் 10 அடி ஆழம் தோண்ட வேண்டும். ஆறுகளின் கரைகளைப் பாதுகாக்க வேண்டும். ஆற்றின் கரைகளில் குடிசைகள் போடுகிறார்கள். இதில் கண்டிப்பாக இந்த அரசு அக்கறை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆறுகளின் கரைகளில் தென்னே, பனை, மா போன்ற மரங்களை வைத்தால் பாதுகாப்பாக இருக்கும். இதைச் செய்வார்களானால் ஓரளவிற்கு தண்ணீர்ப் பஞ்சத்தை நீக்கலாம், பஞ்ச நிவாரண வேலையாகவும் இருக்கும். மற்றப்படி அந்தக் கிராம மக்களுக்கு வேலை கொடுப்பதாகவும் இருக்கும். கிராமத்தைப் பாதுகாக்கும் அளவுக்கு நல்ல வேலை செய்தோம் என்ற நிலைமை ஏற்படும்.

வீட்டுப் பிரச்சனையை எடுத்துக் கொண்டால் உறுப்பினர்கள் சொல்லியது மாதிரி எங்கு பார்த்தாலும் குடிசைகள். பாதை ஓரமாகவும் மற்ற மற்ற இடங்களில் எல்லாம் குடிசைகளைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை வெளியேற்ற முடியாமல் ஓட்டுக்கரகப் பயப்படுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அதைச் தீர்க்க மன்றத்தில் உள்ள எல்லாக் கட்சிகளையும் சேர்ந்தவர்களைக் கொண்ட ஒரு கமிட்டியை அமைக்க வேண்டும். அப்படி குடிசை போடுகிறவர்களின் நிவாரணக் கமிட்டியாக அமைத்து எங்கே எங்கே குடிசைகள் அமைத்துக் கொடுப்பது; அது அவர்களுக்கு எவ்வளவு சௌகரியமாக இருக்கும் என்று ஆராய்ச்சி பண்ணி அவ்வாறு செய்தோமேயானால் ஒரு நல்ல காரியம் செய்வதாகும். மறைந்த நம் முதலமைச்சர் அவர்கள் அக்டோபர் 2-ஆம் தேதி வானொலியில் ரொம்ப அழகாக காந்தியத்தைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறார்கள். அது கிராம நலத்தில் வந்திருக்கிறது. அந்த விதத்தில் அந்த முறையில் அந்த எண்ணத்தோடு இன்றைய அரசு பார்க்குமேயானால் கண்டிப்பாக இந்த எல்லாக் கஷ்டங்களிலிருந்தும் தமிழகத்தைக் காப்பாற்ற முடியும் என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்டரங்கம்] [10th March 1969]

அடுத்து வட சென்னையிலுள்ள பெண்கள் எஸ். எஸ். எல்.சி. படித்தவுடன் தொழிற்கல்வி பயில பாஸ்டெக்னிக்கை நம் தலைவர் லட்சுமணசாமி முதலியார் அவர்கள் அமைத்துக் கொடுத்தார்கள். இன்று அந்த பாஸ்டெக்னிக் வட சென்னையிலிருந்து கிண்டிக்கு மாற்றப்பட்டுவிட்டது. அப்படி மாற்றப் பட்ட பிறகு ஏழைத் தொழிலாளப் பெண்கள் கஷ்டப்பட்டு படித்துவிட்டு மேற்கொண்டு தொழிற்கல்வி பயில வேண்டுமென்றால் நாள் ஒன்றுக்கு ஒரு ரூபாய்க்கு மேல் செலவு செய்துகொண்டு கிண்டிக்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது. அதை இந்த அரசு கவனித்து பாஸ்டெக்னிக்கை வட சென்னையிலேயே வைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

4-20
p.m.

பிரிவினை என்று பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அது மட்டுமல்ல. ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலேயும் இருந்து வருகிற வார்த்தைகளைப் பார்க்கும்போது ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு, ஒற்றுமை நீங்கிடிவ் அனைவர்க்கும் தாழ்வு என்று பாரதியார் சொன்னதை மறந்து விட்டோமோ என்று தோன்றுகிறது. நமக்கு அதிகாரம் கொடுக்க வில்லை என்று நினைக்கக் கூடாது. உரிமையோடு மத்திய சர்க்காரைக் கேட்டுப் பெறலாம். அப்படி எண்ணினால் பஞ்சாயத்துகளுக்கும் அது போன்ற மற்ற நிறுவனங்களுக்கும் எவ்வளவு அதிகாரத்தை நம்முடைய தமிழக அரசு கொடுத்திருக்கிறது? காங்கிரஸ் அரசாங்கம் இருக்கும்போது எவ்வளவு அதிகாரம் கொடுத்திருந்தார்களோ அதைவிட பன்மடங்கு அதிகாரத்தைத் தந்து விட்டோம் பாருங்கள். நாங்கள் கிராம வளர்ச்சித் திட்டத்துக்கு முன்னோடியாக வேலை செய்கிறோம் பாருங்கள். அதே மாதிரி மத்திய சர்க்கார் அதிக அதிகாரங்கள் தர வேண்டுகிறேன் என்று கேட்கலாம். அதே மாதிரி அன்பு வழியில் அற வழியில் உண்மை வழியில் போராட வேண்டுமே தவிர பிரிவினை எண்ணங்களை வளர்ப்பது இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூடாது. முக்கியமாக இந்த அரசு அவர்களிடம் இதைச் சொல்லி இந்த எண்ணம் கூடாது என்று செய்ய வேண்டும். மறைந்த முதல்வர் அவர்கள் இந்தப் பிரிவினை எண்ணத்தை விட்டு விட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வழியில் நடக்கிற இந்த அரசும் அந்த எண்ணத்தை வளரவிடாமல், உரிமையோடு உறவோடு மத்திய சர்க்காரைக் கேட்கிறோம் என்று சொல்ல வேண்டும். மற்ற மாகாணங்களோடும் மத்திய சர்க்காரோடும் உறவோடு அன்போடு மறைந்த முதலமைச்சர் அவர்கள் நடந்து கொண்டது போல் இந்த அரசும் பிரிவினை எண்ணங்கள் யார் உள்ளத்திலேயும் வராமலிருக்கச் செய்ய வேண்டியதைத் தன் கடமையாகக் கருத வேண்டும் என்று நான் தெரியப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

முக்கியமாக பொன்னேரிக்கும் சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனுக்கும் இடையில் மின்சார ரயில் விட வேண்டியது அவசியம். இது மத்திய சர்க்கார் செய்ய வேண்டிய காரியம் என்று நம் அரசு சொல்லலாம். இருந்தாலும் கூட எல்லா விஷயங்களுக்கும் மத்திய சர்க்காரைக் கேட்பது போல் இதற்கும் அவர்களைக் கேட்கவேண்டும். சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனிலிருந்து பொன்னேரிக்கும்

10th March 1969] [திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம்]

அரக்கோணத்துக்கும் சென்ட்ரலுக்கும் இடையே எலெக்ட்ரிக் டிரயின் விடுவதற்கு ஒரு ஏற்பாடு செய்தால் மிகவும் நல்லது. தொழிலாளர்கள் தொழிற்சாலைக்கு வரும்போது பார்த்தால் நெருக்கடியாக இருக்கிறது. இந்த நெருக்கடியைத் தீர்ப்பதற்கு இந்த அரசு மத்திய அரசை அணுகி ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு இந்த வரவுசெலவுப் பட்டியலில் பி.யு.சி. வரை இலவசக்-கல்வி என்று காங்கிரஸ் கொண்டு வந்த திட்டத்தை நிறைவேற்றியதற்கு இந்த அரசை நான் பாராட்டுகிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன்: United party தலைவருக்கு இந்த ரேஷன் விதி கிடையாது.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Thank you, Sir, I am grateful for this concession.

Mr. Chairman, Sir, it has been my privilege all these twenty-three years to participate in the discussion on the Budget of this State, and I could not, therefore, resist the temptation of speaking on this occasion as well. The last day of February is the day of tremendous anxiety to many interests and many persons. On that day, the Central Government through the Finance Minister, announces the taxation proposals, and never since Independence has there been any year when fresh taxes have not been suggested. On that account, therefore, it would be necessary for us to see and take stock of how far these taxation proposals will affect the ordinary man—the common citizen—as he is called—whether he stays in this State or in any other State. I am grateful that on this occasion and on the previous two occasions, the State Government has not proposed any fresh taxation, although the Finance Minister is guarded enough to say that if some of the proposals, that he is placing before the Finance Commission, are not accepted, he may have to come forward with fresh taxation proposals. We hope that that day will be far off and that an amicable settlement will be arrived at between the Centre and the States and the Finance Commission will recommend an allocation of additional funds to the States from the Centre.

4-30
p.m.

The Finance Minister at the Centre has announced that taxation proposals to the extent of Rs. 100 crores are to be brought forward. I need not refer to the various proposals contained in this Rs. 100 crore annual taxation project. Some of them are very deleterious to the interests of the ordinary citizens. I do feel that the taxation that is proposed to be levied on certain of the commodities like kerosene and fertilisers and also the proposal to levy a tax on individuals whose income may be between Rs. 10,000 and Rs. 20,000 are indeed a heavy burden on such persons. But let me tell you frankly that I am not against any taxation being levied so long as the taxes are levied in a manner which may be considered just and reasonable and so long as at the same time the Finance Minister is in a position to assure all the persons concerned—and not only the Parliament—that he has got a watchful eye on expenditure and that he is careful to see that the revenues are properly utilised. That, I think, is the first duty

[Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar] [10th March 1969]

of any Finance Minister. He is not merely to levy taxes but he is also to prune the expenditure to the extent necessary so that the expenditure may be controlled and the persons who are taxed may feel that after all is said and done 'This is an item which we have to support'.

Before coming to the various taxation proposals that have been mentioned, let me refer to some fundamental considerations. Year after year without exception, the Central Government has been levying taxes. I am glad that the State Government has had one or two exceptions to this rule in their annual taxation measures. I remember very well congratulating our State Finance Minister on one occasion on his presenting a budget without any taxation proposals, and I wanted to present him with a pair of white gloves as is the practice in a criminal court where there was no case to try. But it was not considered customary and I was denied that privilege. On this occasion and on the last two occasions, no fresh taxes have been proposed by the State Government. But the thing about the finances of the Central Government is that the proposals for taxation vary from year to year in such a manner that the tax payer does not know where he stands. Let me give an example. The Gold Control Order was passed by the present Finance Minister in the Union with a great deal of flourish. He said that if this Gold Control Order was passed, gold would not be smuggled into this country. What is the result to-day? He has got to remove the Gold Control Order, because smuggling goes on as merrily as ever before. But I want to bring to the notice of this House this fact that on account of the Gold Control Order, the law and order situation in the various States was very much disturbed. Processions, lathi-charges, suicides by goldsmiths, and various other things took place on account of this order. Had he conceived it in the proper spirit, the Gold Control Order would never have been passed. And from these poor and unfortunate goldsmiths, their only occupation was taken away, and for years they have suffered.

Let me next refer to the compulsory deposit Scheme. They made much about this compulsory deposit. This year it is announced that the compulsory deposit is withdrawn. There appears to be no settled policy with regard to the gift tax. From year to year, if the gift tax is to be varied, what is the significance of the gift tax? In one year the exemption limit is Rs. 10,000. In another year it is Rs. 5,000 and so on. The rate of the gift tax varies. How is anybody to know what the gift tax is? It would almost appear that everybody should have a permanent legal and income-tax expert round his house to explain these things. Even the auditors are not able to know the many quick changes that are introduced in the Income-tax Act from year to year.

Sir, I will refer to one another point, and that is whether the Finance Minister at the Centre has taken care to see that he has checked the expenditure of the different departments in the Government of India. Speaking in the year 1957, I quoted the figures relating to the Home Department at the Centre. The

10th March 1969] [Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar]

Home Department then had three Secretaries, six Joint Secretaries and sixty Officers. In 1967, the Home Department consisted of five Secretaries, sixteen Joint Secretaries against six besides twenty-six Deputy Secretaries against fifteen, twenty-nine Under Secretaries against thirty-one (two Under-Secretaries have been promoted), ninety-nine Section Officers against sixty, besides twenty-five Reception Officers and five Superintendents. I am not going to give you the figures of the clerical and super-clerical establishment. This is the pattern not only in the Home Department but in every department of the Central Government, and it is no wonder that people feel that this extraordinary increase is hardly warranted. Only last night a report appeared from the pen of one of the ablest experts in taxation, Mr. Palkivala, whom it was our privilege in the University to welcome. And he has stated: "The administrative expenditure keeps on increasing at an alarming rate Parkinson's law is that expenditure rises to meet income. Unfortunately Governmental expenditures rise to exceed income."

In the field of personal taxation India will remain, by and large, the highest taxed nation. The lowest rate of economic growth among the developing countries of Asia is in India and Burma where the tax burden is the highest.

In the field of corporate taxation our tax rates continue to range between 50.6 per cent and 65 per cent, in addition to the curden of surtax under the Companies (Profits) Surtax Act. Out of 150 countries of the world, 143 do not exceed the rate of 50 per cent on corporate profits, taking distributed and undistributed profits together. The only two countries where corporate taxation is as high as in India are Burma and the Faroe Islands (of which the total population is 34,000). "Now it is not the question of what the tax is, that is important. But who feels the pinch of the tax is a very important matter. If I refer to this, it is in the hope that after the proceedings of this House are communicated to the Central Government—I hope this practice continues—there will be some opportunity for the Government or others to draw their attention to some of the criticisms of this House. It is not a question of criticising the Central Government but a question of our stating exactly how the common man and the mass of the people are put to a great deal of suffering."

Now, Sir, with regard to another point, I am very happy and I congratulate the Tamil Nadu Government on the fact that so far as this State is concerned, the previous Government—the Congress Government—has followed the wise policy of limiting the Ministry. Our State, which has had only nine Ministers, has today, after the unfortunate demise of our late Chief Minister, only eleven Ministers. I do appeal to the Chief Minister to see that this limit is kept up. In other States, whose finance and budgetary provisions may not be as large as our State's, we find twenty-five, thirty, or forty Ministers. In the Central Government, the number of Ministers, the Ministers of State, the Deputy Ministers, the Parliamentary Secretaries and others goes beyond fifty. And yet strangely enough, the Lok Sabha or the Rajya Sabha is

[Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar] [10th March 1969]

adjourned for want of quorum. We see frequently from the papers that the Parliament is adjourned for want of quorum. If only all the Ministers had been present, there would not have been any necessity for adjourning the House (laughter), and the poor tax-payer's money could have been saved. Because, let me tell you that for holding one session, lakhs of rupees are spent. Therefore, an adjournment of the House for want of quorum means that the poor tax-payer is mulcted of lakhs of rupees, and no business could be transacted on that day.

4-40
p.m. I may also state—I hope it will not be considered a criticism—that in olden days I remember, my friends, criticising the old pre-Independence Government as wasting money, because the Cabinet Ministers of that Government travelled in special saloons. Now, they travel in aeroplanes, whether they be Army planes or civil planes, but they are all services for which the tax payers had to pay. I welcome their presence because it is good that they come here and know exactly what is happening instead of laying a garbled version of the state of affairs in Tamil Nadu. I hope and trust that economy in this direction also will be practised. -

I now come to another point which, I think, is more important. The late Chief Minister said very rightly that in the Centre-State relationship it must not be a question of just giving of some grants by the Centre to the State, but the State being in a position to develop its own resources and making available to the States those revenues, which ought to be available to them for most of the development works. I have stated on more than one occasion that the doles that are given from the Central Government are really a cause of friction between States. Four years ago, I said—unfortunately, I might have been a prophet of woe—it was not always possible for the Centre to imagine that the same party would be ruling in all the States, and that the time must necessarily come, if democracy was understood by the people, when there might be a change from one party to another and that when that change came, there would be great difficulty for the Centre if it did not adjust itself to such proposals as might be considered justifiable or necessary for the purposes of giving necessary financial aid to the States. I did not anticipate, that to-day more than half the number of States would not have the same party in power as the party at the Centre. In fact, if one may say so, there are only a few States where the party in power in the Centre is also administering affairs. When the same party is in power both at the Centre and in the States, no Member of the Central or the State Legislature belonging to that party could afford to say anything against the party in public, although they were welcome to criticise in their own party meetings. That is a very good tradition and I hope all parties will continue to maintain that tradition. But when this change in the state of affairs has occurred, it is certainly inevitable that for the good Government of the country, there must be a re-examination of the relations between the Centre and the States. There cannot be the same policy because they have not got the authority to give directives, as they were giving before to the same party that was in

10th March 1969] [Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar]

power both in the Centre and in the States. Therefore, a little less of the directives, a little more of the spirit of adjustment, a sense of proportion and a sense of sympathy for the Governments which are in power in the States for the time being should be the policy of the Centre. I am not saying that that is not the case. In fact, the former Chief Minister was one of those who cultivated this attitude with the Centre to an extent that has surprised friends and confounded foes alike. Although he was the Chief Minister of the State, on account of the knowledge that he had of the Government at the Centre, having been a Member of the Rajya Sabha and on account of the deep knowledge that he had of the State's policies, he was able to adjust the differences between the Centre and the States in such a manner that the Centre realised that there was an opposite point of view which had to be taken into account. I hope and trust that in spite of the policies of various parties, this Government will continue to maintain good relations between the Centre and the State and try to get from them what is good for the State as well as for the country. I am sure from what I have seen of the visits of Central Ministers, although their visits might not have been appreciated by a section of the people here, good relationship will continue and that we will continue to receive the Central Ministers and to give them dinners and lunches and tea parties, not because we want any favour but because it is right that we give them this consideration. I have also said—it is on record—that I took strong objection to the fact that when the State Ministers went to Delhi, there was nobody to receive them. I do not want garlands but even the fact that during pouring rain the late Chief Minister could not be given a conveyance from the aircraft to the airport building is a telling fact for which, of course not the Government of India, but some underlings had been responsible. Let us not think of all these things. Let us, in the furtherest of our country, see that good relations are maintained and that we get what is necessary, and from that point of view, I hope the Conference of Chief Ministers will produce tangible results.

Speaking in 1947, when the late Dr. T. S. S. Rajan moved a resolution to the effect that 'this Council recommends to the Constituent Assembly that the policy laid down by the Congress should be implemented as soon as possible, that linguistic States should be evolved out of this country, and that so far as the South is concerned, the four linguistic States should be—and I mark the words—Tamil, Urdu, Kerala, Karnataka and Andhra', I said that this linguistic division of the Provinces would end in every district being divided, every village being divided, every family being divided, and if blood was shed on this account, if property was damaged and if ruin was the result of this division, I hoped I would not prove to be a prophet of woe. Even in 1952, when Rajaji was the Chief Minister and Thiru C. Subramaniam, the then Finance Minister, moved that division of the country into units might be made, I asked, "Is it linguistic division?" and he said, "No, for geographical distribution of large units". Sir, it is too late in the day for us to blame anybody. Wisdom has

[Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar] [10th March 1969]

dawned on many people too late. To-day the disastrous consequences of linguistic division are very clear. See what is happening in every State. I do not want to mention them. But this has led to serious differences of opinion in a country that ought to be entirely integrated, and to speak of integration at this stage and think that this or that will be the remedy for it is, I feel, not a desirable idea. If we have difficulties in Maharashtra with Shiv Sena, if we have difficulties in the Punjab, if we have difficulties in Haryana, if we have difficulties even in other States and if, for instance, a portion of Maharashtra wants to separate itself, where is this going to end? Somebody said, "Let us divide into districts." Yes. That was what happened 300 years ago and you know what the result was. A foreign power swept into India silently and steadily and we were all parties to that foreign domination. Now we have gained our independence. It is possible for us to be wiser on this and see what can be done.

The Hon. the Chief Minister had, in my opinion, a very brilliant idea when he started the raffle scheme in the State. I supported it. I said that this was the best method of securing funds for laudable objects and when he mentioned that medical education and relief were the subjects that he had thought of, I was very much in agreement with him. People criticised it but in many other States this raffle scheme has been introduced. I wish they had not imitated us, but we cannot help it. This raffle scheme is a very good method that has been adopted in under-developed countries. In Ireland, for instance, there are the Irish Hospital Sweepstakes and funds collected for that Fund are utilised for the betterment of the hospitals.

4-50 P.m. Sir, let me tell this. I recall with a certain amount of agony that it was on the 27th December, we had a conference of Doctors from all over India, and prominent surgeons had come for an All-India Conference of an Association of Doctors and Surgeons. On that morning the Hon. the Chief Minister had promised to come and inaugurate the Conference. I myself telephoned to him twice or thrice to come and he said: 'I am sure I will come'. But when the time came he sent his apologies through the Hon. the Health Minister and regretted his inability to inaugurate the conference himself. I am glad to say the Hon. the Health Minister Thiru Sadiq Pasha came and inaugurated the conference. Why was the Chief Minister not able to come to the Conference? He was too tender in heart. The previous night he had learnt of the great tragedy that had occurred in a village in Thanjavur district. He was not even able to move or speak after hearing that tragedy. He was too down-hearted. That is the person of whom it is difficult to say that he did not maintain law and order. I agree, any person in the position of the Chief Minister had to take courage in both hands. But, Sir, when I see today that lathi charges, tear gas and shooting are the order of the day everywhere, not only in the non-Congress States, but also in the States ruled by the Congress and when I recall that all these unfortunate deaths and injuries, the loss of property and the disturbances that have resulted during the last twenty years are more than what have

10th March 1969] [Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar]

happened in the previous one hundred years, I cannot help feeling that we have to change our attitude and take a new angular vision to protect not others, but our own selves and our own property from disastrous consequences.

Sir, I have stated that the Hon. the late Chief Minister was not able to come on that occasion to inaugurate the conference. As Chairman of the Committee I had to address the conference and I stated this fact that it was not at all an uncommon thing for lotteries to be conducted in foreign countries for definite purposes. Sir, there was also the criticism—I am sorry that that criticism has been repeated again—that the late Chief Minister should not have gone abroad for treatment leaving all the poor people to have the treatment they can afford here. I do not want to enter into any argument on that. But let me remind my Friends that when the Prime Minister of England, Sir Anthony Eden, was sick he was asked by his medical colleagues to go to a Boston Clinic in the United States of America, and he went there for three months at Government expense, had his treatment and returned. When the experts in the medical profession feel that a great authority in a particular speciality should be consulted, it should be done, and I hope that this sort of criticism that the poor man is denied all this treatment which the Chief Minister was given, will not be repeated.

Sir, on that occasion I also stated something with reference to a proposal that had been accepted by the previous Government. I have these booklets where you have those details. The Secretary to Government, Education and Health was present—previously the Education Secretary was also the Secretary for the Department of Health. A Committee met and after long deliberations drew up a plan for a post-graduate centre for medical education and research. Thanks to the then Government, they allotted about 150 acres of land to this centre and fifty acres to the Madras University for an Institute of Basic Medical Sciences. We in the University are most grateful to them for having allotted the land. On the promise of the State Government to start a post-graduate centre with help given by the Central Government, the University started constructing the buildings. The foundation has been truly and well laid although there was nobody invited to lay the foundation as is usually the case with University Buildings. The buildings are going up and will be completed in two or three years. Sir, I then appealed to the late Chief Minister to divert at least a portion of the raffle money—at least to the extent of Rs. 35 or 40 lakhs—for the fulfilment of this promise of the Government so that in the course of three or four years, irrespective of what the Government of India might or might not give, this project might be completed. I am glad to inform you, Sir, the Hon. Thiru Sadiq Pasha, Health Minister announced when he opened the Exhibition organised by the Association of Surgeons on behalf of the Chief Minister that that suggestion was accepted by him and that he would implement it. On the basis of that, on the 14th January which I consider to be an auspicious

[Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar] [10th March 1969]

day, I wrote a letter to the late Chief Minister detailing the proposals and requesting him to take this up. But unfortunately fates were against him and destiny was against us. I hope and trust that this Government will continue to take the same interest in the project and would implement what the late Dr. Annadurai had promised. I say this not because I want to help a particular body. I have no interest in that. But I do want to say that a good institute of post-graduate medical education should be established so that the eight medical colleges in this State will have the necessary personnel for teaching the specialities, and the people of this State also will have something to which they can look up. They may not unnecessarily go abroad. Research could be carried on in this State itself in a manner that I know is possible. Now, Sir, we have the Jawaharlal Institute of Post-graduate education in Pondicherry. It is an all India body. Therefore my friends of the medical fraternity and I plead that this Government may take this project up quickly in the manner adumbrated in the booklet. I shall place these before the Hon. the Chief Minister in due course.

Sir, there is one other point that I should like to touch upon while dealing with medicine and medical education. The Hon. Minister in charge of the Medical portfolio has a very heavy task and I see the Hon. Minister has not been able to be present here just now. I have to tell her that her responsibility is very great. It is my firm conviction that little or nothing has been done to improve the condition of the Hospitals throughout the State. I do not blame this Government for it. But the facts are there. When you go into them and see things for yourselves—I have done it more frequently in the past than at present—the condition of affairs is something which cannot be described. Three to four thousand people attend the outpatient departments. The in-patients are overcrowded in the wards. I have described it on one occasion in this House itself. We find two patients on the bed, two under the bed and two in between the beds. Actually and literally when I went to the hospital, I could not enter it. I had to remove my shoes and hop from one person to another for fear of treading on the patients. This sort of thing cannot possibly go on for a long time. Something must be done. Although not a very generous step, the Government of the day has given free medical treatment to the N.G.O's. and free supply of costly medicines to all Government servants. I welcome that. But with these amenities they want to stay more in the hospitals than in costly hotels. The result is that though the number of beds has been increased, the overcrowding there is something terrible. The patients are attended to properly in the special wards, meals to their liking and taste are given, the doctors are there, the nurses are there, the attendants are there and sometimes air-conditioned rooms are also available. I do not say that these amenities should not be given to the Government servants or permitted in the special wards. But the man who can afford to pay must pay. If only the General Hospital followed the same system as was adumbrated in the pre-Independence days and charge

10th March 1969] [Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar]

for the amenities that may be available, the Government will find they get a very substantial income from the well-to-do people, coming to the hospital and with this additional income they could easily increase the amenities for the poor people. So far as the hospitals are concerned I believe there is need for a planned development. We talk of plans and plans. I am not enamoured of the Planning Commission. Not only is there delay but more heterogenous schemes have come in because of the Planning Commission. The Planning in my opinion—I have great respect for the individuals who constitute it—has been more of an impediment to the progress in several States than to their advantage. I am very glad that today we have a gentleman in the Planning Commission who knows all the requirements of the State and certainly I feel that it will go a long way to help solve some of our problems.

But, Sir, the point I would like to mention is that in special departments like Medicine, Public Health, Agriculture and departments of that sort we must have a small—what has been called in other countries—'Brains trust'. I want a Brains trust which will be independent of anybody and give advice. That is very necessary. Let the Ministers choose what they think is right. I have great respect for the Members of our Secretariat. There are some very eminent people in the Secretariat. I have had contacts with them. But Sir, let us remember that to-day we are not like what we were in the pre-Independence days. Those who were ruling over us in those days maintained only law and order. It was a Police Raj. That Government would not take any steps to improve the amenities of the people. I know that because I have fought with the Government then. I had fought with all sorts of Governments to such an extent that they were forced to give a grant to the University. We in the University wanted to start the Alagappa Chettiar College. But the then Government of the State refused to give the grant. I was the Vice-Chancellor then. The Advisers to the Governor said they would not give the grant in the expectation that the University would get such grants from the subsequent Governments. I told them that it was for the University to press for grants from the subsequent Governments and get them. I mention this because it is well for us to realise that we are not in a Police Raj now. We are in a Welfare State and a Welfare State requires so many essentials, so much of specially trained people to advise the Government. In every major department whether it be Education, Medicine, Agriculture, Veterinary Science, Industries or Engineering, let me tell you that the policy that ought to be attempted is that there should be a technical expert as Director in such departments who will assist the Secretaries and advise the Minister. I want these Directors to be in the same position in which I see this Government has placed the Director of Higher Education as Additional Educational Adviser. I do not know whether he is also called the Additional Secretary to the Government. The time has come when technical advice should be given as much attention as advice in regard to administration. Secretaries are very good in administration. But how will

5-00
p.m.

[Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar] [10th March 1969]

they know what is required for a particular specility in medicine? I myself do not know the particular type of apparatus. I have often referred to people in neurosurgery whether such and apparatus is necessary. I have to depend on the views of the experts who had to give advice on it. I hope, Sir, my request will not be construed as any lack of faith in the Secretariat of this State. We have an excellent Secretariat. There is no doubt about it. These technical experts can go round and see what is happening in various spheres and communicate them to the Secretaries and Ministers. Of course although the Ministers go frequently on tour, they must have this technical advice.

Sir, let me come to Education. I do so with a great deal of hesitation. But education now all over the world is in very strained circumstances. Let not education be a game of battle dok and shuttle cocks between opposing parties. Rival groups and rival parties are there saying that they will now introduce this or that important scheme for the masses if they are in power. That is not how education should progress. Is it the way of imparting education? On the last occasion, when secondary education was made free by the previous Government without reference to the Legislature on the eve of elections, I said that this should have been brought before the Legislature and Budget provision made before implementing it. Therefore, I said; "We do not realise the effects of free secondary education, how the boys will not care for the teachers or parents, and the teachers themselves will be indifferent to the authorities concerned and to the parents." In fact it may be said that I strongly advocated the setting up of a small committee to evaluate how far free secondary education has worked. I am all for free secondary education. Let there not be any misunderstanding about it. But I feel that quality should be maintained. Is it maintained? The Director of Secondary Education said on the floor of the Senate that out of 2,500 secondary schools, over 1,500 had no good laboratories, no buildings, no equipment and not even books to study. Is that the sort of education that we should impart, Sir? This happens much more in the rural areas than in the urban areas. Therefore, I say that a Committee should be appointed to tell us what the facts are and what changes are to be made and then free education may be given and free education scheme, then given effect to. Now there is a proposal for free Pre-University course. Ultimately, it will be free for the Degree courses, Post-graduate courses and everything. If everything is made free in the world, there is no difficulty. We can all be free. Now the Pre-University course is of one year's duration, which is ultimately expected to be amalgamated with the Higher Secondary class. Owing to the large number of schools, it was not possible and definite recommendations were made in the Secondary Education Commission report as to the conditions under which the Pre-University course should be merged with the Higher Secondary Schools. There must be some Master of Arts or Science teachers to teach the students there should be laboratories to teach students and for the students to do practical lessons. But nothing was

10th March 1969] [Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar]

possible. I do not blame anybody. I was referring to this when the previous Government was there. Under the Constitution we are required to have free and compulsory education up to the age of 14; you have done it. It cannot be cancelled. Anybody who attempts to do it, will become political targets of the masses who all say you have not done this, you have not done that. I said and I repeat as one who participated in the UNESCO, where mass-media of education were given importance without taking sufficient safeguards. Philanthropic people were coming in and giving donations of 3 lakhs and 5 lakhs of rupees. Unfortunately there is an indication now that some of them will withdraw the offers. I shall leave it at that. I request the Hon. the Chief Minister and his colleagues to think carefully as to what the repercussions will be by making P.U.C. free and if they are convinced that a significant amount of standard will be maintained, then they can do so. Let them not think that I am not for this. If they are not convinced, let them not proceed further. I may only say that education is a grave responsibility of the State in these days. I hope and trust that whoever is in charge of education will find that he has hardly any comfortable time to deal with all these educational problems.

Now, Sir, I come to industries. Let me congratulate this Government on the fact that they have been able to get two major entrepreneurs to come to our Tamil Nadu and start industries here. The I. C. I. and the Phillips Company are to start industries in Tamil Nadu. I hope that these two projects will be implemented and I do not think the Central Government can raise any objection. Let me, however, tell you, as one who has travelled to many parts of India, after this Government came to power, that there were misgivings on the part of entrepreneurs whether it was worthwhile coming to Tamil Nadu. The picture depicted was that there was no law and order in Tamil Nadu. They were frightened by reports that there was no control over labour, no control on the things that might be available, and so on. I am sorry to say this. But I am glad that after listening to the speech of the Chief Minister and the Minister in charge of Industries that phase was a passing phase and that hereafter there would not be that hindrance to any desirable entrepreneurs coming and starting industries in this State. We have resources available in this State to start industries. People who come here are surprised at the peaceful atmosphere prevailing here. It is no doubt true, as the Leader of the House said, that there are some incidents here and there. But let us not draw from that a general sort of picture that everything is bad, nothing is good, and that we will be ruining ourselves. Industries we require, from the point of view of small scale industries which we have developed thanks to the former Government. The large scale and medium scale industries we ought to develop if only to keep up the small-scale industries going. The time has now come when a bold policy should be announced. Entrepreneurs who come here ask for three factors. They are land, water supply and electricity. That brings me to my remarks on the Electricity Board. I do not know

[Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar] [10th March 1969]

whether hon. Members are aware that the State Electricity Board is functioning in such a manner that electricity is denied every day for hours together in several parts of Madras. Nobody knows why. Not only in Madras, but in certain other places also electricity is denied. Not only this. The charge and the surcharge are increased. Electricity is a sort of favour, it appears, used by the Electricity Board for giving power to companies and individuals. I have often said it is a mistake to take the Electricity Board as an independent body. It is really a State enterprise, and as such the State must be greatly interested in it. I would welcome the Electricity Board being in the hands of the Government. The Electricity Board does not function well and has not functioned well all these years. The pages of the debates of the Legislative Council would show that many of us had to criticise the Electricity Board. I would request the Hon. Minister in charge, who, I understand, is a young gentleman with plenty of drive, to look into these things and see what can be done.

5-10
p.m.

The Electricity Board as a Board should not discourage the entrepreneurs by levying more and more surcharges. For the first five years, the entrepreneurs should have less of charges. What is the Central Government doing? Even the Minister for Finance, who I know is a very strict person, as strict as he is straight, says that for the first five years there should be no heavy charges. I do feel that this Government should take note of this and give some relief to new entrepreneurs so that, after five years, when they have gained their position, you can think of collecting the charges.

Sir, there is one other point which I wish to state. In all my experience in this Council—and I happen to be the oldest Member of this Council, having come into it first by the benevolence of the then Government and continued by the franchise graduate electors thereafter, as one who has from 1946 enjoyed the company of my fellow legislators, and as one who always looks to coming to this House as a matter of recreation, as a matter of acquiring new knowledge, and as a matter also of helping this House, I have always been in great admiration of this House and of what it can do. I feel that this Council has established a reputation, as I said before, second to none else, including the Rajya Sabha. There have been no walk-outs and no recriminations. There have been pleasant sallies from one side to the other. For fifteen years from 1952, when Rajaji was the Chief Minister—one of the Ministers, I think, knows the details of that story—a few of us formed a group (United Party) by accident and not by ourselves, because nobody else could agree as to who should be the Leader of the Opposition. I was nominated as the Leader. I held that position for fifteen years and was very glad to leave that place to my successor. As Leader of the Opposition I was told that under Parliamentary conventions—I do not know whether it is right or not—I was prevented from putting any question. Only back-bencher should put questions and the Leader should get up

10th March 1969] [Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar]

once in a way and ask supplementary questions. I, therefore, never put a question. Four years ago when a reference to the performance of many of the Members who were going out was made, particularly to the performance of my friend Mr. S. K. Sambandhan, who is now an M.P., it was stated that he had put the largest number of questions in this House. I felt very much then that I had not put any question at all. Later I felt great relief when I remembered that under Parliamentary conventions I was not to put questions. So, these conventions are not at all so bad as they appear to be. I do not say that the Leader of the Opposition should not put questions. Let them be put by the back-benchers, and the Leader of the Opposition can certainly spring a surprise by putting supplementary questions. I will not go further, because I do not wish to say that this should be followed. We go on making changes in our procedures. So, I leave it at that.

With regard to the entire Opposition in this country with all the elements of discord, I do feel that a great responsibility rests on us. Whether we are for the time being in the Opposition or on the other side, we have to see to it that we do maintain the integrity of this country and try to observe that cohesion that is the only source of strength to this country.

Sir, in regard to the Centre-State relationship, there may be many things that have to be adjusted. Here three fundamental factors have to be taken into consideration—firstly, the financial aspect; secondly, the political aspect; and thirdly, the ideological aspect. Coming to the financial aspect, I have already said that the policy that the Central Government should take is the policy of adjustment, a policy of transferring some financial responsibility to the States so that they may also do likewise and see that many of the projects are not just under the control of the Centre.

Speaking of projects, I am reminded that big projects should be taken up by the Centre and also financed by it when the fruits of the projects will be available to the whole country. Then there is the Centre-State project where the State and the Centre will have to bear the burden in proportion to the benefit each will have. Then there is the inter-State project where two or more States come in. These are the three types of projects. If these three are taken into account, then there may not be always the criticism that this State has been given so much, that State has not been given so much, etc. This lobbying for more finance also would not arise. If a well-defined policy is adopted—as I have said on more than one occasion that it ought to be attempted—then the relations between the Centre and the States will be more logical. Sir, we do not want to interfere in the affairs of another State which is independent nor do we want that State to interfere in our State's affairs. But when one comes to one's own country and to one's own State, one has to be very careful to see that good relationship is maintained. I will not say more on that. Sir, we are passing through very difficult times. I do not want to take up more of your time. But there is no doubt that there

[Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar] [10th March 1969]

5-20
p.m.

is the feeling of east, west, north and south. Actually the things that are taking place gives me room to think that our northern neighbour is not going to be reasonable. Eastern and western neighbours, in spite of all our efforts, are not going to be helpful. Although division has taken place in this country, let us hope that, on the whole, there will be a feeling of unanimity in the country. Coming events are so imminent that unanimity and understanding must prevail. Macaulay, when he described the last days of the Roman Empire, said :

“ Then none was for a party;
Then all were for the state;
Then the great man helped the poor;
And the poor man loved the great;
The lands were fairly portioned;
Then spoils were fairly sold;
The Romans were like brothers;
In the brave days of old;
Now Roman is to Roman;
More hateful than a foe ”.

If I were to substitute the word “Indian” for “Roman”, will I be exaggerating and will I be far wrong? So, it is time that we revise our attitude and work for the good of the country and not for any party. I hope and trust that there would be wisdom dawning on all of us and that we shall try to do our level best, not for any party, but for the country and people.

Thank you, Sir.

* திரு. பி. திருஞான சம்பந்தம் : மாண்புமிக் தலைவரவர்களே, இந்த நிதி நிலை அறிக்கையை நான் முழு மனதோடு வரவேற்கிறேன். இதை நான் வரவேற்கின்ற நேரத்தில், இந்த ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த நிதி நிலை அறிக்கையை வரவேற்பதிலே ஆச்சரியம் ஒன்றும் இல்லை என்று எண்ணக் கூடும். அதே நேரத்தில் மத்திய சர்க்காருடைய நிதி நிலை அறிக்கையைப் பார்க்கின்றபோது, இந்த நிதி நிலை அறிக்கையை எதிர் தரப்பிலே இருக்கின்றவர்களும் முழு மனதோடு வரவேற்பார்கள். மத்திய சர்க்கார், குறிப்பாக தமிழகத்திலே இன்றைக்கு விவசாயத் துறையிலே மிக, மிக முன்னேறுவதற்காக நாம் துடித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்திலே, அந்த விவசாய துறைக்கு அத்தியாவசியமான உரத்தின் மீதும், நீர் ஏற்ற மின் விசை கருவிகளின் மீதும் இன்றைக்கு வரியை உயர்த்தி இருக்கிறது. இதை நினைக்கிற நேரத்திலே நம்முடைய தமிழகத்திலே இருக்கிற நிலையான ஆட்சியைக் குலைப்பதற்காகத் தான் இந்த வரி விதிக்கப்பட்டதோ என்று அஞ்சத் தோன்றுகிறது. இன்றைக்கு தமிழகத்திலே உள்ள தமிழர்களுடைய வாழ்வு எல்லாம் விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்டவர்களுடைய நலத்துக்காக தமிழக அரசு

10th March 1969] [திரு. பி. திருஞானசம்பந்தம்]

ஒரு புதிய வரி இல்லாத நிதி நிலை அறிக்கையை சமர்ப்பித்து இருக்கிற இந்த நேரத்தில் மத்திய சர்க்கார் அந்த விவசாயிகளுக்குத் தேவையான பொருள்களின் மீது வரியை உயர்த்தி இருப்பது மிக வருந்தத்தக்க ஒன்றாகும். குறிப்பாக ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைப் பொருத்தமட்டில், அது மிக, மிக பின் தங்கிய மாவட்டம். அந்த மாவட்டத்திலே இப்பொழுது பருவ மழை தவறியதன் காரணமாக வரட்சி நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த வரட்சி நிலையை நீக்குவதற்காக தமிழக சர்க்கார் தம்மால் ஆன அத்தனை உதவிகளையும் செய்து இருக்கின்றது. அப்படி செய்யப்படுகின்ற உதவிகள் விவசாயத்திற்கு பயன்படக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என நான் விரும்புகிறேன். ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தை பொருத்த மட்டில் கண்மாய்கள் நிறைந்த ஒரு பகுதி ஆகும். அங்கே கண்மாய்களை தூர் வாரும்பொழுது அந்தக் கண்மாய்களுக்கு தண்ணீர் வருகின்ற வரத்து கால்வாய்களையும் ஆழப்படுத்தி செம்மைப் படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எங்களுடைய மாவட்டத்தைப் பொருத்தமட்டில் வைகை அணையிலிருந்து எங்களுக்கு என உரிய தண்ணீரைப்பெற ஒரு குறித்த காலத்திலே தண்ணீர் திறந்து விடப்படுகிறது. ஆனால் அந்த தண்ணீரை உரிய காலத்திலே திறந்து விடுவதற்கு எங்களுக்குள்ளேயே போரட வேண்டிய ஒரு தூர்ப்பாக்கியமான நிலை இருக்கிறது. அந்த நிலையை மாற்றி, எங்களுக்கு உரிய பங்கை நாங்கள் கோருகின்ற நேரத்திலே திறப்பதற்கான உத்தரவுகளை இந்த அரசு பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதோடு மட்டுமல்லாமல், இங்கே இரண்டு நாளைக்கு முன்பு பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுந்தரேசத் தேவர் அவர்கள் திட்டங்கள் எல்லாம் நாங்கள் போட்டோம்; அந்த திட்டங்களின் பலனாக கிடைக்கின்ற இலாபங்களை நீங்கள் திருவிழா கொண்டாடி விடாதீர்கள் என்று கூறினார்கள். நான் மிகப் பணிவோடு அவர்களுக்கு கூறிக் கொள்ள விரும்புவது எல்லாம், நீங்கள் போட்ட திட்டங்களின் பலனை அனுபவிப்பவர்கள் பணக்காரர்கள். இப்படிச் சொல்லுகின்றபோது ஆத்திரத்தோடு என்னை நோக்காதீர்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உங்களுடைய பெரும் தலைவர் திரு. காமராஜர் அவர்களே இதைக் கூறியிருக்கிறார்கள். போட்ட ஐந்தாண்டு திட்டங்களின் பலன்கள் எல்லாம் பணக்காரர்கள் எல்லாம் மேலும், மேலும் பணக்காரர்கள் ஆவதற்கு வழி வகுத்திருக்கிறது என்று உங்களுடைய பெரும் தலைவர் அவர்களே கூறியிருக்கிறார்கள். தமிழகத்தை ஆள்கின்ற பொறுப்பைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஏற்ற பிறகு தான், அரசாங்க பஸ் போக்குவரத்திலே ஏற்பட்ட நஷ்டத்தை கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளிலே 10, 15 இலட்சம் ரூபாய்க்கு குறைத் திருக்கின்றோம். அதே போல் தான் இன்னும் பல வழிகளிலே, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக்கு வந்ததற்கு பிறகு, பல நல்ல திட்டங்களை போட்டு பல ஊழல்களை நிவர்த்தி செய்து செம்மையாக ஆட்சியை நடத்தி வருகிறது. இங்கே

[திரு. பி. திருஞானசம்பந்தம்]

[10th March 1969]

6-00
p.m.

பேசும்பொழுது ஏதோ பிரிவினை கொள்கையோடு மத்திய சர்க்காரை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் என்று பேசுவது எல்லாம் சரியில்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். நமக்கு வேண்டிய உரிமைகளை தட்டிக் கேட்பதற்காகத் தான் நாம் எல்லாம் மக்களால் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பப்பட்டிருக்கிறோம். நமக்கு வேண்டிய உரிமைகளை மத்திய சர்க்கார் நமக்குக் கொடுக்க மறுக்குமானால் நாம் சற்று கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டியது அவசியம் என கூறிக்கொள்கிறேன். தமிழகத்தினுடைய நல்வாழ்வுக்காக அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இரண்டு திட்டங்களைக் கூறினார்கள். ஒன்று சேலம் இரும்பு ஆலைத் திட்டம், இரண்டு தூத்துக்குடி துறைமுகத் திட்டம். ஆனால், அந்தத் திட்டங்கள் எல்லாம் வருகிறது, வருகிறது என்று சிறு பிள்ளைகளுக்கு விளையாட்டு காண்பிப்பது போல இந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்திலே வருகிறது, அடுத்த ஐந்தாண்டு திட்டத்திலே வருகிறது, அதற்கு அடுத்த ஐந்தாண்டு திட்டத்திலே சேர்க்க முடிவு எடுத்து இருக்கிறோம் என்று சொல்லி அதை எல்லாம் தட்டிக் கழிக்கிற அளவிலே முடிவு எடுக்கிறார்களே தவிர, அதை எல்லாம் திட்டங்களிலே சேர்ப்பதாகக் காணோம். இதை எல்லாம் வலியுறுத்தத் தான் அண்ணா அவர்கள் 'உரிமை நாள்' கொண்டாடினார்கள். அதற்குப் பிறகும் கூட, மத்திய சர்க்கார் செவி சாய்க்கவில்லை. ஆகவே, நம்முடைய உரிமைகளை போராடி பெறுவதற்கு நாம் தயங்கத் தேவையில்லை என்று கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இப்பொழுது என்.ஜி.ஓக்களின் பிள்ளைகளுக்கு கல்விச் சலுகை அளித்திருக்கிறோம். அதே போல் என்.ஜி.ஓக்கள் மாலை கல்லூரி களிலே படிப்பதற்கு அனுமதி அளித்திருக்கிறோம். என்.ஜி.ஓக்களின் பிள்ளைகளுக்கு அளிக்கும் சலுகை மாதிரி மாலை கல்லூரி களிலே படிப்பதற்கு இந்த அரசாங்கம் வழி வகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த வரவு-செலவு அறிக்கையை வரவேற்கிறேன் என்று கூறி, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

(Thiru N. V. Natarajan in the chair.)

* திரு. பி. டி. முத்து : பெருமதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, 1969-70-ம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையை வரவேற்றுப் பேசுவதற்கு அனுமதி அளித்ததற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு முன்னால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய அரசு, போறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய அரசு இரண்டு ஆண்டு காலத்தில் தமிழகம் வளர்ச்சி அடைவதற்கு எந்த அளவுக்கு செயல்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பற்றி ஓரளவிற்கு எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். காரணம் என்னவென்றால், காங்கிரஸ் கட்சியின் பெருந்தலைவர் திரு. காமராஜர் மதுரையிலும் மற்ற பல இடங்களிலும் அண்ணா அவர்கள் சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளில் என்ன சாதித்து விட்டார்கள் என்று பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அண்ணா இரண்டு ஆண்டு காலத்தில் இரண்டு வரவு-செலவு திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்து இருக்கிறார்கள். அதாவது, 1967-68,

10th March 1969] [திரு. பி. டி. முத்து]

1968-69 ஆகிய இரண்டு ஆண்டுகளில். புதிய வரிகள் எதுவும் போடாமல் இரண்டு ஆண்டுகளிலும், விவசாயிகளுக்கு எந்த அளவுக்கு நன்மை செய்திருக்கிறார்கள் என்று பார்க்க வேண்டும். அதே நேரத்தில் அண்ணு அவர்கள் விவசாயத் துறையில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட வழி வகை செய்திருக்கிறார்கள். நில அடமான பாங்குகள் மூலமாக 12 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் கடன் உதவி செய்ய ஏற்பாடு செய்தார்கள். அது மாத்திரமல்ல, விவசாயிகளுக்கு உடனுக்குடன் கடன் கிடைக்கின்ற நிலைமையை உருவாக்கிறார்கள். அதேபோல் விவசாயிகளுக்கு யூரியா போன்ற உரங்கள் கிடைக்கின்ற வகையில், இன்றையதினம் 25 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் உரங்கள் கையிருப்பு இருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு விவசாய மக்கள் அபிவிருத்தி அடைய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. சென்ற இரண்டு ஆண்டு காலத்தில் ஒரு லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட கிணறுகளுக்கு மின் இணைப்பு கிடைக்க வழி செய்திருக்கிறது. இருபது ஆண்டு கால காங்கிரஸ் ஆட்சியில் மின்சார வெட்டு இல்லாத ஆண்டே பார்த்திருக்க முடியாது. அண்ணு அவர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றவுடனே, இந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் மின்சார வெட்டு இல்லாமலே நிலைமையைச் சீரடையச் செய்து காட்டினார்கள். அது மட்டுமல்ல. விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய டிராக்டர்கள் உடனுக்குடன் கிடைக்கின்ற வகையில் ஏற்பாடு செய்து இருக்கிறார்கள். விவசாயிகளுக்கு பஞ்ச நிலை வராமல் இருக்க என்னென்ன ஏற்பாடுகள் செய்ய முடியுமோ அவற்றை எல்லாம் செய்து இருக்கிறார்கள். நாட்டில் உணவுப் பிரச்சனை யோடு விலைவாசியும் விஷம் போல் காங்கிரஸ் ஆட்சியில் ஏறிக் கொண்டிருந்ததை மாற்றி, தமிழகத்தில் சென்னையிலும் அதன் சுற்றுப் புறத்திலும், கோவை மாவட்டத்திலும் ரூபாய்க்கு ஒரு படி அரிசி போடும் நிலைமையை உருவாக்க 45 இலட்சம் மக்களுக்கு இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றி இருக்கிறார்கள். அது மாத்திர மல்லாமல், 130 இலட்சம் மக்களுக்கு மலிவு விலையில் அரிசி வழங்க ஏற்பாடு செய்து தந்தார்கள். மேலும் அண்ணு அவர்களுடைய ஆட்சியில், இளைஞர்கள் பொதுமக்கள் இவர்களை ஒன்று சேர்த்து ஒரு சேணிப் படையை அமைத்து இன்றையதினம் அவர்கள் நாட்டில் பணி புரிந்து வருகிறார்கள். இந்த அளவுக்கு என்னென்ன செய்ய முடியுமோ அவற்றை எல்லாம் செய்து காட்டினார்கள். ஏற்கனவே காங்கிரஸ் ஆட்சியில் தொண்டர் படை என்ற ஒரு அமைப்பு இருந்தது. அந்த அமைப்பு காங்கிரஸ் ஆட்சி காலத் திலேயே இந்த அளவுக்குத் தன்னை உருவாக்கிக் காட்ட முடியாத நிலைமையில் இருந்து போய்விட்டது. அண்ணு அவர்களால் அமைக்கப்பட்டுள்ள சேணிப்படை, அரசாங்கத்தால், 25 இலட்சத்திற்கு நிறைவேற்றப்படும் திட்டமாக இருந்தால் தன் உழைப்பின் காரணமாக 15 இலட்சம் ரூபாயில் நிறைவேற்றிக் காட்டுகிறது. இந்த அளவுக்கு சேணியின் முன்னேற்றம் இருக்கிறது.

தவிர சென்னையில் காங்கிரஸ் ஆட்சியில் தீ பிடிக்கும் சம்பவங்கள் வருடந்தோறும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள். அண்ணு அவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தவுடனே இந்த தீ பிடிக்கும் நிலைமையைத் தவிர்க்க

[திரு. பி. டி. முத்து]

[10th March 1969]

தீ பிடிக்காத வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்தார்கள். மேலும் சென்னையைப் பொறுத்த வரையில் கூவும் ஆற்றுப் பிரச்சனை தீராத பிரச்சனையாக இருந்தது. அண்ணா அவர்கள் காலத்தில் அதற்கு வழி வகுத்து இருக்கிறார்கள். சென்னையில் குடி நீர்ப்பிரச்சனையைத் தீர்க்க வீராணம் ஏரியிலிருந்து குடி நீர் கொண்டு வரும் திட்டத் திற்கு அடிக்கல் நாட்டித் தந்தார்கள். இந்த அளவுக்குப் பல திட்டங்களை நிறைவேற்றச் செய்து இருக்கிறார்கள். சேலம் இரும்பு ஆலைத் திட்டம் 20 ஆண்டு கால காங்கிரஸ் ஆட்சியில் எந்த முன்னேற்றமும் அடையாமல் இருந்த நிலைமையில், அண்ணா அவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தவுடனே 10 கோடி ரூபாய் செலவு செய்கின்ற திட்டம் ஒன்றைத் தீட்டி, இந்த ஆண்டில் 51 இலட்சம் ரூபாய் செலவு செய்கின்ற நிலைமையில் இருக்கிறது. தூத்துக்குடி துறைமுகத் திட்டம் காங்கிரசால் கைவிடப்பட்ட திட்டம். அண்ணா அவர்கள் எழுச்சி நான் கொண்டாடி அத்திட்டம் நிறைவேற்றப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இன்றையதினம் உலகத் தமிழ் மாநாடு நடத்தி அதன் மூலமாகத் திருக்குறளுக்கும் திருவள்ளுவருக்கும் ஏற்றம் உண்டாகி, திருவள்ளுவரை என்றைக்கும் நினைக்கின்ற அளவுக்கு திருக்குறள் ஆராய்ச்சிக்காக 9 லட்சம் ரூபாய் பல்கலைக்கழகத்திற்கு நிதி ஒதுக்கி ஒரு நல்ல நிலைமையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளார்கள். திருவள்ளுவர் படம் இல்லாத இடமே இல்லை என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த மொழிப் பிரச்சனையைப் பொறுத்த வரையில் தீராத பிரச்சனையாக இருந்தது. அண்ணா அவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தவுடனே மொழிப் பிரச்சனைக்கு ஒரு தீர்வு கண்டார்கள். வெளிநாடுகளில் பயணம் செய்து, அமெரிக்கா சென்றபோது, யாருக்குமே கிடைக்காத பட்டத்தை அண்ணா அவர்களுக்கு வழங்கினார்கள். பல இலட்சாதிபதிகளை உருவாக்கும் திட்டமாகவும், அரசாங்கத்திற்கு ஒரு நிர்ந்தர வருவாய் கிடைக்கும் திட்டமாகவும், பரிசு சீட்டு திட்டத்தைச் தீட்டித் தந்தார்கள். அது மாத்திரமல்ல. நமது தமிழர்களுக்காக என்று எந்த விழாவும் இல்லாத நேரத்தில், தைப்பொங்கல் விழாவை ஏர் முனை விழாவாகக் கொண்டாட வேண்டும். அதுதான் பொங்கல் விழா என்று எடுத்துக் காட்டி இன்றைய தினம் தமிழகத்தின் கிராமங்கள்தோறும் நாம் காண்கிறோம். நம்முடைய சென்னை நகரில் அந்தப் பொங்கல் விழா நிகழ்ச்சிகளுக்காக சென்ற ஆண்டு விளையாட்டு போட்டிக்காக 10,000 ரூபாய் செலவு செய்தார்கள்.

5-40
p.m.

இன்று தாக்கல் செய்யப்பட்டிருக்கிற 1969-70-ம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கை அண்ணா அவர்கள் பார்வையில் கண்டது தான். நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 625 கோடி ரூபாய்க்கு ஒரு திட்டம் தீட்டி செயல் படுத்தவேண்டும் என்று அவர் போட்ட திட்டம் அது. அண்ணா அவர்களுடைய இரண்டு ஆண்டு கால ஆட்சியில் காங்கிரஸ் 20 ஆண்டு காலத்தில் சாதிக்க முடியாத வற்றைச் சாதித்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். விவசாயத்திற்கு உதவியாக விவசாயிகளுக்கு நில அடமான பாங்கிகள் மூலமாக சென்ற ஆண்டு 15 கோடி என்றால் இந்த ஆண்டு 18 கோடி ரூபாய் கடன் வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. 650 டிராக்டர்கள்

10th March 1969] [திரு. பி. டி. முத்து]

வாங்கி விவசாயிகளுக்கு உதவ ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஐம்பது ஆயிரம் கிணறுகளுக்கு மின்சார இணைப்பு கொடுக்கப் படுகிறது. பி.யு.சி. இலவசக் கல்வி இந்த ஆண்டு எல்லோருக்கும் அளிக்க ஏற்பாடாகி இருக்கிறது. எட்டு கல்லூரிகளில் பட்டப் படிப்பு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. 4 புதிய கல்லூரி திறக்க ஏற்பாடாகியிருக்கிறது. பருவ மழை தவறிய காரணத்தால் உணவு நிலைமை இப்படி இருக்கிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக்கு வந்தவுடனே விவசாயத்திற்கான சில திட்டங்களை செய்ததால் உணவு நிலைமை இந்த அளவுக்காவது இருக்கிறது. இந்த ஆண்டு பருவ மழை சீராக பெய்தால், நாட்டு மக்களுக்கு மூன்று படி அரிசி திட்டத்தை கண்டிப்பாக நிறைவேற்ற முடியும்.

நில அடமான பாங்குகள் மூலமாக 18 கோடி ரூபாய் கடன் வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கடன் கொடுப்பதில் ஏழை எளிய விவசாயிகளுக்கு இந்தக் கடன் கிடைக்கின்ற முறையில் இந்தத் திட்டம் அமைக்கப்படவேண்டும். இன்றையதினம் டிபுடி கலெக்டர்களும், பஞ்சாயத்து யூனியன் அதிகாரிகளையும் புதியதாக நியமித்து இருக்கிறார்கள். அந்த உத்தரவுகளை தலைவர்களும் நிர்வாகஸ்தர்களும் நிறைவேற்றும் அளவுக்கு இருக்கிறது. அவர்கள் சொல்வதைத் தான் செய்ய வேண்டும். இதில் ஒரு மாறுதல் செய்ய வேண்டும். ஏற்கனவே நில அடமான பாங்குகள் நல்ல முறையில் செயல்படுகின்றன. இன்றையதினம் ரென்வியூ அதிகாரிகளுக்கும் மற்றும் சில அதிகாரிகளுக்கும் அங்கே இருக்கிற நிர்வாகஸ்தர்களுக்கும் நல்ல உறவு இல்லை. ஆகவே அமைச்சரவை அவை நல்ல முறையில் செயல்பட ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இப்பொழுது இருக்கிற சட்டத் திட்டத்தை மாற்றி அமைத்தால் ஏழை எளிய விவசாயிகளுக்கு இந்த பாங்குகளிலிருந்து கடன் பெற வசதியாக இருக்கும். ஆகவே நமது நில அடமான பாங்குகளின் தலைவர்களும், நிர்வாகிகளும் அதிகாரிகளும் அரசும் கலந்து நல்ல முறையில் முடிவு எடுத்து செயல்பட ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த விவசாய மறுவாழ்வு கடன் கழகத்தின் மூலமாக 650 டிராக்டர்கள் வாங்க இருக்கிறார்கள். இவற்றை வழங்கும்போது 5 ஏக்கருக்குக் குறைவாக உள்ளவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும். மேலும் சென்ற ஆண்டு கல்விக்காக 57 கோடி ரூபாய் என்றால் இந்த ஆண்டு 65 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாணவர்கள் நிலைமையைப் பார்க்கிறபோது, சில மாணவர்கள் பொறுப்பு இல்லாமல் இருக்கிற காரணத்தால், சில நிலைமைகள் உருவாகிவிடுகின்றன. தமிழகத்தில் காவல் துறையினருக்கு தனிப்பட்ட அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும். பொன்னேரியில் ஆசிரியர்களுக்கும் தனிப்பட்டவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட விரோதத்தின் காரணத்தால், மாணவர்கள் தலையிடுகின்ற நிலைமை ஏற்பட்டு, அதையொட்டி பள்ளி மூடும் நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

[திரு. பி. டி. முத்து] [10th March 1969]

ஆகவே மாணவர்களை இந்த மாதிரி செயல்களில் ஈடுபடாமல் தடுக்க வழி வகை செய்ய வேண்டும். மாணவர்களின் கல்விக்காக 65 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கும்போது அதிகம் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். காவல் துறையினரைப் பொருத்தவரை அவர்களுக்கு அதிகாரமும் பாதுகாப்பும் இருக்க வேண்டும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தோன்றி இந்த 20 ஆண்டு காலமாக நாட்டிலே எவ்வளவோ போராட்டங்கள் விலைவாசி போராட்டம், மும்முனைப் போராட்டம், கருப்புக்கொடி போராட்டம் நடத்தியிருக்கிறது. அன்றைக்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு நடந்து கொண்டதே தவிர, சட்டத்தை மீறியதற்காக அரெஸ்ட் வாரண்டு அனுப்பி போகாமல் இருந்ததோ, தண்டனையை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்கியதோ கிடையாது. இன்றைக்கு முதல்வராக இருக்கிற கலைஞர் அவர்கள் சென்னையிலிருந்து பாளையங்கோட்டை சிறைக்குக் கொண்டு போனார்கள். அப்போதுகூட எந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தோழரும் தடுக்கவில்லை. ஆனால் போன வாரம் மதுரையில் நடந்த சம்பவத்தை நினைக்கும்பொழுது, போலீஸ்காரர்களை எதிர்த்து காங்கிரஸ்காரர்கள் நடத்திய ஆர்ப்பாட்டங்களைக் காணும்போது, உண்மையிலேயே போலீஸ் காரர்களுக்கு இன்னும் அதிக அதிகாரம் இருக்க வேண்டும் என்று தான் தோன்றுகிறது. அந்த அளவுக்கு காங்கிரஸ்காரர்கள் பலவந்தமான முறையில் நடந்து வருகிறார்கள் என்பதை வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து என் மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரை சில வार्சுக்கைகள் சொல்லவேண்டிய கடமை இருக்கிறது. காரணம் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு பதவியேற்றவுடன் பருவமழை தவறியதால் என் மாவட்டத்துக்கு எந்தவித நிவாரண நிதியும் தரப்படவில்லை. என் மாவட்டம் மலையும் காடுகளும் நிறைந்த மாவட்டம். இந்த மாநிலத்திலுள்ள 234 தொகுதிகளில் 2 சட்ட மன்றத் தொகுதிகள் மலைவாசிகளுக்கு என்றால், அந்த இரண்டு தொகுதிகளும் என் மாவட்டத்தில் தான் இருக்கின்றன. ஆதிவாசிகள் பள்ளியும் என் மாவட்டத்தில் தான் இருக்கிறது. எங்கள் மாவட்டத்தில் தான் நீர் மட்டம் மிகவும் கீழே இருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு பின்தங்கிய மாவட்டம். அதை முன்னேற்றம் அடையச் செய்ய பல வழிகள் இருக்கின்றன. மலை காடு நிறைந்த பகுதியானதால் புதிய ஏரிகளை உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். ஏரிகள் இல்லாததால் மழைத் தண்ணீர் வீணாகப்போகிறது. இங்கே பல புதிய ஏரிகளைக் குறிப்பாக இராசிபுரம் வட்டத்திலும், புதுப் பாளையத்திலும், அரியாக் கவுண்டம்பட்டியிலும் கட்டவேண்டும். பழைய ஏரிகளில் தூர் வாரி கரைகளைப் பலப்படுத்தி மதகுகளை 4 அடி தாக்கி வைக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால், இங்கு அமைச்சர் அவர்கள் கூறியதைப் போல் 3 ஆண்டுகளில் குடிதண்ணீர் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியும். நான்கு அடி உயரம் காத்தி வைத்தால் ஒரு ஆண்டு மழை பெய்தால் அது இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு தாங்கும். மாநிலத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு ஏரியிலும்

[6961 பார்வையுடன்] [திரு. பி. டி. முத்து]

மதகுக்களை 4 அடி தூக்கி வைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எங்கள் பகுதிகளில் பல சிற்றூறுகள் இருக்கின்றன. அதில் வருகிற தண்ணீரைத் தேக்கி வைக்க ஏரிகள் அமைத்துக் கொடுப்பார்களானால், ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலத்துக்கு நீர்ப் பாசன வசதி செய்ய முடியும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக எங்கள் மாவட்டத்தில் குச்சி வள்ளிக் கிழங்கு அதிகமாகப் பயிராகிறது. உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க பல கோடி ரூபாய் செலவு செய்கிறோம். எங்கள் மாவட்டத்தில் பயிராகும் குச்சி வள்ளிக் கிழங்கு அரிசியை பம்பாய், கல்கத்தா போன்ற இடங்களுக்குக் கொண்டு சென்று அதை வைத்து உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்க்கிறார்கள். போதிய நீர் வளம் இல்லா விட்டாலும் குச்சி வள்ளிக் கிழங்கு அதிகமாகப் பயிராவதால், அதை வேக வைத்துச் சாப்பிடுகிறோம். இன்றைக்கு அதை அரிசியாக அறைக்கிறார்கள். அப்படி அறைக்கிற அரிசி 5½ லட்சம் டன் எங்கள் மாவட்டத்தில் உற்பத்தியாகிறது. அங்கு 500 மில்கள் இருக்கின்றன. ஒரு மில்லில் ஆண்டுக்கு 15 ஆயிரம் மூட்டை அரிசி விதம் உற்பத்தியாகிறது. இந்த அரிசியை நம் பகுதியில் உணவாக மாற்ற இந்த அரசு வழி வகை செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் இந்த உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியும் என்று கூறிக் கொண்டு சவ்வரிசிகளை கூட்டுறவு சங்கங்களில் அடமானம் வைத்துக் கடன் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த நிதிநிலை அறிக்கையை வரவேற்று பாராட்டி முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : தலைவர் அவர்களே, கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் பேசும்போது ரெவினியூ போர்டு அதிகாரிகள் குறுக்கிடுவதாகச் சொன்னார். ரெவினியூ டிவிஷனல் ஆபிசர்களைத் தான் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள் என்று கருதுகிறேன். நில அடமான வங்கியின் மூலம் 12 கோடி ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும் என்ற இலக்கை வைத்திருக்கிறோம்; அதைப் பூர்த்தி செய்ய துரிதப்படுத்தத் தான் ஆர்.டி.ஓ.வைப் போட்டிருக்கிறார்களே தவிர அவர்கள் தலையிட்டு விவசாயிகளுக்கு கெடுதி செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு போடவில்லை. அப்படி ஏதாவது குறுக்கீட்டினால் தகராறு வந்ததாகத் தகவல் கொடுத்தால் அதைப் பரிசீலிக்கலாம். அவர்களைப் போட்டதன் நோக்கம் கடன் விண்ணப்பங்கள் துரிதமாக பைசல் செய்யப்பட வேண்டும் என்பது தான் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. ஆர். ராமன் நாயர் : தலைவர் அவர்களே, நிதிநிலை அறிக்கையின் பேரில் சில வார்த்தைகள் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தமாகப் பேச விரும்புகிறேன். இன்றையதினம் தொழிலாளர்களிடையே நாளுக்குநாள் குழப்பம், கேரோ, உண்ணாவிரதம் போன்ற பல பிரச்சனைகள் வளர்ந்துகொண்டே வருகின்றன. இதை நீக்கி ஒரு அமைதி ஏற்படுத்தவதற்கு சர்க்கார் ஏதாவது ஒரு நல்ல ஏற்பாட்டைச் செய்யவில்லையானால் தொழிலாளர்களிடையே பெரும் குழப்பம் ஏற்பட்டு அதன் மூலமாக பல தொழில்கள்

[திரு. ஆர். ராமன் நாயர்] [10th March 1969]

ஸ்தம்பிப்பதற்கும் பல தொழிலாளர்கள் வீண் கஷ்டத்துக்கு உள்ளாவதற்குமான அறிகுறிகள் தான் தென்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. இன்றையதினம் தொழிலாளர்களிடையே அவர்களுக்கு போதுமான அளவு ஊதியம் இல்லை, குறைவாக இருக்கிறது என்ற குறை இருக்கலாம். அதனால் விலைவாசி விஷம் போல் ஏறிக் கொண்டிருக்கிற காரணத்தால் தொழிலாளர்களுக்கு உண்டான கோரிக்கைகளைக் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்தக் கோரிக்கைகளைக் கேட்பதில் முதலாளிகளும் வெகு சிக்கிரத்தில் அவற்றுக்கு மகிந்து கொடுக்கும் அளவில் இல்லை. இந்த நிலையில் இன்றையதினம் சர்க்கார் அதற்கு சிக்கிரமாக ஏதாவது முடிவு காண வேண்டுமானால் தொழிலாளர்களிடையே உள்ள வேற்றுமைகளைக் குறைப்பதற்கான வழிகளைத் தேட வேண்டும். ஏற்கெனவே இருந்த தொழிலாளர் அமைச்சர் அவர்கள் அவ்வப்போது முதலாளிகளையும் தொழிலாளர் பிரதிநிதியையும் கூட்டி வைத்துப் பேசி அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய பிரச்சனைகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கு என்ன மார்க்கம் என்று காண பல பல கமிட்டிகளைப் போட்டு பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த ஒரு வருஷ காலமாக அது ஒன்றுமே செயல்படவில்லை. இப்போது புதிதாக வந்திருக்கிற தொழில் அமைச்சராகப் பொறுப் பேற்றிருக்கிற அமைச்சர் அவர்கள் அதைத் தொடர்ந்து நடத்திச் செல்வார்களேயானால் அவ்வப்போது இருக்கிற குறைகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கு பல வழிகள் இருக்கின்றன. இருக்கக்கூடிய தொழில்களில் அமைதிக் குறைவு நாளாளுக்குநாள் அதிகமாகிறது. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஒரு பக்கம் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. கோவையிலும் அதற்குச் சற்றுப்புறத்திலும் உள்ள பல மில்கள் பூட்டிக் கிடக்கின்றன. இன்றையதினம் முதலமைச்சர் அவர்கள் அந்த மில்களை உடனடியாக ஏற்று நடத்துவதற்கு உண்டான வழி முறைகளைக் கண்டு பிடிப்பதாகச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிப்பதற்கு புதுத் தொழில்களைத் துவக்க ஆதரவு கொடுப்பதாகவும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சிக்கிரமாக மில்களைத் திறந்து அதன் மூலமாக அதில் வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களிடையே மட்டுமல்ல, மற்ற இடங்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களிடையேயும் ஏற்பட்டிருக்கிற சூழப்ப நிலையைப் போக்க வேண்டும். ஒரு கூட்டம் வேலையில்லாமல் இருக்கும்போது மற்றவர்கள் சும்மா அதைப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்க முடியாத நிலை இருக்கிறது. இப்போது மத்திய சர்க்கார் அதற்கான ஒரு சில காரியங்களைச் செய்ய முன்வந்திருக்கும்போது நம் சர்க்காரும் அதற்கான முயற்சிகளை எடுக்குமே யானால் பிரச்சனைகளை வெகு சிக்கிரமாகத் தீர்க்க முடியும். அது மட்டுமல்ல. தொழிலாளர்களிடையே அமைதி ஏற்பட வேண்டுமானால் தொழிலில் தொழிலாளர்களையும் பங்காளிகளாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தொழிலில் தொழிலாளர்களைப் பங்காளிகளாக ஏற்றுக் கொண்டால் உண்மையாகவே தொழிற்சங்க போட்டிகள் இருக்காது. அரசியல் கட்சிகள் தொழிற் சங்கத்துக்குள்ளே வர முடியாது. அதிலே வருகிற லாபத்தில் தொழிலாளருக்கும் ஒரு

10th March 1969]

[திரு. ஆர். ராமன் நாயர்]

பங்கு உண்டு என்ற எண்ணம் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படுவது மட்டுமல்ல, அதன் மூலம் அமைதி ஏற்படும். அதன் மூலமாக நாட்டின் உற்பத்தி பெருகுவதற்கான வழியும் ஏற்படும். இதை உடனடியாக, முதலாளிகள் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும் கூட, சர்க்கார் துறையில் இருக்கிற தொழில்களிலாவது இன்றையதினம் தொழிலாளர்களை பங்காளிகளாகச் சேர்த்துக் கொண்டு, தொழிலாளர்கள் தங்கள் உழைப்பை பங்காகப் போட்டு ஒரு சில தொழில்களையாவது சர்க்கார் ஆரம்பிக்குமேயானால் அது மற்ற முதலாளிகளுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்க முடியும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

அதைத் தவிர, தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நிலை எல்லோருக்கும் தெரியும். தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இந்த நாட்டிலே வேலை வாய்ப்பு இல்லாமல் பரதேசிகளாக இந்த நாட்டை விட்டு மலைப் பிரதேசங்களிலே குடி ஏறினார்கள். அவர்கள் அங்கே சென்றதற்குப் பிறகு, நாடு விடுதலை அடைந்ததற்குப் பிறகு அதன் மூலமாக இன்றையதினம் அவர்களை மனிதர்களாக மதிக்கக் கூடிய நிலை வந்திருக்கிறது. அவர்களுக்காக பல சட்ட திட்டங்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. இன்று இருக்கக் கூடிய நிலைமையிலே அந்த சட்ட திட்டங்களை சரியாக அமுல் நடத்தினாலும் கூட அவர்களுக்கு போதுமான அளவு பாதுகாப்பு கிடைக்கும். தோட்டத் தொழிலாளர் எல்லாம் அவர்கள் ஊரை விட்டு வந்தவர்கள் என்று ஏற்கனவே எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால், இன்றையதினம் 30 வருஷமாக வேலை செய்து அந்த இடத்திலே இருந்து வேலை செய்ய முடியாத நிலைமைகள் உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு வேறு ஊருக்குக் கூட போகத் தெரியாது, அவர்களுக்கு ஊரிலே யாரும் இல்லை, ஊரிலே வீடும் இல்லை. அந்த நிலையிலே மேலே இருக்கக் கூடிய பூமிகளை பலர் கையிலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை தோட்டத் தொழிலிலே இருக்கும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கர் என்று பிரித்துக் கொடுத்தால் அவர்கள் வாழ்வதற்கு ஒரு வழி ஏற்படும். அது இல்லாமல் இன்றைக்கு சாமர்த்தியம் உள்ள சிலர் நூற்றுக் கணக்கான ஏக்கர்களை கையிலே வைத்துக்கொண்டு, ஏதாவது ஒரு பெயரைச் சொல்லி விட்டு அவர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவில்லை. ஒரு இடத்திலே நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கராக்களை எடுத்துக்கொண்டு, சடைசியிலே அந்த ஆதிவாசி குடும்பத்தையே அந்த இடத்தை விட்டு போலீசின் உதவியினால் அப்புறப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். பல வருஷங்களாக வேலை செய்து வந்த ஆதிவாசிகளை அந்த இடத்திலே இருந்து அப்புறப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். எனவே, அந்தமாதிரியான பூமிகளை தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கர் என்று பிரித்துக் கொடுப்பார்களானால் அங்கு இருக்கக் கூடிய அந்த மக்களுக்கு வாழ்வதற்கு இந்தச் சர்க்கார் ஒரு வழி செய்ததாக இருக்கும். அதுமட்டுமல்ல, தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வசிக்கும் காலனிகளுக்கு எலெக்டிரிக்லைட் போட வேண்டும். இதைச்

[திரு. ஆர். ராமன் நாயர்] [10th March 1969]

சொல்லும்பொழுது எல்லா வசதிகளும் இருக்கும்பொழுது எலெக்டிரிக் லைட் தானா இல்லை என்று கேட்கிறீர்கள் என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். அவர்கள் எல்லாம் காலையிலே மூன்று மணிக்கு எழுந்து, 6 மணிக்கு வேலைக்குப் போய் இரவு 9 மணிக்குத் தான் திரும்புகிறார்கள். அவர்கள் நிலையைப் பார்க்க மிகப் பரிதாப கரமாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு எலெக்டிரிக் லைட் போட்டுக் கொடுப்பதற்கு எந்தவிதமான கஷ்டமும் மேனேஜ்மென்டுக்கு கிடையாது. அவர்கள் இலாபம் சம்பாதிக்கக் கூடிய தொழிலை அவர்கள் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எலெக்டிரிக் லைட்டு மேனேஜர் உடைய மாட்டு கொட்டகைக்கு கூட போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்த லைட்டு அந்த தொழிலாளர்களுடைய காலவிக்கு போடக்கூடாது என்று தான் இருக்கிறார்கள். அந்த பிரச்சனையைத் தீர்க்கக் கூடாது என்ற அளவிலே தான் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். கொஞ்சம் நிர்ப்பந்தம் பண்ணினால், அவர்கள் செய்யத் தயாராக இருக்கிறார்கள். சர்க்கார் அதிலே சிறிது கடுமையாக இருந்தால் அவர்களைப் போட வைக்க முடியும். இந்த அரசாங்கம் போதுமான அளவுக்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். ஆகையால், அதிலே கண்டிப்பாக கொடுக்க வேண்டுமென்று பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தமாக பல சட்டங்களை சர்க்கார் நிறைவேற்றியிருக்கிறது. அந்தச் சட்டங்களை சரியாக அமுல் நடத்த வேண்டும். அவர்களுக்கு இருக்கக் கூட போதுமான வீடு இல்லை. அதற்கு சில திட்டங்கள் சர்க்காரிலே இருக்கின்றன. அதை நிறைவேற்றாமல், நாள் கடத்திக் கொண்டே போகிறார்கள். குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள்ளே அந்த வீட்டைக் கட்டிக் கொடுப்பதற்கு சர்க்கார் தான் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அதற்கு பல கமிட்டிகள் இருக்கின்றன. வீடு கட்ட சிமெண்ட் இல்லை, ஓடு கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லி அந்த கமிட்டிகள் கலைந்துவிடுகின்றன. மற்றும் அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு படிப்பு வசதிகளை பஞ்சாயத்து யூனியன் செய்து கொடுத்தாலும் கூட, பஞ்சாயத்து யூனியனுக்குச் சொந்தமான இடத்திலே பள்ளிக்கூடம் கட்ட அனுமதி தர மறுக்கிறார்கள். அவர்களிடத்திலே அந்த இடத்தை கொடுங்கள், நாங்களே பள்ளிக் கூடம் கட்ட ஏற்பாடு செய்கிறோம் என்று சொன்னால், அதை அவர்கள் கொடுக்க விரும்புவது இல்லை. இது சம்பந்தமாக பல நடவை இந்த சர்க்காரிடம் முறையிட்டுக் கொண்டாலும், அது கவனிக்கப் படாமல் இருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல. இன்றைய தினம் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் குறைந்த கூலியை திருத்தி அமைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. இன்றைய தினம் அவர்களுடைய தினக் கூலி ரூ. 1.60 பைசா, இந்த ரூ. 1.60 பைசா அரசால் 6 வருஷத்திற்கு முன்னால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. பக்கத்திலே இருக்கக்கூடிய கோளாவிலே ரூ. 3-50 சிபாரிசு செய்திருக்கிறார்கள். எல்லா மாநிலத்தையும் விட தமிழகத்தில் தான் இந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் கூலி பெறுவதிலே முன்னோடியாக இருந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, நாங்களும் ரூ. 4. குறைந்த

10th March 1969] [திரு. ஆர். ராமன் நாயர்]

கூலி திட்டத்தை அமுல் நடத்த வேண்டுமென்று கேட்கிறோம். எட்டு அணு அளிக்கமாக கேட்பதாலே அநியாயம் இல்லை மற்றவர்கள் வாங்கிக் கொண்டிருக்கும் கூலியை விட, தமிழகத்திலே இருந்தவர்கள் அதிகமான கூலியையே வாங்கிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். எனவே, 4 ரூபாய் குறைந்த கூலி திட்டத்தை அமுலாக்க வேண்டும். அதற்கான ஏற்பாடுகளை சர்க்கார் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தது, எங்கள் மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் எந்த விதமான வேலை வாய்ப்பும் அங்கே கிடையாது. விவசாயம் ஒன்றைத் தவிர, வேறு எதுவும் செய்து பிழைக்கக் கூடிய நிலை அங்கே இல்லை. அங்கே ஏதாவது ஒரு தொழிலை ஏற்படுத்த சர்க்கார் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் பூமிகளை ஒதுக்க ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் பட்டா செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு கூலி கிடைக்க என்ன செய்வது என்ற எண்ணத்துடன் அந்த இடத்திலே ஒரு டீ பேக்டரி ஏற்பட ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. டீ போர்டு மூலம் அதற்கு உரிய பணத்தை கொடுத்திருக்கிறார்கள். டீ பாக்டரி ரிஜிஸ்ட்டர் பண்ணி 2 வருஷம் ஆகிவிட்டது. இரண்டு வருஷம் ஆகியும் கூட, அந்த பேப்பர் டீ போர்டுக்கு போய் மத்திய சர்க்கார் கைக்கு போய் இன்னமும் திரும்பி வரவே இல்லை. இங்கே இருக்கக்கூடிய பல அதிகாரிகளைப் போய் இது சம்பந்தமாக பார்த்தும் ஒன்றும் பயன் அளிக்கவில்லை. அந்த டீ பேக்டரி அங்கே வராமல் இருப்பதற்காக வேலைகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன மறைமுகமாக. இந்த சர்க்கார் அந்த பேக்டரி வர எல்லா விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்திருக்கிறதாக சொல்லுகிறது. ஆனால் அந்த பேப்பர் மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து திரும்பி வர மாட்டேன் என்கிறது என்று இங்கே இருக்கும் அதிகாரிகள் சொல்லுகிறார்கள். தனிப்பட்ட ஒரு சிலர் அப்படிப்பட்ட ஒரு முட்டுக்கட்டையை போடுகிறார்கள் என்றால், அதைவிட மிக செல்வாக்கும் பலமும் படைத்த இந்த சர்க்கார் நினைத்தால் அந்த பேப்பரை வெளியே தள்ள முடியாதா? இரண்டு வருஷமாக 30, 40 ரூபாய் என்று தோட்டத் தொழிலாளர்களிடம் வசூல் பண்ணி அந்த டீ போர்டு வைத்திருக்கிறது. எனவே, சீக்கிரமாக அந்த பேக்டரியை உருவாக்கித் தந்து ஒரு ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கரா வைத்திருக்கக் கூடிய சாதாரண தொழிலாளர்கள் டீ பயிர் செய்து பிழைக்கக் கூடியவர்களுக்கு அதன் மூலம் வாரத்திற்கு 5, 10 ரூபாய் கிடைக்கக் கூடிய நிலைமை அங்கே இருக்கிறது. இதைப் பற்றி போன வருஷம் கூட இதே பட்ஜெட் கூட்டத்திலே நான் சொன்னேன். இப்பொழுது ஒரு வருஷம் ஆகிவிட்டது. எனவே, இனிமேலாவது இந்த சர்க்கார் தோட்ட தொழிலாளர்கள் அதனுடைய அணுகுலத்தை பெறக் கூடிய வகையிலே எல்லா விதமான முயற்சிகளையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* திரு. எஸ். வி. இலட்சுமணன் : தலைவரவர்களே, இன்றைய தினம் 1969-70-ம் ஆண்டுக்கான இந்த நிதி நிலை அறிக்கை மீது என்னுடைய சில கருத்துக்களை சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

[திரு. எஸ். வி. இலட்சுமணன்] [10th March 1969]

எனக்கு முன்னாலே பேசிய நண்பர்கள் பலர் மத்திய சர்க்காருக்கும், மாநில சர்க்காருக்கும் இருக்கக் கூடிய உறவுகளைப் பற்றி சிறப்பாக பேசினார்கள். அதிலேயும், நமது தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியின் முன்னாள் தலைவர் திரு. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் சொன்ன கருத்துக்களை வலியுறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அடுத்த படியாக, இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்திலே விவசாயத்திற்குச் சிறப்பாக முதலிடம் கொடுத்திருந்தாலும் கூட, விவசாயிகளுக்குள்ள பல் வேறு குறைகளைப் பற்றி இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த ஆண்டிலே மழை குறைந்துவிட்டது. மழை குறைவின் காரணமாக சர்க்கார் எதிர் பார்த்த 63 இலட்சம் டன் விநாயவில்லை. மழை பெய்து இருந்தால் அதை சிறப்பாக முடித்திருக்க முடியும். எனவே, அந்தக் குறையைப் போக்குவதற்காக சர்க்காரிடம் பல திட்டங்கள் இருக்கின்றன என்று குறிப்பிட்டு விட்டு, சர்க்கார் விவசாயிகளுக்கு பல்வேறு குழாய்க் கிணறுகளை வைப்பதற்கான திட்டத்தை கொடுத்திருக்கிறார்கள். 3,000 குழாய் கிணறுகளையும், 14,000 புது கிணறுகள் வெட்டுவதற்காக, இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்திலே கூறப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு சந்தோஷப்படுகிறேன். ஆனால், இந்த விவசாயிகள் கிணறுகள் வெட்டும்பொழுது அவர்களுக்கு பல கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஜில்லடின் அண்டு டெட்ரொனேட்டர்ஸ் Gelatine and detonators என்ற மருந்து, கிணறு வெட்ட பயன்படும் மருந்து, சலபமாகக் கிடைப்பதில்லை. அந்த மருந்துகள் சென்னையிலே இருக்கக்கூடிய முக்கியமான வியாபாரிகளிடம் தான் கிடைக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நிலை மாறி, அது எங்கும் கிடைக்கக்கூடிய நிலை வளர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முன்பு மாதிரி கிணறுகள் வெட்டுவது இப்பொழுது சலபமாக இல்லை. இப்பொழுது வெட்டுவதற்கும், கல்லை கிணறுகளிலிருந்து எடுப்பதற்கும் பல்வேறு முறைகளைக் கையாளுகிறார்கள். ஆக, இந்த விஷயங்களை எல்லாம் டி.டி.சி. கட்டத்தில் கோவை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் சொன்னேன். கலெக்டர் அவர்கள் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்வதாகக் கூறி முயற்சி எடுத்தார்கள். ஆனால், சென்ற 5, 6 மாதங்களில் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் ஏதும் பலன் அளிக்கவில்லை. கோவை ஜில்லாவிலே ஒருவருக்கோ அல்லது சென்னையிலே உள்ள ஒரு வரை கோவை ஜில்லாவுக்கும் சேர்த்து ஏஜெண்டாகப் போட்டு அங்கேயே கிடைக்கச் செய்யாவிட்டால் விவசாயிகளுக்கு ரொம்பவும் கஷ்டமாக இருக்கும். விவசாயிகள் வாரந்தோறும் கிணறு வெட்டுவதற்குச் சென்னைக்கு வந்து மருந்துகள் பெற்றுக் கொண்டு செல்வது என்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. மிகுந்த பொருள் செலவும் ஏற்படுகிறது. இதனால், பல விவசாயிகள் தங்கள் கிணறுகளை குறிப்பிட்ட காலத்தில் வெட்ட முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். எனவே, அமைச்சர் அவர்கள் இதைக் குறிப்பாக கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இங்கே இருக்கும் லைசென்சுகாரரை கோவை ஜில்லாவுக்கும்

10th March 1969] [திரு. எஸ். வி. இலட்சுமணன்]

போட்டோ, அல்லது உடனடியாக கோவை ஜில்லாவில் விண்ணப்பம் செய்தவர்களில் யாரையாவது ஒருவரை நியமித்தோ, விவசாயிகளுக்கு இந்த மருந்துகள் அங்கேயே கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும். விவசாயப் பெருங்குடி மக்களுக்கு சீக்கிரமாகக் கிணறுகளை வெட்டி தண்ணீர் கிடைக்கச் செய்வதன் மூலமாகத் தான் விவசாயத்தைப் பெருக்க சந்தர்ப்பம் கொடுக்க முடியும் என்று கருதுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நில அடமான பாங்கிகள், இந்த நில அடமான பாங்கிகள் எதிர்காலத்தில் சிறப்பான பணியாற்ற இருக்கின்றன என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். முன்பு எல்லாம் நில அடமான பாங்கிகள் மூலமாக மூன்று கோடி ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இந்த ஆண்டு அதிகமாகக் கொடுக்கப்பட இருக்கிறது. 18 கோடி ரூபாய் வரையில் நில அடமான பாங்கின் மூலமாக கடன் கொடுத்து ஏழை எளிய விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்ய இந்த வரவு-செலவு திட்டத்தில் வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி இருக்கும் போது, இயற்கையில் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. நில அடமான பாங்கிகள் வேலை செய்கின்றபோது நிர்வாகஸ்தர்களுக்குப் பலவிதமான கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டு வருவதை நாம் பார்க்கிறோம். சர்க்காருடைய ரெவின்யூ போர்டு அதிகாரிகள் இந்த பாங்கிகளில் நிர்வாகத்தை அதிகமான அளவில் கட்டு திட்டத்திற்கு உட்படுத்துகிறார்கள். அதிகமான அளவில் பெறச் கூடிய தொகை 40,000 ரூபாய் என்று இருக்கிறது. அடுத்துப் பெறக்கூடிய தொகை 10,000 ரூபாய் அல்லது அதற்கு கீழேதான் பெறமுடியும். இதைப் பார்க்கும்போது, இன்றையதினம் கோவை ஜில்லாவில் மழை இல்லாத காரணத்தால், சிறு குடியானவர்கள் அதனைப்பேரும் கட்டுறவு சங்கங்களில் நங்கள் பூமியை ஈடாக வைத்தோ, அல்லது வெளியாரிடம் வைத்தோ, பணம் பெற்றிருக்கிறார்கள். இத்தகைய சிறு சிறு குடியானவர்களும், நிலச் சுவான்தார்களும் இந்த பாங்கிகளில் தற்போது கடன் பெற முடியாமல் இருக்கிறார்கள். பழைய கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க நில அடமான பாங்கி கொடுக்கும் சதவீதம் மிகவும் குறைவு. சர்க்காரிலிருந்து சாங்ஷன் பண்ணும் தொகையில் 10 சதவீதத் திற்குக் கீழேதான் பழைய கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க உபயோகிக்க முடியும். பூமியை அபிவிருத்தி செய்ய, டிராக்டர் வாங்க இப்படிப்பட்ட வகைகளுக்குத் தான் அதிகமாகக் கடன் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இன்றையதினம் சிறு சிறு விவசாயிகள் கிராமங்களில் பழைய கடன்களைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். அங்கப் பழைய கடனுக்கு மேல் அவர்களால் நில அடமான பாங்கிகளின் மூலமாக உதவி பெற முடியாதா என்றால் நிச்சயமாக முடியாது. ஒரு விவசாயி 10,000 ரூபாய்க்கு மேல் கடன் வேண்டும் என்று நினைக்கிறபோது, அதே நில அடமான பாங்கியில் ஏற்கனவே கடன் வாங்கியிருந்தால், அதற்கு மேல் வாங்க முடியாது என்ற சூழ்நிலையில் வெளியே சென்று அதிக வட்டிக்க வாங்குகிறான். விவசாயம் செய்து கொண்டிருப்பதோடு வேறு எதாவது தொழிலும் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களாக

[திரு. எஸ். வி. இலட்சுமணன்]

இருந்தால் அவ்வளவு கஷ்டம் இல்லை. மழையையே நம்பி, விவசாயத்தையே நம்பி இருக்கிறவர்கள் நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது, என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். எனவே நில அடமான பாங்கிகள் சட்ட திட்டத்தில் சற்று திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்போது தான் இந்தச் சிறு சிறு குடியானவர்கள் நில அடமான பாங்கிகள் மூலமாகக் கடன் பெற்று பழைய கடன்களைத் திருப்பிக் கொடுக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இருக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறபோது, பொதுவாகக் கோவை ஜில்லாவில், அதில் குறிப்பாக மூன்று தாலுக்காக்களில் வறட்சி நிலைமை காணப்படுகிறது. இது எல்லோருக்கும் தெரியும். பல்லடம், அவினாசி, கோவை தாலுக்காக்களில் எந்த விதமான நீர்ப்பாசனமும் இன்றையதினம் இல்லை. பல்லடம் தாலுக்காவில்

விவசாயம் பண்ணுவதற்குப் பூமி இருந்தாலும் விவசாயம் செய்யப் படாமல் அப்படியே இருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். பல்லடம் தலிருந்து கோவை வரையில் பார்க்கும்போது, இன்றையதினம் அது பாலைவனமாகவே காட்சி அளிக்கிறது. அங்கு இருக்கக் கூடிய ஒரே ஒரு நதி நொய்யல் நதி. அந்த நொய்யல் ஆற்றில் வருஷத்தில் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குத்தான் வெள்ளம் வரும். அப்பொழுதுதான் குளங்களுக்கு அதன் மூலம் தண்ணீர் கிடைக்கும். இந்த ஆண்டும் சென்ற ஆண்டும் அந்த இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்குக் கூட வெள்ளம் வரவில்லை. நஞ்சையாக இருந்த பூமிகளெல்லாம் புஞ்சையாக மாறி வருகின்றன. இப்பொழுது அங்கேயெல்லாம் வேளாண்மையே கிடையாது. அங்கே இருக்கிற விவசாயிகள் இப்படியாக மிகுந்த கஷ்ட நிலையில் இருக்கிறபோது, இந்த பரம்பிக்குளம் திட்டத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. இந்தப் பரம்பிக்குளம் திட்டம் மதிப்பிற்குரிய திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்களுடைய பெரு முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்டது. இது அனைவருக்கும் தெரிந்தது. அவர் இந்தப் பக்கம் சுற்றிப் பார்க்கிறபோது, யோசனை செய்து, ஆனமலைப் பிரதேசத்தைப் பார்த்து, அங்குள்ள காடுகளைப் பார்த்து, அந்தத் தண்ணீர் எந்தத் பகுதிக்குப் போகிறது, எப்படித் கோவை ஜில்லாவிற்குக் கொடுக்க முடியும் என்று ஆராய்ந்து இந்த திட்டத்தைக் கொடுத்தார். பரம்பிக்குளம் ஆற்றில் அணை கட்டுவது, ஆளியாற்றில் அணை கட்டுவது, சோலையாற்றில் கட்டுவது என்று திட்டமிட்டு, மத்திய சர்க்காருடன் கலந்து ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்தார். ஆனால் நிச்சயமாக இன்று வரையில் ஏதும் நடைபெறவில்லை என்பதைத் தான் பார்க்கிறோம். முன்பு, 1962 முதல் 1967 வரையில் சொல்லுவார்கள். கோவை ஜில்லாவில், உடுமலைப்பேட்டை, பல்லடம் பகுதிகளிலும், பொள்ளாச்சி பகுதியிலும் இருக்கிற விவசாயிகள் எல்லாம் சொல்லுவார்கள். “அப்பொழுது திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அமைச்சராக இருந்தார், திட்டங்கள் போடப்பட்டன, அவர் இங்கு அமைச்சராக இல்லை. டெல்லிக்குச் சென்று

10th March 1969] [திரு. எஸ். வி. இலட்சுமணன்]

விட்டார். எனவே தான் இந்தத் திட்டங்கள் சரியாகக் கவனிக்கப்படவில்லை. அவர் இங்கு இருந்திருந்தால் இந்தத் திட்டங்கள் கவனிக்கப்பட்டு இருக்கும். அவர் இல்லாததால் கவனிக்கப்படவில்லை” என்று பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : திரு. சுப்பிரமணியம் இல்லாத காலத்தில் திரு. பக்தவத்சலம் தான் இருந்தார்கள். அவர் ஏன் செய்து இருக்கக்கூடாது?

திரு. எஸ். வி. இலட்சுமணன் : திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இல்லாவிட்டாலும் இருக்கிறவர்கள் ஏன் செய்யவில்லை என்று கேட்பார்கள். நான் இந்த மேல் மன்றத்தில் அதைப் பற்றி பேசியிருக்கிறேன்.

அடுத்து, இன்றைய தினம் எங்கள் ஜில்லாவுக்கு இரண்டு அமைச்சர்கள் இருக்கிறார்கள். பரம்பிக்குளம் பக்கத்திலிருந்து இரண்டு அமைச்சர்களும் வந்திருப்பதால் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கு அடுத்து பரம்பிக்குளத்தைப் பற்றி இவர்களுக்கும் தெரியும். அவர்கள் இதில் கவனம் செலுத்தவேண்டும். இன்று ஒரு லட்சம் ஏக்கருக்கு தண்ணீர் பாய்ந்துகொண்டிருக்கிறது. இரண்டு லட்சத்து 40 ஆயிரம் ஏக்கர் பாயக்கூடிய விஸ்தீரணம் உள்ள பூமிக்கு வாய்க்கால்கள் வெட்டப்பட்டன. எல்லா வேலைகளும் முடிந்துவிட்டன. இரண்டு அமைச்சர்கள் இருக்கும்போது ஏன் அதை உடனே கவனிக்கக் கூடாது? அதற்கான முயற்சிகளை அவர்கள் எடுத்துக் கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

இந்தச் சபையின் மாண்புமிகு அங்கத்தினர் ராஜாசர் முத்தையா செட்டியார் அவர்கள் கோவை மில் தொழிலாளிகளைப் பற்றியும் மில் முதலாளிகளைப் பற்றியும் சிறப்பாக இங்கே எடுத்துக் கூறியது நன்றாக அமைந்திருந்தது. முதலாளிகள் சார்பாகவும் தொழிலாளர்கள் சார்பாகவும் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லும் போது பல்வேறு இடையூறு இந்த சபையில் ஏற்பட்டாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் சிறப்பாக அதை எடுத்துக் கூறினார்கள். அங்கேயிருக்கிற முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் வேறு வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் எல்லோருக்கும் நிம்மதி இல்லாத ஒரு சூழ்நிலை பொதுவாக கோவை ஜில்லாவில் இருந்து வருகிறது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். மில் தொழிலை நம்பி ஜீவித்து வந்த 15 ஆயிரம் தொழிலாளிகள் குடும்பத்துடன் வீதியில் திரிந்து கொண்டிருக்கும் அவல நிலையைப் பார்க்கிறோம். அவர்கள் பிராவிடண்டு பண்டிலிருந்து எவ்வளவு தொகை கிடைக்கிறோமோ அதையெல்லாம் வாங்கி செலவு செய்துவிட்டார்கள். இனிமேல் செலவு செய்யத் தொகையில்லை. முதலாளிகள் அவர்கள் பேசில் கவனம் செலுத்தாததால் பிராவிடண்டு நிதியிலிருந்து பணம் கிடைக்கும் சூழ்நிலையும் இல்லாமல் இருக்கிறது. கம்போடியா மில்லில் பணியாற்றுகிறவர்களுக்கு அந்த பி.எஃப். நிதியிலிருந்து எவ்வளவு சிரமப்பட்டும் கிடைக்கமுடியாத சூழ்நிலை இருக்கிறது. உண்ண உணவின்றி, உடுக்கத் துணியின்றி, வேலையில்லாமல் குறிப்பாக பெண் தொழிலாளிகளின் நிலை கஷ்டமாக இருக்கிறது

[திரு. எஸ். வி. இலட்சுமணன்] [10th March 1969]

என்பதை வருத்தத்தோடு சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். மில் தொழில் சிறப்பாக நடைபெறுவதற்காக இந்த பட்ஜெட்டில் அதிக அளவில் தொகை ஒதுக்குவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தோம். எண்ணியபடியில்லை. மத்திய சர்க்கார் அதிகமாக உதவவில்லை என்று சொல்லுகிறார்களே தவிர மாநில சர்க்கார் அவர்களுக்கு என்ன செய்தார்கள் என்று பார்க்கும்போது சிறிது கஷ்டமாக இருக்கிறது. தொழிலாளிகளையும் முதலாளிகளையும் கூட்டிப்பேசி தொழிலாளர்கள் ஊதியத்தை குறைத்துக் கொள்ளவும், வேலைப் பளுவை ஏற்றுக்கொள்ளவும், முதலாளிகள் லாபத்தில் குறைத்துக் கொள்ளவும், அரசாங்கமும் அவர்களால் இயன்ற சலுகை கொடுக்கவும் ஒரு முடிவெடுத்து மத்திய சர்க்காரை அணுகுவார்கள் என்று நாங்கள் கருதினோம். அதைத்தான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் சொன்னார்கள். வரவு-செலவுத் திட்டத்தைப் பார்க்கும்போது 50 சத வீதம் விற்பனை வரியிலும் எலக்டிரிசிட்டி சர்சார்ஜிலும் குறைப்பதற்கு மத்திய சர்க்கார் உதவிலைதான் செய்யமுடியும் என்று சொல்வது வருத்த மளிக்கிறது. அரசு தொழிலாளர்பால் கனிவு கொண்டு நல்லதொரு முடிவெடுத்து முத்தரப்பு மகாநாடு கூட்டி முடிவுகண்டு மத்திய சர்க்காருக்குச் சொல்வார்களானால் இதற்குள்ள நல்ல முடிவு கிடைத்திருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன். அவர்களால் இயன்ற அளவை தங்கள் பட்ஜெட்டில் காட்டி விட்டார்கள். ஆகையால் நாமும் அதை நிச்சயமாக அறிவித்துவிடவேண்டும். மூடிய மில்களைத் திறப்பதற்கு என்ன முயற்சி செய்வது? ஓடிக் கொண்டிருக்கும் மில்கள் மூடப்படாமல் இருக்க என்ன செய்வது என்று சீக்கிரமாக அரசு கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, கோவை ஜில்லாவில் பல்லடம், அவிதிசி, கோவை காலக்காக்களைப் பஞ்சப் பிரதேசமாகப் பிரகடனம் செய்ய வேண்டுமென்று மூன்பே பேசினேன். அதற்குக் காரணம் மனையில்லை. விவசாயிகள் பல பழங்களில் விதைக்கவில்லை. குடிக்க தண்ணீர் இல்லை. கிராமங்களில் தண்ணீர் இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். விவசாயம் செய்வதற்கு விவசாயக் கிணறுகளில் சுண்ணீரே கிடையாது. இந்த வறட்சி நிலை சென்ற மூன்று ஆண்டு காலமாக இந்த 3 தாலுகாக்களிலும் இருக்கிறது. மிகுந்த கஷ்டத்தோடு பொறுத்துக் கொண்டிருந்த விவசாயிகள் இப்போது கிராமங்களில் கூட இருக்கமுடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. பல்வேறு மாநிலங்களுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆடு மாடுகளை விற்கிறார்கள். சிலர் அவைகளை ஒட்டிக்கொண்டும் போகிறார்கள். அகையால் அவற்றைப் பஞ்சப்பிரதேசம் என்று பிரகடனப்படுத்தவேண்டும். அங்குள்ள கூலியாட்களுக்கு வேலை கிடைக்கும் சூழ்நிலையை உண்டாக்கவேண்டும். இந்த மாதிரி கஷ்டங்களை அனுசரித்து கோவை கலெக்டர் மூலமாக விவசாயி களிடம் நஞ்சை நிலத்திற்கு கிஸ்தி வசூலிக்காமல் இருக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதில் சர்க்கார் மற்றொன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். கிஸ்திக்கு சரி அளவு செஸ் என்று வசூல் செய்யப்

10th March 1969] [திரு. எஸ். வி. இலட்சுமணன்]

படுகிறது. சில இடங்களில் சற்று அதிகமாகவே வசூல் செய்யப் படுகிறது. கிஸ்தியே கொடுக்க முடியாத விவசாயிகள் எப்படி இந்த செஸ் கொடுக்கமுடியும்? அதோடு விவசாய வருமான வரியையும் வசூல் செய்கிறார்கள். கூட்டுறவுக் கடன்களைக் கட்ட வேண்டும். நல அடமான பாங்கிக் கடனைக் கட்டவேண்டும். தக்காவிக் கடனைக் கட்ட வேண்டும். எப்படி அவன் கட்ட முடியும் என்று பார்க்கவேண்டும். அரசு நல்லமுறையில் இவற்றையெல்லாம் சிந்தித்து எங்கெங்கு கந்தாயம் கட்டவேண்டுமென்ற நிலை ஏற்படுகிறதோ, அந்தப் பகுதியிலுள்ள விவசாயிகளுக்கு அதைக் கட்டவேண்டியதில்லை என்று மாற்றி, கடன்களைக் கட்டுவதற்கு கெடு கொடுக்கும் நிலையையும் உருவாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு இந்த நிலையில் என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஜி. பராங்குசம் : தலைவர் அவர்களே, இந்த அவையில் மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கிற 1969-70 ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையின்மீது அதை வரவேற்று நான் பேசுகிற இந்த நேரத்தில் எங்களையெல்லாம் பொது வாழ்க்கைக்கு ஆளாக்கி இந்த நாட்டின் அறிவுச் சுடராக விளங்கிய மாமேதை உலக மாமேதை பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்த நேரத்தில் இந்த அவையிலே இல்லையே என்று உள்ளபடியே வேதனையிலும் ஏக்கத்தின்மீதும் நான் இந்த நிதிநிலை அறிக்கையின்மீது என்னுடைய கருத்துக்களை சொல்லிக்கொள்ள விழைகிறேன். முன்னர் முதல்வர் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்கு என்னுடைய அஞ்சலியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். என்னைப் போன்ற ஒரு சாதாரண தொழிலாளியை இந்த மேலவையிலே அமர வைத்து நாங்களெல்லாம் பேசுகிறபொழுது அவர் பார்த்து புன்னகை பூக்கிற நிலைமை ஏற்படவில்லையே என்ற ஏக்கம். இந்த நிலையிலே நான் புதிதாக வந்திருக்கிற இந்த அமைச்சரவையை பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய வழியிலே வளர்க்கப்பட்டு, அவர்கள் காட்டிய வழியிலே நடத்திச் செல்கிற அவரது உன்னத தம்பி களாகிய பெருமதிப்பிற்குரிய மாண்புமிகு முதலமைச்சராக வந்திருக்கிற கலைஞரையும் அவரது தலைமையிலே செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற அமைச்சரவையையும் பெரிதும் வரவேற்று நிதிநிலை அறிக்கையில் இந்த ஆண்டு வரியில்லாத வகையில் இந்த சபையின் முன்னே வைத்ததற்கு உள்ளபடியே பாராட்டுகிறேன். பொதுவாக நிதிநிலை அறிக்கை வருகிறது என்று சொன்னால் நாட்டில் ஒரு நிலைமை ஏற்படுவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். பட்ஜெட் வருகிறது என்று சொன்னால் கள்ள வணிகம் செய்கிறவர்கள் எப்படி எதெதற்கு வரிகள் வரும் என்பதை குசுகமாக அறிந்து கொண்டு அதற்கு ஏற்றவகையிலே கள்ளமார்க்கெட்டிலே சாமான் களைப் பதுக்குவதன் மூலமாக அதற்கு வரி வரும், இதற்கு வரி வரும் என்று நினைத்து பொருள்களை வெளியே காட்டாமல் இருக்கும் காட்சிகளை நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். கண்டிருக்கிறோம். ஆனால் சமீபத்தில் மத்திய சர்க்கார் கொண்டு வந்த அந்த நிதி நிலை அறிக்கைக்கு முன்பு நாட்டில் ஏற்பட்ட நிலை நன்றாக நினைவு

6-20
p.m.

[திரு. ஜி. பராங்குசம்] [10th March 1969]

இருக்கிறது. நிதி நிலை அறிக்கை வருகிறது என்று சொன்னவுடனேயே மண்ணெண்ணெய் பதுங்கிவிட்டது. அதைப்போலவே சாதாரண மக்கள் உபயோகிக்கிற சிகரெட் போன்றவை கிடைக்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டு கள்ள வணிகர்கள் அதைப் பதுக்கி வைத்து நிதிநிலை அறிக்கை வெளிவந்தவுடன் வியாபாரம் செய்யும் நிலைமையைப் பார்க்கிறோம்.

ஆனால் நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொருத்தவரை இந்த அரசு இந்த 2 ஆண்டு காலத்தில் இரண்டு நிதிநிலை அறிக்கைகளைக் கொண்டு வந்தபோதும் வரி இல்லாத நிதிநிலை அறிக்கைகளை மக்கள் முன்பு வைத்து, மக்களுக்கு எதை எதைச் செய்ய வேண்டுமோ, எதை மிக மிக அவசரமாகச் செய்ய வேண்டுமோ அந்தச் செய்வதற்கு பல திட்டங்களை வகுத்தார்கள்.

முதலில் விவசாயத் துறையில் அக்கறை எடுத்து எப்படி விவசாயத்தை பெருக்குவது; இந்த நாட்டிலுள்ள நிலைமையில் மக்கள் பட்டினி கிடந்து சாகும் நிலைமையிலிருந்து காப்பாற்றப் படவேண்டுமென்று பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நல்ல முறையில் சிந்தித்து அதற்காக பல நல்லறிஞர்களை எல்லாம் கலந்து அதற்கான திட்டங்களை வகுத்து, முதலில் விவசாயத்தைப் பெருக்க வேண்டும், உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கி இந்த நாட்டு மக்களுக்கு முதலில் உணவு தரும் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்று நல்ல எண்ணத்தோடு அதிலே அக்கறை செலுத்தினார்கள் என்று உங்களுக்கெல்லாம் நன்றாகத் தெரியும். அதை ஒட்டித்தான் சென்ற ஆண்டும் இந்த ஆண்டும் விவசாயத் துறைக்கு முதலிடம் கொடுத்து நல்ல முறையில் விவசாயத்தைப் பெருக்கித் தஞ்சை மாவட்டம் போன்ற இடங்களில் இருப்போக சாகுபடியை தீவிரமாக்கி, இந்த அரசு வருவதற்கு முன்னால் தஞ்சை மாவட்டத்தில் மட்டும் 2,26,000 ஏக்கர் நிலம் தான் இருப்போக சாகுபடியாக இருந்ததை மாற்றி இந்த ஆண்டு அதை இரண்டு பங்காக்கி 4 லட்சத்து சொச்சம் ஏக்கர் நிலம் இருப்போக சாகுபடியை ஏற்படுத்தி விவசாயத்துக்கு தேவையான கருவிகளை எவ்வளவு சீக்கிரம் கொடுக்க வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு கிடைக்கச் செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள். விவசாயத்துக்கு தேவையான உரம் மற்ற கருவிகள் எல்லாம் விவசாயிகளுக்கு சலபமாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவைகளைக் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் மூலமாக வழங்கும் முயற்சியில் இந்த அரசு தக்க நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது. ஆனால் அதேநேரத்தில் நம் முயற்சிகளுக்கு குந்தகம் விளைவிக்கும் அளவிற்கு மத்திய சர்க்கார் இன்றையதினம் நாம் எந்த விவசாயத்தைப் பெருக்க வேண்டும், விவசாயிகளின் கஷ்டங்களைப் போக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறோமோ அதே விவசாயிகள் மீது பளுவை ஏற்றும் முறையில் உாத்துக்கு வரி, மின்விசையில் இயங்கும் இயந்திரங்கள், பம்பு செட்டுகளுக்கு அதிக வரி போட்டு விவசாயிகளை மேலும் தொல்லைகளுக்கு ஆளாக்கி உற்சாகத்தைக் குறைக்கிற நிலைமையை மத்திய அரசு உண்டாக்குவதைப் பார்த்து உள்ளபடியே வேதனைப்படும் நிலைமையில் இருக்கிறோம். மத்திய மாநில அரசுகளிடையே நல்ல உறவு வேண்டு

10th March 1969]

[திரு. ஜி. பராங்குசம்]

மென்றால் எப்படி அந்த நல்ல உறவு வரும் என்று தயவு செய்து எதிர் வரிசையில் உள்ள நண்பர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். விவசாயத்தைப் பெருக்க வேண்டும் என்று நாம் நல்ல திட்டங்களைத் தீட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது மாநில அரசைக் கேட்காமல் மத்திய அரசு நம் விவசாயிகள் மீது வரிப் பளுவை ஏற்றுகிற முறையில் நடந்து கொள்கிறது. வரிகளைப் போடும்போது, நம் மாநில அரசை கலந்து பேசியிருக்க வேண்டும். பருவ மழை தவறிவிட்டது. அதன் கர்ரணமாகக் கஷ்டப்படும் விவசாயிகளுக்கு போதுமான அளவு வசதி செய்து கொடுக்க முடியவில்லை. பஞ்ச நிலைமை பல மாவட்டங்களில் ஏற்படுகிற நிலைமை, இவைகளை எல்லாம் எண்ணி அதற்கான காரியங்களைச் செய்கிற நேரத்தில் இப்படி மத்திய சர்க்கார் ஒரு வரியைப் போட்டு நம் முயற்சிக்கு குந்தகம் விளைவிக்கும் நிலைமையைப் பார்க்கும்போது நாம் வருத்தப்படாமலிருக்க முடியாது. மாநில அரசுக்கும் மத்திய அரசுக்கும் நல்ல உறவு இருக்க வேண்டுமென்றால், வரிகள் போடுகிற போது இரண்டு பேர்களும் கலந்து பேசி, இந்த வரி போடுவதால் உங்கள் மாநிலத்துக்கு ஏதாவது இடைஞ்சல் ஏற்படுமா என்று ஓரளவுக்காவது கேட்டிருக்க வேண்டும். அப்படிக்கேட்காமல் பல பல வரிகளை மத்திய அரசு போடுவதால் தான் இன்றைய பொருளாதார நெருக்கடி நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலை எப்படியிருந்தாலும் நாம் வரி ஏதும் போடாமலே விவசாயத்தை பெருக்க கோடிக்கணக்கான ரூபாயை ஒதுக்கி, கடன் வழங்கும் வங்கி மூலம் 12 முதல் 18 கோடி ரூபாய் வரையில் இந்த ஆண்டு கடன் வழங்கும் முயற்சியில் ஈடுபடும் முறையில் இந்த நிதிநிலை அறிக்கையை அமைத்ததற்காக உள்ளபடியே உணவு அமைச்சர் அவர்களையும் நிதியமைச்சர் அவர்களையும் நான் பாராட்டுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக நாம் நீண்ட நாளாக சேலத்தில் ஒரு இரும்பு உருக்காலை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று முயற்சி எடுத்து வருகிறோம். வெளிநாடுகளிலிருந்து பல விஞ்ஞானிகள் வந்து சேலத்தில் இரும்பாலை ஏற்படுத்தலாம் என்று அதற்கான காரண காரியங்களை எடுத்துச் சொல்லியும் மத்திய அரசு சம்மதம் அளிக்க வேயில்லை. அதற்காக இந்த நாட்டில் இருக்கிற அத்தனை அரசியல் கட்சிகளும் ஒன்றாகக்கூடி வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை நீக்க மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக அவசியம் சேலம் இரும்பாலை ஏற்பட வேண்டும் என்று தீர்மானம் போட்டு அதற்கான முயற்சிகளைச் செய்தோம். ஆனால் மத்திய அரசு அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் மறுத்து வந்தது. நம் தமிழக அரசுப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் மத்திய சர்க்காரிடத்திலே கேட்போம்; அவர்கள் கேட்டதைக் கொடுக்காவிட்டால் கூட நம்முடைய சக்திக்கு ஏற்ற அளவுக்கு நாம் முயற்சியில் ஈடுபடுவோம், நம்மால் இயன்றதைச் செய்யலாம் என்று தான் சொன்னார்கள். சேலம் உருக்காலைக்கான திட்டத்தை வகுத்து வேலைகளைத் துவங்குவதற்கு ஏறத்தாழ 10 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டு அதன் ஆரம்ப வேலைக்கு தேவையான 51 லட்ச ரூபாயை இந்த

[திரு. ஜி. பராங்குசம்] [10th March 1969]

பட்ஜெட்டில் ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்று சொல்லியிருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தகுந்தது. அந்த இரும்பு உருக்காலைத் திட்டம் வருமேயானால் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தினால் வேதனைப்படுகிற எண்ணற்றவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கும், இந்த நாட்டுக்கு ஒரு நல்ல விமோசனம் கிடைக்கும் என்பதையும் நான் சொல்லாமலேயே நீங்கள் அறிவீர்கள்.

கோவைப் பஞ்சாலைகளைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அந்த நிலைமை இந்த அரசு வந்ததற்குப் பிறகு ஏற்பட்டதல்ல. காங்கிரஸ் அரசு இருக்கும்போதே கோவையில் பஞ்சாலை நெருக்கடி ஏற்பட்டு விட்டது. பஞ்சாலைகள் மூடப்பட்டு வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் ஏற்பட்டு தொழிலாளர்களுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் இந்த சங்கடமான சூழ்நிலை உருவாகியது. திரு. பக்தவத்சலம் முதலமைச்சராக இருக்கும்போது தான். தெரெழிலாளர் தலைவர்களெல்லாம் திரு. பக்தவத்சலம் அவர்களைச் சந்தித்துப் பேசியும் திராமல் இருந்து பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அரசு வந்ததற்குப் பிறகு பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுடத்தில் தொழிலாளர் தலைவர்கள் வந்து பேசிய நிலைமை எல்லாம் நன்றாகத் தெரியும். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தொழிலாளர் படும் கஷ்டங்களை உணர்ந்து இந்தப் பிரச்சனையை விரைவில் தீர்க்க வேண்டும். சுமுகமாகத் தீர்க்கவேண்டும், மில்களை ஓட்ட முடியாமல் இருக்கும் சிக்கலான சூழ்நிலையை அவர்கள் புரிந்து கொண்டு தொழிலாளர் தலைவர்களையெல்லாம் அழைத்து சுமுகமான முறையில் பேசினார்கள். இருக்கிற நிலைமையை எடுத்துச் சொன்னார்கள். நாட்டில் இருக்கிற பொருளாதார நிலையைப் பற்றியும் சொன்னார்கள். இவைகளை எல்லாம் நான் சொல்வதற்குக் காரணம் நான் அந்த சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களுடன் இருந்தேன். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் மதுரைக்கு சுற்றுப்பயணம் போய்விட்டு இரவு 12 மணிக்கு திருச்சிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அன்றைக்கு மறுநாள் கோயமுத்தூரில் பெரிய ஆர்ப்பாட்டம் நடைபெற இருக்கிறது. பல தொழிற்சங்கங்கள் சேர்ந்து 18 மில்களிலும் உள்ள லட்சக் கணக்கான தொழிலாளர்களும் சேர்ந்து பெரிய போராட்டத்தைத் துவங்க இருக்கிறார்கள். அண்ணா அவர்கள் திருச்சிக்கு வந்து இறங்கியவுடன் கோயமுத்தூருக்கு டிராக் கால் போட்டு தொழிலாளர் தலைவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு உடனே புறப்பட்டு வாருங்கள் பேசவேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். விடியற்காலை 4½ மணி இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் காரில் கோவையில் இருந்த வந்து சேர்ந்தார்கள். என்னை டி.பி.-யிலேயே இருக்கச் சொல்லி விட்டு கொஞ்ச நேரம் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்கிறேன், அவர்கள் எப்போது வந்தாலும் எழுப்பு என்று சொல்லி விட்டு அண்ணா அவர்கள் படுத்தார்கள். 4½ அல்லது 4¾ மணி இருக்கும். கோவையிலிருந்து தொழிலாளர் தலைவர்கள் இரண்டு கார்களில் வந்தார்கள். எல்லா தொழிற்சங்கங்களிலிருந்தும் வந்திருந்தார்கள். ஐ.என்.டி.யு.சி; மஸ்தூர் சங்கம், ஹெச்.எம்.யு. சங்கம் இவை எல்லாவற்றிலிருந்தும் தலைவர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். வந்தவுடன் நான் அண்ணா அவர்களை எழுப்பினேன்.

10th March 1969] [திரு. ஜி. பராங்குசம்]

அவர்கள் எல்லாம் வந்தவுடனே, 'அண்ணாவை கால் 5 மணிக்கு எழுப்பி அவர்கள் வந்துவிட்டார்கள் என்று சொன்னேன். அண்ணா அவர்கள் உடனடியாக எழுந்து உட்கார்ந்து அரை மணி நேரத்திலே பேச வேண்டியவைகளை பேசி உடனடியாக தீர்க்க வேண்டிய பிரச்சினை என்ன எப்படி, எப்படி இந்த அரசின் பொருளாதார பிரச்சினை இருக்கிறது என்று சென்ற ஆண்டு கொண்டு வந்த பட்ஜெட் விவரங்களை எடுத்துக்காட்டி, மத்திய அரசாங்கம் தான் இதிலே கணிசமாக உதவி செய்ய வேண்டும், இந்த பிரச்சினை தீர்க்க என்று சொன்னார்கள். எனவே, இவைகளை எல்லாம் பேசி, உடனடியாக ஒரு ஸ்டேட்மென்ட்டு எழுதி, கை எழுத்துப் போட்டு அரை மணி நேரத்திலே அந்த பிரச்சினையை முடித்தார்கள். எல்லா சங்கத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களும் கோவைக்கு சென்று அன்றைக்கு நடந்த ஊர்வலத்தை வெற்றிகரமாகவும், அமைதியாகவும் நடத்தினார்கள் என்பது நமக்கு எல்லாம் தெரியும். இந்த தமிழக அரசு தொழிலாளர்களுக்கு சாதகமாக இருக்கக் கூடிய திட்டத்தை சொன்னார்கள். அப்பொழுது இரண்டொரு தலைவர்களுடன் கொஞ்ச நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். இந்த பிரச்சினையை அப்பொழுது முதலமைச்சராக இருந்த திரு. பக்தவத்சலத்திடம் எத்தனையோ முறை பேசினோம். ஆனால் அவர்கள் அதை கர்மையாக கேட்காமல், கோபமாக கூட எங்களை தட்டிக் கழித்தார்கள், வெளியே போ என்று கூட சொன்னார்கள் என்று காங்கிரஸ் ஐ.என்.டி.யு.சி.யை சேர்ந்த தலைவர்கள் சொன்னார்கள்; நீங்கள் கேட்கலாம், என் இவைகளை எல்லாம் சொல்லுகிறீர்கள் என்று. இந்த அரசு கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளிலே தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை பேச்சு வார்த்தை மூலம் பேசி, சிக்கலைத் தீர்க்க வில்லை என்று சில உறுப்பினர்கள் இங்கே பேசினார்கள். அண்ணா அவர்கள் பேச்சு வார்த்தை மூலம் பல பிரச்சினைகளை தீர்த்தார்கள். அதே போல் அன்றைக்கு தொழிலாளர் மந்திரியாக இருந்த திரு. மாதவன் அவர்களும் பேச்சுவார்த்தை மூலம் முதலாளிகளையும் தொழிற்சங்க தலைவர்களையும் கூட்டி, ஒவ்வொரு பிரச்சினையையும் சுமுகமாக இந்த இரண்டு ஆண்டு காலத்திலே தீர்த்திருக்கிறார்கள். கோயம்புத்தூர் மில் பிரச்சினை திரவில்லை என்றால், அது மத்திய சர்க்காரின் கையிலே தான் இருக்கிறது. இந்த பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக வேண்டி, இந்த பட்ஜெட்டிலே கூட 15 இலட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். மாகாண சர்க்காராலே எந்த அளவுக்கு செய்ய முடியுமோ அந்த அளவுக்கு அவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள். இனிமேல் செய்ய வேண்டியது மத்திய சர்க்கார் கையிலே தான் இருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் நூலுக்கு போடுகின்ற வரியை தள்ளித் தருவார்களானால், அந்த பிரச்சினையை சுலபமாக தீர்க்கக் கூடிய வழி பிறக்கும். அதற்கு எதிர்தரப்பிலே இருக்கிற காங்கிரஸ் நண்பர்கள் மத்திய சர்க்காரிடம் வற்புறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதைப்போலவே சாதாரண தொழிலாளர்களுடைய கோரிக்கைகளை தீர்ப்பதிலே இந்த அரசு செய்திருக்கிற காரியங்கள் பலப்

[திரு. ஜி. பராங்குசம்] [10th March 1969]

பல முதலாளிகள், தொழிலாளிகள் உறவு நல்ல முறையிலே ஏற்பட வேண்டும் என்று இந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக இந்த அரசு எடுத்திருக்கிற முயற்சிகள் பலப் பல. 'இந்து பத்திரிக்கை' தகராறு வந்தபொழுது, முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் பாதகம் ஏற்படாத அளவிலே இரு தரப்பினரையும் பல முறை கூப்பிட்டுப் பேசினார் அன்றைய தொழிலாளர் மந்திரி திரு. மாதவன் அவர்கள். அதைப்போலவே சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையிலே தகராறு வந்தபொழுதும் நடந்து கொண்டார்கள். இப்படி பலவற்றை நான் சொல்ல முடியும். இப்படி சுமுகமான முறையிலே ஒரு பிரச்சினையை தீர்க்கத் தான் இந்த அரசு கடந்த காலங்களிலே பாடுபட்டது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

இன்னும், நமது மாண்புமிகு போக்கு வர்த்து அமைச்சராக இருந்த திரு. கலைஞர் அவர்களும் தன்னுடைய துறையை எவ்வளவு நல்ல முறையிலே கவனித்தார்கள் என்பதும், அந்த அரசு போக்குவரத்து தொழிலாளர்கள் பால் எவ்வளவு அன்பு கொண்டிருந்தார்கள் என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியும். அவர் அமைச்சர் பதவி ஏற்றதுமே அந்த தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை தீர்க்க அவர் அணுகிய முறையை நான் கடந்த இருபது ஆண்டு காலத்திலே கண்டதில்லை. திருச்சிக்கு ஒரு சமயம் வந்திருந்தார்கள். ஒரு டிப்போனிலே தொழிலாளர்கள் வரவேற்பு கொடுக்க நினைத்தார்கள். அங்கே வரவேற்பு பெற திரு. கலைஞர் அவர்கள் சென்றார்கள். ஆனால், அங்கே வரவேற்பு பத்திரத்தை படித்துக் கொடுத்துவிட்டு, அவர் முன்னாலே 21 பிரச்சினைகளை வைத்தார்கள். இந்த பிரச்சினைகளை உடனடியாக தீர்க்க முடியுமா என்று அமைச்சர் அவர்கள் பார்த்து, பக்கத்திலே இருக்கும் டைரக்டரை கூப்பிட்டார்கள். இதிலே எந்த பிரச்சினையை உடனே தீர்க்க முடியும் என்று கேட்டார்கள். பிறகு, 16 பிரச்சினைகளை அதே இடத்தில் தீர்த்தார்கள். செருப்பு வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். உடனே தந்து, எந்தெந்த அளவுக்கு தம்மால் செய்ய முடியுமோ அந்த அந்த அளவுக்கு அந்த பிரச்சினைகளை 5 நிமிடத்திலே பேசி தீர்த்தார்கள். 16 பிரச்சினைகளை தீர்த்துவிட்டு, பாக்கி இருக்கும் பிரச்சினைகளை சென்னையிலே பேசி தீர்ப்போம். நீங்கள் அங்கே வாருங்கள் என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் ஒன்று சொன்னது எனக்கு இன்னமும் ஞாபகத்திலே இருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் அப்பொழுது நாங்கள் தங்கும் விடுதியில் கொசு தொந்தரவு பொறுக்கமுடியவில்லை, எனவே கொசு வலை வேண்டும் என்றார்கள். அதை கேட்டதும், நான் தருகிறேன், என்று சொல்லி, ஆனால் நீங்கள் கொசு வலை கட்டிக் கொண்டு அப்படியே அசந்து தூங்கி விட்டீர்களானால், உடனே டியூட்டிக்கு எழுந்து போக முடியாது என்று சொல்லி உங்களுக்கு 'டைம் பீஸ்' தருகிறேன் என்று, கோரிக்கையிலே இல்லாத ஒன்றை அவர்கள் தந்தார்கள். இரண்டு ஆண்டுகளிலே பிரச்சினையை இப்படி தீர்க்கும் ஒரு அமைச்சரை நான் பார்த்ததே இல்லை. இப்படித்தான் எல்லா அமைச்சர்களும், தஞ்சை மாவட்டத்திற்கு

10th March 1969] [திரு. ஜி. பராங்குசம்]

வேளாண்மை துறை அமைச்சர் திரு. கோவிந்தசாமி வருவார்களானால், விவசாயத் தோழர்களை அழைத்து வைத்துப் பேசுகிறார்கள். அதிகாரிகளை கூப்பிட்டு வைத்து அவர்களுக்கு என்னென்ன தேவைப்படுகிறது என்பதையும், எப்படி விவசாயத்தை பெருக்குவது என்பதையும் கேட்டறிந்து கொள்கிறார்கள். இப்படித்தான் இரண்டு ஆண்டுகளாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்படி இருக்கும்பொழுது, போனஸ் சம்பளம் போன்றவைகளிலே எழும் பிரச்சினைகளும் உடனுக்குடன் தீர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அரசு பஸ் போக்குவரத்திலே, இந்த அரசு வந்ததற்குப் பிறகு, எக்ஸ்பிரஸ் பஸ்ஸின் கட்டணத்தை குறைத்திருக்கிறது, பொது மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும் வகையிலே. அந்த துறையிலே நஷ்டம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது; அந்த நஷ்டத்திலே 40 சத வீதம் குறைத்திருக்கிறது இந்த அரசு வந்து. அதே போல் தான் மாதவரம் பால் பண்ணைத் திட்டமும். அதிலேயும் நஷ்டம் இருந்தது.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : அறுபது சத வீதம் குறைந்திருக்கிறதா ?

திரு. ஜி. பராங்குசம் : அதாவது 40 சத வீதம் - ஐ சரி பண்ணியிருக்கிறோம் என்கிறேன். அதே போல் தான் மாதவரம் பால் பண்ணையிலே ஒரு ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரியைப் போட்டு, அங்கே இலாபம் வரக் கூடிய நிலைமையை செய்திருக்கிறார்கள் என்றால், இவைகள் எல்லாம் நாட்டிற்கு செய்ய வேண்டிய நன்மைகள் இல்லையா? இதை எல்லாம் இந்த இரண்டு ஆண்டு காலத்திலே செய்யவில்லையா? எனவே, இதைப் போல் நாங்கள் அடுக்கிக் கொண்டே போக முடியும். இங்கே சொன்னார்கள் எதிர் கட்சி நண்பர்கள் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினையை பேசித் தீர்க்கவில்லை இந்த அரசு என்று. என்ன செய்வது; தூதிரஷ்டவசமாக சில சமயங்களிலே இந்த தொழிற் சங்க இயக்கங்கள் தொழிலாளர்களை திசை திருப்பிவிடுகின்ற நிலைமையிலே இருப்பதால் தான் இப்படிப்பட்ட சங்கடங்கள் வருகின்றன. ஆனால், இன்றைய அரசு இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை நன்றாக உணர்ந்த அரசு. எனவே அப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளை இப்பொழுது புதிதாக வந்திருக்கும் தொழிலாளர் அமைச்சர் நல்ல முறையிலேயே தீர்த்துக் கொண்டு வருவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

பொதுவாக இந்த அரசு கல்விக்காக எடுத்துக்கொண்டுள்ள முயற்சியை எல்லோரும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். நான் அதைப் பற்றி அதிகம் எடுத்துச் சொல்ல விரும்பவில்லை. கல்விக்காக 65 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரண்டு ஆண்டு காலத்தில் கல்விக்காக 20 கோடி ரூபாய் முந்தைய சர்க்காரை விட இந்த சர்க்கார் அதிகமாக ஒதுக்கியிருக்கிறது. புகழுக வகுப் பிறகு இலவச கல்வி என்று இந்த ஆண்டிலிருந்து அமுல் செய்வ தென்று இந்த சர்க்கார் முடிவு எடுத்திருக்கிறது. இதை எல்லாம் நீங்கள் நல்ல முறையில் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். அது

[திரு. ஜி. பராங்குசம்] [10th March 1969]

மட்டுமல்லாமல் நான்கு புது கல்லூரிகளுக்கு ஏற்பாடு செய்து பட்டப் படிப்புக்கு வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அரசு எவ்வளவு பொருளாதார நெருக்கடி இருந்தாலும் 16 கோடி ரூபாய் துண்டு விழும் வரவு செலவு திட்டம் போட்டிருந்தாலும் எப்படி கல்வித் துறையிலும் மற்றத் துறையிலும் மக்களுக்கு நன்மை செய்திருக்கிறது என்பதை எதிர்க்கட்சி நண்பர்கள் நல்ல முறையில் பாராட்டவேண்டுமென்று தான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்படிப் பல திட்டங்களுக்கு அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டுள்ள முயற்சிகளுக்கு எதிர்க்கட்சி என்று பார்க்காமல் நல்லவை செய்திருக்கும் போது அவற்றை வரவேற்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகை யானாலும் மணக்கும் என்று அண்ணா அவர்கள் சொன்னது போல் நல்ல எதிர்க்கட்சியாக இருந்து இந்த அரசு செய்யும் நல்ல காரியங்களைப் பாராட்ட வேண்டும். நாங்கள் எதிர்க்கட்சியிலிருந்த போது அந்த முறையில் நடந்து காட்டியிருக்கிறோம். இந்த அரசு நல்ல காரியங்கள் செய்கின்றபோது வரவேற்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய சொந்தப் பிரச்சனையான தொழிலாளர் பிரச்சனைக்கு வருகிறேன். மத்திய சர்க்கார் தொழிலாளர்கள் சென்ற ஆண்டு 19-ம் தேதி அன்று ஒரு நாள் அடையாள வேலைநிறுத்தம் செய்தார்கள். அவர்களுடைய கோரிக்கைக்காக ஒரு நாள் அடையாள வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். அந்த ஒரு நாள் அடையாள வேலை நிறுத்தத்தைத் தடுக்க மத்திய அரசு கொடுமையான சட்டங்கள் போட்டு, உலகத்திலேயே எங்கும் கேட்டிருக்கமுடியாத கொடுமையான சட்டங்கள். ஆர்டினன்ஸ் போட்டு அந்த வேலை நிறுத்தத்தை தடுக்க முயற்சி செய்தார்கள். பிறகு இந்தச் சங்கங்களை நசுக்கித் தீரவேண்டும், மத்திய சர்க்கார் தொழிலாளர்கள் நல்ல முறையில் தலைதாக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்று பல காரியங்களைச் செய்தார்கள். இன்றும், 5, 6 மாதங்கள் ஆகியும் வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளாமல் சஸ்பெண்டு பண்ணி வைத்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் வேலைநிறுத்தம் மிக அமைதியாக நடந்தது. வேறு எந்த மாநிலத்திலும் இல்லாத அளவுக்கு மிக அமைதியாக நடந்தது. எந்த விதமான அசம்பாவிதங்களும் ஏற்படவில்லை என்பதை யாவரும் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். விரைவில் நம்முடைய அரசு மத்திய அரசுக்கு சிபார்சு செய்து சஸ்பெண்டு செய்யப்பட்டுள்ள தொழிலாளர்கள் மீதுள்ள உத்தரவை ரத்து செய்ய ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்கள் மீதுள்ள வழக்குகளையும் வாபஸ் வாங்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த பேரவையில் கவர்னர் உரையின்மீது பேசுகிறபோது இதை உறுதி செய்து சொன்னார்கள். மத்திய சர்க்காருக்குக் கடிதம் எழுதியிருப்பதாகவும் சொன்னார்கள். அதை நான் வரவேற்கிறேன். என் நன்றியை தெரிவித்து கொள்ளுகிறேன். அதற்கான நடவடிக்கைகளை தொடர்ந்து எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதற்குள் முதலமைச்சர் அவர்கள் 17-ம் தேதி

10th March 1969] [திரு. ஜி. பராங்குசம்]

டெல்லிக்குச் செல்வதாக அறிந்தேன். அப்பொழுது அதற்குச் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சருடன் மேலும் கலந்து பேசி உடனடியாக ஆவன செய்ய வழி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். தலைவர் அவர்களே, இன்னொரு பிரச்சனை பற்றி நினைவு படுத்த ஆசைப்படுகிறேன். திருச்சி மாவட்டத்தில் கழிவுப் பொருள் தண்ணீர் ஒரு பிரச்சனையாக இருக்கிறது, அங்கு ஒரு எரிசாராயம் காய்ச்சுகின்ற ஒரு தொழிற்சாலை இருக்கிறது. அந்த தொழிற்சாலையின் கழிவு நீரை வாய்க்கால் களிலும் ஆறுகளிலும் விடுகிறார்கள். அந்த ஆற்று நீர் பாசனத்திற்குச் செல்லுகிறபோது, விவசாயிகள் அத்தனைபேரும் பாசனம் கெட்டுவிடுகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அமைச்சரிடமும் இதைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதற்கு உடனடியாக நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று பஞ்சாயத்து யூனியன்களும் பல பொது ஸ்தாபனங்களும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இன்னும் அதற்கு எந்தவிதமான வழியும் காணப்படவில்லை. கால் நடை, ஆடு, மாடுகள் அந்தத் தண்ணீரைக் குடித்தால் இறந்து விடுகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். மேலும் அங்கே பாசனம் செய்யும்போது அந்தத் தண்ணீர் கால்களில் பட்டவுடன் கருத்து, வெந்து விடுகிறது என்று சொல்கிறார்கள். இப்பொழுது பயிர்களும் பாழாகி விடுகின்றன என்று சொல்கிறார்கள். மேலும் அந்த நூற்றம் சுற்றுப் பக்கத்தில் 4, 5 மைல்களுக்கு காற்று அடிக்கும் பக்கத்தில் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இது வியாதிகளை மிகவும் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு உடனடி நிவாரணம் தேடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த நீரை லாரிகளில் எடுத்துக் கொண்டு போய் வெளியே விடுகிற அளவுக்காவது ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது போலவே திருச்சியில் நைட் சாயில் விவகாரம் இருக்கிறது. ஏற்கனவே திருச்சி நகரம் சிறிய நகரம், முன்பெல்லாம் 1½ மைல் தூரத்திற்கு அப்பால் கொண்டு போய் போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுது 5 மைல் சுற்றுப்புறத்திற்கு வளர்ந்து பெரிய நகரமாகிவிட்டது. அந்த நகரத்தின் சுற்றுப் புறங்களிலும் பக்கத்து கிராமங்களிலும் நிரம்ப பள்ளிக் கூடங்கள் இருக்கின்றன. நானும் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தின் தலைவராக இருக்கிறேன். அம்பிகாபுரம் என்னும் ஊரிலுள்ள பள்ளிக்குத் தலைவரை இருக்கிறேன். இதன் பக்கத்தில் 50 கெஜ தூரத்தில் இதைக் கொட்டுகிறார்கள். இவை வியாதியை வளர்க்கும். மாண்புமிகு சுகாதார அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு முறை திருச்சி வருகிறபோது, இதை நேரில் கண்டு அதற்கு உடனடி நடவடிக்கைகள் எடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

*திரு. எம். எத்திராஜுலு: மன்ற உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, 6-50
இன்றையதினம் இந்த மன்றத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் வரவு p.m.
செலவுத் திட்டத்தின்மீது என்னுடைய கருத்தைச் சொல்ல
விரும்புகிறேன். வரவு செலவுத் திட்டம் என்பது பொது மக்கள்
பார்க்கிற நேரத்தில், இந்த ஆண்டு நமது அரசால் கொண்டு வரப்

[திரு. எம். எத்திராஜுலு] [10th March 1969]

பட்டுள்ள வரவு செலவுத் திட்டத்தால் மூன்று வேளைக்கு நமக்கு நல்ல நிலையில் சாப்பாடு கிடைக்குமா, இருக்க இடம் கிடைக்குமா, கட்டுவதற்குத் துணி கிடைக்குமா, என்று பார்க்கிறவர்கள் உண்டு. போக்கு வரத்து நல்ல முறையில் இருக்குமா, கல்வி முதலியவை நல்ல முறையில் அமையுமா என்று பார்க்கின்றவர்கள் ஒரு சிலர் உண்டு. இத்தகையோர் ஒருபுறமிருக்க இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஏதாவது புதிய வரிகள் உண்டா அல்லது ஏற்கனவே அரசு போட்டுள்ள வரிகளில் ஏதாவது மாற்றம் இருக்கிறதா, என்று எதிர்பார்ப்பதும் வழக்கம். இந்த நிலையில் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் புதிய வரிவிதிப்புகள் இல்லாவிட்டாலும், ஏற்கனவே போட்டுள்ள வரியானது இப்போதுள்ள பற்றாக்குறையைச் சரி செய்யமுடியாத நிலையிலும் இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் அமைந்துள்ளது. இது ஒரு நிரந்தரமான நிலை. பற்றாக்குறையைக் கொண்டு வருவதும், உபரியாகக் கொண்டு வருவதும் நடைமுறையில் இருக்கிற காரியதரிசியிடம் சொல்லிவிட்டால், அதற்குத் தகுந்தபடி ஏற்பாடு செய்து கொண்டு வந்துவிடுவார்கள். பற்றாக்குறையைப் பற்றியும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை, உபரியைப் பற்றியும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. இது ஒரு சம்பிரதாயமாக நடந்து வருகிற அமைப்பாகி விட்டது. நான் இப்படிச் சொல்லுகிற நேரத்தில் கடந்த மூன்று ஆண்டுகளில் பற்றாக்குறை இருந்து வருகிறது. அதை எப்படி சரி கட்டினார்கள் என்றால் வரி விதிப்பு போடுகின்ற நேரத்தில் அதைக் குறைத்துப்போட்டுக் காண்பித்து, அதை வசூல் செய்கின்ற நேரத்தில் அதிகப்படி வசூல் செய்வது என்ற முறையில் சரிகட்டப்படுகிறது என்பதை நான் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். குறிப்பாகச் சொன்னால் 1959-60-ல் மதிப்பில் கண்ட தொகை எழுபத்தி மூன்று கோடியே ஆறு இலட்சம், ஆனால் உண்மையில் வசூல் செய்யப்பட்ட தொகை எண்பத்தி ஒரு கோடியே பதினொன்று இலட்சம். ஆகக் கூடுதலாகக் கிடைத்த ரூபாய் எட்டு கோடியே ஐந்து இலட்சம். 1960-61-ல் மதிப்பிடப்பட்ட தொகை எண்பது கோடியே என்பது இலட்சம், ஆனால் வசூலிக்கப்பட்ட தொகை தொண்ணுத்தி இரண்டு கோடியே ஏழு இலட்சம். இதில் உபரி பதினொரு கோடியே இருபத்தி ஏழு இலட்சம். அதைப்போலவே 1961-62-லே வருமென்று மதிப்பிடப்பட்டது ரூ. 82.50 லட்சம். வசூலித்தது 92.18 லட்சம். கூடுதலாக இந்த அரசுக்குக் கிடைத்தது 4.68 லட்சம். 1962-63-ல் மதிப்பிட்டது 113.15 லட்சம், வசூலித்தது 117.97 லட்சம். அரசுக்குக் கூடுதலாகக் கிடைத்தது 4.82 லட்சம். அதைப் போலவே 1964-65-ல் 7.34 லட்சம் கிடைத்திருக்கிறது. ஆகவே இப்படிப்பட்ட பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டாகவும் அல்லது கூடுதல் பட்ஜெட்டாகவும் அரசாங்கத் துறையில் இருக்கிறவர்கள் நமது ஆக்கஞையை மேற்கொண்டு போடுகிற வரவு செலவுத் திட்டமே தவிர இதில் பற்றாக்குறை வந்துவிட்டது 19½ கோடி எதிர்காலத்தில் சரிக்கட்டக் கூடிய வகையில் மத்திய சர்க்கார் கொடுக்குமென்ற உறுதியில் கூடுதலாகப் போட்டிருக்கிறோம் என்றெல்லாம் சொல்வது ஓரளவு கண்டுபிடித்தான். வரி

10th March 1969] [திரு. எம். எத்திராஜுலு]

யெல்லாம் ஏற்கனவே போட்டாகிவிட்டது. இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் மக்களுக்கு பயன்படுகிற திட்டமாக இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் ஒன்றுமேயில்லை. அப்படிப்பட்ட திட்டத்தைத்தான் இன்றைக்குப் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒன்று, ஒரு வரவு-செலவுத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்து சமர்ப்பிக்கிற நேரத்தில் எதிர்க்கட்சியில் உள்ளவர்கள் அதை ஆதரித்து நல்லதையே சொல்லவேண்டுமென்று கட்டாயமில்லை. எது குற்றமாக இருக்கிறதோ அதைச் சொல்வதற்காகத்தான் இங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறோம். மாண்புமிகு விவசாயத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் எதிர்க்கட்சியில் உட்கார்ந்திருந்தபோது ஒன்று சொன்னார்கள். வெள்ளைக் காரன் ஆட்சியில் இருந்ததைப் போலவே காங்கிரஸ் ஆட்சியிலும் சிறைச்சாலைகள் காட்சியளிக்கின்றன என்று 1954-ல் சொன்னார்கள். அப்படி பேசினார்களே தவிர இந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி வந்த பிறகும் கூட அதே நிலையில்தான் ஒரு இம்மி அளவு கூட இம்ப்ரூவ்மெண்ட் இல்லாமல் சிறைச்சாலைகள் இருக்கின்றன என்பதைக் கூறிக்கொள்கிறேன். நான் போய் அனுபவித்த பிறகு தான் இந்த மன்றத்தில் சொல்கிறேன்.

இப்போது மழையில்லை. உணவு உற்பத்திக்கு எத்தனையோ மேற்கோள்கள் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அதெல்லாம் சரி. உணவு உற்பத்தி பற்றி காலம் சென்ற முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னதையே சொல்கிறேன். உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு கிராமப் பொருளாதார அடிப்படையிலே திட்டம் போடாத வரையில் தரமான விதைகளைக் கொடுத்தாலும் உழுகிறவர்களுக்கு எவ்வளவு பொருள்களைக் கொடுத்தாலும் கிராம அடிப்படையில் வளர்ச்சி பெறுவதற்கும் மீண்டும் அந்தத் திட்டத்தை பரிசீலனை செய்வதற்கும் அமைப்பு இருந்தாலொழிய உணவு உற்பத்தியை பெருக்கமுடியாது. இன்றைக்கு கிராமத்தில் உள்ளவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள்? தங்கள் மகன் பட்டினத்தில் படிக்கிறான். அவன் படித்ததும் ஒரு வேலையைத் தேடிக்கொண்டு நாம் எல்லாம் பட்டணத்திற்குப் போகவேண்டியதுதான் என்று நினைக்கிறார்கள். தங்களுக்கு 30 ஏக்கர் நிலம் இருந்தால் அதைக் குத்தகைக்கு விட்டுச் சாப்பாட்டிற்கு வேண்டியதைப் பெற்றுக் கொண்டு பட்டணத்தில் வசிக்கலாம் என்று நினைக்கிறார்கள். அடுத்து கிராமங்களில் உள்ள தொல்லைகள், கஷ்டங்கள், வேலையின்மை ஆகிய வற்றால் அவதிப்பட்டு வேலை தேடிக்கொண்டு பட்டணத்தை நோக்கிப் போகிறார்கள். வேறு வழியின்றி கிராமத்தில் தான் இருக்கவேண்டுமென்ற நிலையில் உள்ளவர்கள்தான் விவசாயத்தை நம்பியிருக்கிறார்கள். இவர்களை வைத்துக் கொண்டு மாத்திரம் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கிவிடமுடியாது. நகரத்தில் இருக்கிறவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தேசிய வருமானத்தை எடுத்துக் கொண்டால் நபர் ஒன்றுக்கு ஒரு ரூபாய் கிடைக்கிறது. ஐந்து பேர் கொண்டுள்ள குடும்பத்தில் ஐந்து ரூபாயைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்த முடியாது. பொருளாதார துறையில் கிராமத்தில் இருக்கிறவர்களுக்கு 13½ நயாபைசா, 25 நயாபைசா என்று வைத்துக்கொண்டாலும்கூட, அந்த கிராமத்தில் உள்ளவன்

[திரு. எம். எத்திராஜுலு] [10th March 1969]

எப்படி வாழ்க்கை நடத்துவான் என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அடுத்து மருத்துவ ஆஸ்பத்திரிகள், பள்ளிகள் இருக்கின்றன. மருத்துவ ஆஸ்பத்திரியில் மருந்துகள் இல்லை. பள்ளிகளில் ஆசிரியர்கள் சரியாக வருவது கிடையாது. கிராம மக்களுக்கு என்ன வசதிகள் இந்த அரசால் செய்து கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது? ஒன்றுமில்லை.

திரு. கே. எஸ். மணி : கிராமத்திலுள்ள ஆஸ்பத்திரிகளில் மருந்து இல்லாமல் இருப்பது தற்பொழுதுதான், கொஞ்சம் முன்னாலிருந்தா ?

திரு. எம். எத்திராஜுலு : இப்போதில்லை என்று சொல்லும் போது, இப்போதுதான், எப்போதுதான் என்று கேட்பவர்களுக்கு புள்ளிவிவரம் வேண்டுமென்றால் அடிக்கடிக்காகக் கொடுக்க முடியும். வரவுசெலவுபற்றி பத்து பக்கங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு நிமிஷம் பேசுவதற்குக்கூட 20 நிமிஷம் வேண்டும். சுருக்கிப் பேச வேண்டியிருக்கிறது. கிராம மக்களைப் பொருளாதார வளர்ச்சி பெறச் செய்து உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டும். அதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலாவது செய்துகாட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நமது மாண்புமிகு விவசாயத்துறை அமைச்சர் அவர்களுடைய இலாகாவில் கால்நடை ஆஸ்பத்திரிகள் இருக்கின்றன. ஒரு பஞ்சாயத்து யூனியனில் ஒன்று இருக்க வேண்டுமென்பது நம்முடைய அமைப்பு ஆனால் எத்தனை கேஸ்கள் ஒவ்வொரு ஆஸ்பத்திரிக்கும் வரவேண்டுமென்று இருக்கவேண்டும். ஏதோ பத்து கேஸ்கள் வந்தால்தான் அந்த கால்நடை ஆஸ்பத்திரி அங்கேயிருப்பதற்கு லாயக்கானது. ஒரு ஆஸ்பத்திரிக்கு ஒரு கெஜட்டட் ஆபீசர் போட்டிருக்கிறோம். அதிகாரிகளுக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் வரையில் சம்பளமாக செலவழிக்கப்படுகிறது. அதற்கு ஏற்றவகையில் அது பயன்படுகிறதா என்றால் இல்லை.

வைஸ் சேர்மன் : நிதிநிலை அறிக்கையில் இன்னும் இரண்டு அங்கத்தினர்கள் பேசவேண்டியிருப்பதால் இந்த சபையின் காலத்தை சிறிது நீடிக்க விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : அந்த மருத்துவ மனைகளில் வாரத்திற்கு ஒரு கேஸ் கூட வருவதில்லை.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : வாரத்திற்கு ஒரு கேஸ் கூட வராமல் இருக்கிற ஆஸ்பத்திரியை எங்கே அங்கத்தினர் கண்டார் என்று சொல்லவேண்டும். ஏனோ தானே என்று பேசுவதைவிட குறிப்பிட்ட ஆஸ்பத்திரியில் என்று குறிப்பிட்டு, அதை நிரூபிக்கமுடியுமா? எதிர்க் கட்சியில் இருப்பதால் எந்தக் குற்றச்சாட்டையும் சொல்லலாம் என்று கூறுகிறாரா?

திரு. எம். எத்திராஜுலு : எங்கே நடைபெறுகிறது என்று பொறுப்புள்ள ஒரு மெம்பர் இந்த மன்றத்தில் சொல்கிறேன் என்றால் உடனடியாக விசாரிக்க, அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு எழுதி கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

10th March 1969] [திரு. எம். எத்திராஜுலு]

அதைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டிய பொறுப்பு அமைச்சருடையது தான். நாங்களே எல்லாவற்றையும் சொல்லவேண்டுமென்றால் எப்படிச் சொல்வது?

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : நான் கேட்பது, கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் ஆஸ்பத்திரியைப் போய் பார்த்துவிட்டுப் பேசுகிறாரா, பார்க்காமலே குறை சொல்லவேண்டுமென்ற நோக்கத்தில் பேசுகிறாரா என்பது. அவர்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் குறிப்பாக எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் அந்தக் குற்றச்சாட்டிற்கான பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்வார்களா?

திரு. எம். எத்திராஜுலு : அதை சொல்வதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன். சிதம்பரம் தாலுகாவில் நடைபெறுகிறது. இடத்தைப் பார்க்காமல் நான் எப்படிச் சொல்லமுடியும்?

திரு. வி. தங்கபாண்டியன் : இல்லாமல் எப்படிச் சொல்லமுடியும் என்று ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். அவர்கள் சுமத்திய குற்றச் சாட்டிற்கான பொறுப்பை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : அந்தப் பொறுப்பு இந்த அரசுக்கும் இருக்கிறது. இந்த தாலுகாவில் நடைபெறுகிறது, இந்த இடத்தில் நடைபெறுகிறது என்று சொல்கிறேன்.

திரு. கே. எஸ். மணி : முன்பு ஒரு முறை சட்டமன்றத்தில் வேளாண்மை மான்யத்தில் பேசுகையில், ஒரு குற்றச்சாட்டை நான் சுமத்தியபோது, அப்போதுள்ள அதற்குப் பொறுப்பான அமைச்சர், அந்த இடத்தில் நடந்திருக்கிறதா என்று அதை நிரூபித்தால் அன்றி அந்தப் பேச்சு நடவடிக்கைக் குறிப்பிலிருந்து நீக்கப்படும் என்று சொல்லி, அதன் பிறகு நான் அந்தக் குற்றச் சாட்டைச் சாட்டி நடைபெற்ற இடம் காலம் அத்தனையையும் சொல்லி நிரூபித்திருக்கிறேன். அதை அவர்கள் செய்யவேண்டும்.

7-00
p.m.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : அவர்கள் கட்டளையிடுகிறார்களா என்று தெரியவில்லை.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : நமது அனுபவமுள்ள கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்களுக்கு கோபம் வருகிறது. அது இயற்கைதான். நான் சொல்வதெல்லாம் கனம் எத்திராஜ் அவர்கள் குறிப்பிட்ட குற்றச்சாட்டை கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் ஒத்துக்கொள்வார்களானால் இங்கே பேசிய அங்கத்தினர் அதையும் ஒத்துக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறார்.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : அவர்தான் சிதம்பரம் தாலுகா என்று சொன்னாரே.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : அங்கே இருக்கிற எந்த பஞ்சாயத்து யூனியன் ஆஸ்பத்திரியில் வாரத்திற்கு ஒரு கேஸ் கூட வரவில்லை என்று சொன்னார்கள் என்று தெரியவேண்டும். வீணாகச் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு ஒரு டாக்டர் இருப்பாரே யானால் அந்த ஆஸ்பத்திரி இருந்தும் பயனில்லை. வந்த கேசை கவனிக்கவில்லை என்றாலும் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். சர்க்

[திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி] [10th March 1969]

காருக்கு உதவி செய்யும் முறையில் விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்யும் முறையில் சிதம்பரம் தாலுகாவில் எந்த பஞ்சாயத்து யூனியனில் அவர்கள் கண்டார்கள் என்று சொன்னால் பெரும் உதவியாக இருக்கும்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : இப்போது குற்றம் காணுவதைப் போல்

வைஸ் சேர்மன் : கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் தொடர்ந்து தன் பேச்சை இங்கே நிறைவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. போதிய நேரம் இல்லாத காரணத்தால் திட்டவட்டமாக எந்த மருத்துவ விடுதி என்று தெரிந்தால் சொல்லட்டும். இல்லாவிட்டால் தொடர்ந்து வேறு வகையில் பேசட்டும்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : அடுத்து கோழி வளர்ப்புத் திட்டத்தைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கோழி வளர்ப்புத் திட்டத்தை உணவு உற்பத்தியில் முக்கியமான அம்சமாகக் கருதுகிறோம். அதை நல்ல முறையில் விரிவு படுத்த வேண்டுமென்ற முறையில் வெளிநாடுகளுக்கெல்லாம் நம் ராஜ்யத் திலிருந்து உ.பி போன்ற ராஜ்யங்களுக்கு அதிகாரிகளை தேர்ச்சிக் காக அனுப்புகிறோம். அதற்காக பல லட்ச ரூபாயை செலவு செய்கிறோம். தேர்ச்சி பெற்று வந்த பிறகு அவர்களை எதற்காக அனுப்பினோமோ அதே துறையில் அவர்களை அமர்த்துகிறோமா என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அப்படி அமர்த்தப் படுவதில்லை சில இடங்களில், அப்படி அமர்த்தாததற்கு என்ன காரணம்?

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : தலைவர் அவர்களே, கோழி வளர்ப்புத் திட்டத்தின் கீழ் எந்த அதிகாரியையும் உ.பி-க்கு அனுப்பவில்லை. எப்படி தவறான விவரங்களை வைத்துக்கொண்டு கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் பேசுகிறார்கள் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : பயிற்சிக்காக நாம் அனுப்புகிறோம். நான் சொல்லுகிறேன் எந்த இடத்துக்கு என்று. உ.பி. ஐஸக் நகர் முதலிய இடங்களுக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம். அது எந்தப் பிரதேசத்துக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம் என்று அமைச்சருக்கு ஏன் தெரியவில்லை. ஐசக் நகர் என்பது உ.பி.யில் தான் இருக்கிறது.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : தலைவர் அவர்களே, இடை மறித்துக் கேட்க வேண்டியது தான். பொறுப்போடும் பேச வேண்டியது தான். அரசாங்க தரப்பில் இருக்கிறவர்கள் இன் னின்ன காரியங்களை இவ்வளவு நன்றாகச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று கூறலாம். அதிலே கருத்து வேற்றுமை ஏற்படலாம். அப்படி எந்த வளர்ச்சியும் இல்லை என்று கருதுகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். அதை எல்லாம் இடைமறித்துக் கேட்டுக்கொண்டு இருக்கிறதா? அப்படி இடை மறித்துக் கேட்டால், எப்படிப் பேச முடியும்?

10th March 1969]

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : தவறான கருத்துக்களைச் சொல்லும்போது எதிர் கட்சியில் உள்ளவர்கள் திருத்துவது தவறல்ல. குற்றச்சாட்டுகளைச் சொல்வதும் தப்பல்ல. ஆனால் இங்கே தனித் தனியாக ஒவ்வொரு இலாகா குறித்தும் பேசும் சந்தர்ப்பம் இல்லாத காரணத்தால், பேசும் கருத்துக்களில் மறுப்பு தெரிவித்து இருக்கிற சூழ்நிலையில் விளக்கம் சொல்லத் தான் குறுக்கிட்டோமே தவிர, அவர் எது வேண்டுமானாலும் பேசட்டும் என்று இருக்க வேண்டும் என்றால் எங்களுக்கு ஒன்றும் இல்லை. குற்றச்சாட்டுகளைச் சொன்னார்கள். அவற்றை ஒத்துக்கொள்ளும் முறையில் அமைச்சர்கள் சும்மா இருந்தார்கள் என்று வெளியே போய்ப் பேச வேண்டி வரும் என்று தான் இடை மறித்துப் பேசுகிறோம்.

திரு. எம். எத்திராஜு : இதற்கான பயிற்சி பெற்ற அதிகாரிகளை மீண்டும் அங்கே போடுவதில்லை. சம்பந்தா சம்பந்தம் இல்லாத அதிகாரிகளை கோழி வளர்ப்புத் திட்டத்தில் போடுகிறார்கள். எனக்கு வந்த செய்திகளிலிருந்து தகவல் கிடைக்கிறது. அவர்களை ஏன் பயிற்சிக்கு அனுப்ப வேண்டும்? அதற்காக ஏன் செலவு செய்ய வேண்டும்? யாருக்கு நஷ்டம்? சர்க்காருக்கும் பிரயோசனமில்லை. பொது மக்களுக்கும் பிரயோசனமில்லை. யாருக்கும் பிரயோசனமில்லாத நிலைமை ஏற்பட்டு விடுகிறது. இந்த மாதிரி நிலைமையைத் தவிர்த்து பயிற்சி பெற்றவர்களையே அதிலே போட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

"அடுத்து நான் பம்பாய்க்கு சென்றிருந்த நேரத்தில் ஆரே மில்க் காலனிக்குச் சென்றேன். மில்க் காலனியின் அலுவலகத்தை எல்லாம் பார்த்து விட்டு மாடு வளர்க்கும் இடத்துக்கு சென்றோம். சில கன்றுக்குட்டிகளைப் பார்க்கும்போது அவைகள் விடைக்குக் கிடைக்குமா என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் சொன்னார்கள். உங்களுடைய ராஜ்யத்துக்கும் நாங்கள் அனுப்புகிறோம். அங்கேயே கேட்டுப் பெறலாமே என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இங்கு வந்து நான் கேட்டபோது ஒரு கன்றுக்குட்டி ஏறக்குறைய 800 முதல் 1,000 ரூபாய் விலை மதிப்பு என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் கன்றுக்குட்டிகள் யாருக்குக் கிடைக்க வேண்டுமோ அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிறதா, அது முறைப்படி நடந்து இருக்கிறதா என்பதை ஒரு பெரிய விவாதமாக அக்க விரும்பவிலை. இது சிலருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேண்டியவர்களுக்கோ யாருக்கோ கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அந்த விதமான நிலை நீடிக்க வேண்டாம் என்று மீண்டும் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. எஸ். மணி : தலைவர் அவர்களே, யாருக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறதோ அவர்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். அப்படியானால் யாருக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் விளக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

[10th March 1969]

திரு. எம். எத்திராஜுலு : விவசாயத் துறையில் ஈடுபடுகிறவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படி இல்லாமல் வேறு சிலருக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை நான் பெரிய பிரச்சனையாக எழுப்பவில்லை என்று மறுபடியும் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

7-10
p.m.

திரு டி. கே. சுப்பையா : தலைவர் அவர்களே, இந்த 'அரசாங்கத்தில் யார் யாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது என்ற லிஸ்டை அமைச்சர் அவர்கள் தான் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 'அவர்கள் தான் அதைச் சொல்ல முடியுமே தவிர எதிர் கட்சியிலுள்ளவர்கள் லிஸ்ட் வாங்கிக் கொடுக்க முடியாது.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : தலைவர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் பம்பாயில் கன்றுக்குட்டி கேட்டு இங்கேயே கொடுப்பதாகச் சொன்னதாகச் சொன்னார்கள். இங்கே வந்து அதை வியாபாரம் செய்வதாக அர்த்தம் இல்லை. அதற்கு விண்ணப்பம் போட வேண்டும். அதற்கான முறை எல்லாம் சொல்கிறேன். நண்பர் எத்திராஜு விவசாயிகளிடம் பிரசாரம் செய்ய வேண்டும். அந்தந்த மாவட்டத்திலுள்ள கால்நடை அதிகாரிக்கு விண்ணப்பம் போட வேண்டும். அந்த விண்ணப்பத்தைப் பரிசீலனை செய்து இங்கே டைரக்டருக்கு அனுப்புகிறார்கள். டைரக்டர் அவற்றை பம்பாய்க்கு அனுப்புகிறார். யார் யாருக்கு சிபார்சு செய்கிறாரோ அந்த விவசாயிகளுக்கு நேராக அனுப்பப்படுகிறது. வாங்குகிறவர்கள் கன்றுக்குட்டி கால் நடை பராமரிப்பில் அக்கறை செலுத்துகிறவர்களா அதிலே பழக்கம் இருக்கிறதா என்று பார்த்துத் தான் கொடுக்கப்படுகிறது. கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் சொல்கிற குற்றச்சாட்டு; விவசாயிகளாக இல்லாதவர்களுக்கு கொடுத்திருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அப்படிக் குற்றம் சொல்லுகிறபோது இன்னவர் விவசாயி அல்ல, இன்ன உத்தியோகத்தில் இருக்கிறார், அவருக்கு கொடுத்து இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் குற்றச்சாட்டு ஆகும். அப்படி இல்லாமல் யார் யாருக்கோ கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்றால் பிரயோசனம் இல்லை. வந்த கோரிக்கை இரண்டு மாவட்டத்திலிருந்துதான். விவசாயிகளுக்குத் தான் கொடுக்கப்பட்டது. விவரம் வேண்டுமானால் கேள்வி போடுங்கள். விவரம் கொடுக்கிறேன். எதிர் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஆயிரக் கணக்கான கேள்விகள் போடுகிறார்கள். நண்பர் எத்திராஜு அவர்களே கேள்வி போட்டும், யார் யாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது என்று. விவசாயிகளுக்கா இல்லையா என்று பரிசீலனை செய்யக்கூட வசதி கிடைக்கும். தனிப்பட்ட முறையில் வந்து கேட்டாலும் சொல்லத் தயாராயிருக்கிறேன். குற்றமாக இருந்தால் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயார். திருத்திக் கொள்ளவும் தயாராக இருக்கிறோம். ஏனோ தானே என்று சொல்லாமல், இன்னார் விவசாயி இல்லை, கால் நடை வளர்ப்பில் அக்கறை இல்லாதவர், அவருக்கு கொடுத்திருக்கிறீர்கள், என்ற நிரூபிக்க முடியுமானால் சொல்லுங்கள்.

வைஸ் சேர்மன் : இப்படிப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகள் சொல்லும் போது திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்து அந்த குற்றச்சாட்டைச் சொல்ல வேண்டும். பெயர்களை இந்த மன்றத்தில் சொல்ல முடிய

10th March 1969]

[வைஸ் சேர்மன்]

வில்லை என்றால், தனியாகக் கடிதத்தில் பெயர்களை எழுதி சம்பந்தப் பட்ட அமைச்சருக்கு கொடுத்தால் நலமாக இருக்கும். இல்லை யென்றால் இது போன்ற பிரச்சனைகளை விட்டு விட்டு மற்றவைகளைப் பேச வேண்டும்.

திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் : இந்த கன்றுக் குட்டியை விவசாயிகளுக்குத் தான் கொடுக்க வேண்டுமா? ஏன் மற்றவர்கள் எல்லாம் பால் சாப்பிடுவது இல்லையா? ஏன் மற்றவர்களுக்கும் கொடுக்கக் கூடாது?

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : விவசாயிகளுக்கு கால்நடைகளை நன்றாக வளர்க்கக் கூடிய வாய்ப்பு அதிகமாக இருப்பதாலும், அப்படி வளர்க்கப்பட்ட கன்றுகள் அவர்களுக்கு மாத்திரம் இல்லாமல் நாட்டிலே இருக்கிற எல்லோருக்கும் பயன்படும் முறையிலே இருப்பதாலும், சிறிய கன்றுக் குட்டிகளைத் தருகிறார்கள். அதனால் விவசாயிகளுக்கு பலன் ஏற்படும். கால்நடை உற்பத்தி அதிகமாகி பால் எல்லோருக்கும் கிடைக்கும் என்ற திட்டத்தின் அடிப்படையிலே தான் அது கொடுக்கப்படுகிறது. அப்படி சில பேர் தென் ஆற்காடு மாவட்டத்திலே, மனு போட்டுத் தான் பெறுகிறார்கள். அதைப் போல் திருச்சி மாவட்டத்திலேயும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மனு போட்டவர்களுக்குத் தான் கொடுக்கப்பட்டது. கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் விவரம் இருந்து யாருக்குத் தவறாக கொடுக்கப்பட்டது என்று சொன்னால், அந்த குற்றச் சாட்டை நான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும். எனவே, இப்படி விவரம் இல்லாத நிலையிலே சொல்லுவதை விட, விபரத் தோடு சொன்னால் நன்றாக இருக்கும்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : விவரம் இல்லாத நிலையில் நான் சொல்லவில்லை. சரியாக, முறையாக எப்படி அது கொடுக்கப்பட வேண்டுமோ அந்த முறையிலே அது நடைபெறவில்லை என்று தான் கூறுகிறேன். அதிலே தவறு இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் பொதுவாகவே பேசிக் கொண்டு போகிறார்கள். அதுவும் இந்த மன்றத்தின் மரபுகளைப் பற்றி நம்முடைய திரு. முதலியார் அவர்கள் உருக்கமாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். இன்றைய தினம், இந்த மன்றத்திலே எல்லா விவரங்களைப் பேசுவதற்கு உரிமை இருக்கிறது. அதை யாரும் தடுக்க முடியாது. ஆனால், பொதுவாக இப்படி இருக்கிறது, அப்படி இருக்கிறது என்று பேசுவது இந்த விவாதத்திற்கும் பயன்படாது, இந்த அரசாங்கத்திற்கும் அது எந்த வகையிலேயும் நல்லதாக இருக்க முடியாது. ஒன்றைச் சொன்னால் அதிலே இருந்து நழுவுகிறார்கள் உறுப்பினர் அவர்கள். ஆஸ்பத்திரியைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அப்படிச் சொல்லும்பொழுது அது எந்த ஆஸ்பத்திரி என்று உறுதிப்படுத்த வேண்டும். பிறகு மாட்டு விவகாரத்திற்கு போகிறார்கள். அங்கே போனாலும், இன்னென்ன இடத்திலே இப்படி இப்படி செய்யப்பட்டு இருக்கிறது என்று சொல்லுவதை விட்டு, பொதுவாக குற்றச்சாட்டுகளை

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [10th March 1969]

சொல்லுவது கூடாது. ஸ்பெசிபிக்காக சொல்லவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள் வேண்டும். அது இல்லாமல், ஒரு மாதிரி யான குற்றச் சாட்டுகளை கூறுவது, நிர்வாகத்தை சீர், அமைக்க பயன்படாது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். திரு. எத்திராஜுலு அவர்கள் ஆதாரத்தோடு உறுதியிட்டு சொல்லட்டும். அரசாங்கத் திடம் தவறு இருந்தால் ஒத்துக் கொள்கிறோம். தவறு இருந்தால் திருத்த வேண்டும் என்பதுதானே. 20 வருஷமாகச் செய்த தவறு களை இரண்டு வருஷங்களிலே திருத்தி விட முடியுமா? கொளுத்த வேண்டிய குப்பைக் கூளங்கள் நிறைய இருக்கிறதே இன்னும். எனவே, தவறான ஒன்றை நிலை நாட்டிச் சொல்வது அவ்வளவு, நல்லது அல்ல என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். மாண்புமிகு தமிழக வேளாண்மைத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் அதைத் தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உறுப்பினர் அவர்கள் அதைச் சொன்னால் அமைச்சர் அவர்கள் இன்னும் பல விஷயங்களைச் சொல்ல முடியும். எனவே, சொல்லுவதை நிலை நாட்டட்டும், இல்லை என்றால் உறுதியான கருத்துக்களை தெரிவிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : தென் ஆற்காடு மாவட்டத்திலே கொடுத்ததாகச் சொன்னார்கள். நான் அந்தப் பகுதியிலே சென்ற போது, இரண்டு பஞ்சாயத்து தலைவர்களுக்குக் கூட கொடுத்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன். அதை அவர்கள் பரிசீலித்துக் கொள்ளட்டும்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : அது இல்லை என்று சர்க்கார் தரப்பிலே சொல்ல முடியுமா? ஒரு பஞ்சாயத்து தலைவர் என்று சொல்லும்பொழுது, குறிப்பாக புவனகிரி பஞ்சாயத்து என்று காட்டிச் சொல்ல வேண்டும். எனவே, அதைவிட்டு, அப்படி பொதுவாக சொல்வது இந்த மன்றத்தின் மரபுகளுக்கு நல்ல நன்மை பயக்காததாகும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். நண்பர் எத்திராஜுலு அவர்கள் திரும்ப, திரும்ப ஆதாரமற்ற பொதுவான குற்றச்சாட்டுகளை சொல்லிக் கொண்டிருப்பது சகஜம். அப்படி இல்லை என்றால், பொதுவாக சொல்லுங்கள் இந்த மாநிலம் பூராவும் இப்படி கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறார்கள் என்று. அதைவிட்டு விட்டு, தென் ஆற்காடு மாவட்டத்திலே இந்த இடத்திலே என்று போகக் கூடாது. பாதி வழியிலே வந்து, தென் ஆற்காடு மாவட்டத் திலே குழைந்து, பாதி வழியிலேயே விட்டு விடுவது நல்லது அல்ல என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

வைஸ் சேர்மன் : கனம் உறுப்பினர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். நீண்ட நாளாக இந்த மன்றத்திலே நீங்கள் உறுப் பினராக இருக்கிறீர்கள். எனவே, இங்கு இருந்து கொண்டு நான் சொல்லுகின்ற வேண்டுகோளை கேட்காமல் இருப்பது வருந்தத் தக்கதாகும். அவர் 7½ மணிக்குள்ளே தன்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளவேண்டும். அதற்கிடைய மூரண்ட விவாதங்களைக் சொல்லி நேரத்தை கடத்தினாலும் கூட, அதற் குள்ளே முடித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள் கிறேன்.

[திரு. எம். எத்திராஜுலு] [10th March 1969]

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி: இரண்டு பஞ்சாயத்து தலைவர்களுக்குக் கொடுத்ததாக கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னார்கள். தென்னாற்காடு மாவட்டத்திலே நான்கு பேருக்குக் கொடுத்திருப்பதாக சொல்லிக்கொள்கிறேன். நான்கு பேரும் பஞ்சாயத்து தலைவர்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் எல்லாம் விவசாயிகள். அவர்கள் விவசாயிகள் இல்லை, அவர்கள் கால்நடை வளர்க்காதவர்கள் என்று கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் அத்தாட்சியோடு சொல்லட்டும். அவர்கள் வீட்டிலே 30, 40 மாடுகள் இருக்கிறதா, இல்லையா என்பதை நேரிலே தெரிந்து கொண்டு வந்து சொல்லட்டும்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : ஏதோ ஓரளவு உண்மை. அடுத்து, புஞ்சை நிலத்திற்கு வரியை எடுத்துவிட்டோம் என்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். புஞ்சை நிலத்திற்கு ஒரு ஏக்கராவுக்கு அடிப்படை வரி ஒரு ரூபாய். இன்னும் மற்ற வரிகளைப்போட்டு கூட்டினால், 2½ அல்லது 4 ரூபாய் வசூலிக்கிறார்கள். இதை ஒரு பெரிய காரியமாக நினைக்கக் கூடாது. ஏழை விவசாயிகள், ஒரு ஏக்கரா, இரண்டு ஏக்கரா வைத்திருப்பவர்கள் இந்த மற்ற வரிகளை கட்டுவதற்குக் கூட மிக, மிக கஷ்டப்படுகிறார்கள். இந்த நிலையில்தான் புஞ்சை வரியை ரத்து செய்து விட்டோம். ரத்து செய்து விட்டோம் என்று சொல்லுவது அவ்வளவு சரியில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டு, 5 ஏக்கராவுக்கு குறைவாக நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு அடிப்படை வரி மாத்திரம் இல்லாமல் புரா வரியையே ரத்து செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரே கத காரியம் செய்யப்போவதாக இந்த மன்றத்திலே சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது அவைத் தலைவராக அமர்ந்திருப்பவர், அன்றைக்கு திராவிட மன்னேற்றக் கழகம் அட்சியிக்கு வரவசுதற்கு மனப்ப. அந்த கட்சியின் கொரடாவாக இருந்த வரவே சொல்லியிருக்கிறார் இந்த மன்றத்திலே சோஷலிச பாணிகளைப்பற்றிப் பேசுகிற இந்த சர்க்கார் கட்சியினர்—அட்சி பீடத்திலே இருப்பவர்கள் 5 ஏக்கராவுக்கு மேலே நிலம் உள்ளவர்களுக்கு வரியை ஏன் ரத்து செய்யக் கூடாது என்று சொல்லி. இந்த அட்சியை எங்கள் கையிலே கொடுத்தப் பாருங்கள், நில வரியே இல்லாமல் சொந்தால் மறு கேர்தலிலே எங்களை ஆதரியுங்கள். அப்படி இல்லை என்றால் திராவிட மன்னேற்றக் கழகத்தை அட்சியிலே இருந்தா சாக்கிபோட்டு விடுங்கள் என்று அந்த கட்சியின் கொரடாவே பேசியிருக்கிறார் அவர்கள் அன்றைக்கு சொன்னது மக்களின் கருத்துக்களை அடிப்படையாக வைத்து சால்லியிருக்கிறார்கள். அந்தப் பேச்சை நான் அடிக்கடி எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு வைத்துவிடுவேன். இன்னும் இரண்டு வருஷங்கள் முடியவில்லை. இப்படி இந்த மன்றத்திலே அந்த கட்சியின் கொரடாவாக இருந்தவரே சொல்லியிருக்கிறார்கள் உணவுச் சாலை அமைச்சர் இதைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எனவே, சபாநாயகர் அவர்கள் சொன்னபடியும், இந்த பட்ஜெட் விவாதச்சின் முடிவிலே நமது திட்ட அமைச்சர் அவர்கள், 5 ஏக்கரா வைத்திருப்பவர்களுக்கு வரியே இல்லாமல் செய்துவிட்டோம் என்று சொல்லுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

[திரு. எம். எத்திராஜுலு] [10th March 1969]

7-20
p.m.

பார்க்கிறோம். ஏழைகள் இதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த கட்சியின் கொரடாவாக இருந்தவர், இன்றைக்கு எல்லாவற்றிற்கும் மிக பிரதானமாக இருக்கிறார். எல்லா திறமையும் நிறைந்தவர். அவர் தான் இந்த மன்றத்திலே 1966-ஆம் வருஷம், மார்ச் மாதம் 2 ஆம் தேதி அப்படிச் செய்வோம் என்று பேசினார். இதை தயவு செய்து செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதிலே பின் வாங்கக் கூடாது என்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : அதைப் பற்றி பின்னாலே பேசிக் கொள்ளலாம். இதற்கிடையில் ஒன்றைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். அவர் சொல்வது 5 ஏக்கராவுக்கு குறைவாக உள்ளவர்களுக்கு மட்டும். அப்படி அவர்களுக்கு மட்டும் வரியை எடுத்து விட்டால் போதுமா? அவர்கள் கட்சிக் கொள்கை எல்லா நில வரியையும் எடுக்க வேண்டுமென்பது என்று அவர்களுடைய கட்சித் தலைவரே சொல்லியிருக்கிறார். அந்த கொள்கையிலே இருந்து உறுப்பினர் அவர்கள் முரண்படுகிறார் என்பதையும் தெரிவித்தால், இன்னும் விவாதத்திற்கு கொஞ்சம் அனுகூலமாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : அன்றைக்கு திரு. காமராஜர் சொன்னது, நில வரியை எடுத்துவிடப் போகிறோம், மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தால் என்றும், அத்தோடு பி.யு.சி வரை இலவச கல்வி அளிப்போம் என்பதும் ஆகும். ஆனால், நாங்கள் ஆட்சிக்கு வரவில்லையே. எனவே, இன்றைக்கு அதை செயல்படுத்துகிற நீங்களா வசூல் மற்படுவீர்களா? நல்லது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். நீங்கள் வரியை பூராவையும் எடுத்து விடுங்கள் என்று தான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஐந்து ஏக்கரா வரை வைத்திருப்பவர்கள் ஏழையாகத் தானே இருக்க முடியும். அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கு ஒரு சலுகையை முன்னோடியாக செய்யுங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இந்த அரசு பி.யு.சி வரை இலவசக் கல்வி கொண்டு வரப்போவதாக இருக்கிறது, என்பதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி. இதை நான் மிக மிசப் பாராட்டுகிறேன், வரவேற்கிறேன். இந்த அவையின் எங்களுடைய கட்சித் தலைவர் கூட இதன் நிமித்தமாக ஒரு தீர்மானத்தை கொண்டு வந்தது எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. மிக பின் தங்கிய ஏழைகள் எல்லாம் உற்சாகமாகப் படித்து முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு கல்வி-சலுகையும், கல்லூரிகளிலே படிப்பதற்கு மற்ற செளகரியங்களும் போதுமான அளவுக்கு செய்து கொடுக்கப்பட முடியவில்லை. இதை எல்லாம் நீக்க ஏதாவது ஓரளவுக்கு அவர்களுக்குப் பி.யு.சி-க்குப் பின்னாலும் பி.ஏ., எம்.ஏ. படிக்க விரும்பும் பின் தங்கிய வகுப்பினர்களுக்கும் போதுமான சம்பளச் சலுகை கொடுக்க முடியுமா என்று பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதை அந்த மக்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். பின் தங்கிய மக்களுக்கு அவசியம் செய்ய வேண்டும் என்று நான் என் வேண்டுகோளையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

10th March 1969] [திரு. எம். எத்திராஜுலு]

போலீஸ் துறையைப் பற்றி இரண்டொரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்ற ஆண்டு போலீஸ் துறைக்காக 12 கோடியே 11 இலட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த ஆண்டு 16 கோடி கேட்டிருக்கிறது. ஆனால் 12 கோடியே 56 இலட்சம் கொடுக்கப்போவதாகத் தெரிகிறது, இது தவிர ஸ்பெஷல் ரிவார்ட் என்று ஒன்று இருக்கிறது. 1967-68-ல், 237 இலட்சம், சென்ற ஆண்டு 1968-69, 246 இலட்சம், இதை எல்லாம் பார்க்கிறபோது இந்த ரிவார்ட் கொடுப்பதும் இந்த மாதிரி இனங்கள் சரியான வகையில் பொது மக்களுக்குப் போய்ச் சேருகிறதா என்று சிந்திக்க வேண்டும். இது அவசியமான செலவு. இது கொடுப்பது தேவைதான் என்று ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். தகவல் கொடுத்து குற்றத்தைப் பற்றிச் சொன்னதாக யாரோ பெயரை எழுதிவிட்டு சப்-இன்ஸ்பெக்டர்களும் மற்ற அதிகாரிகளும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதானே. இந்த மாதிரியான ஸ்பெஷல் ரிவார்ட் கொடுப்பது நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். இதை அனுமதிக்கக்கூடாது என்று இந்த மன்றத்தையும் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தப் போலீஸ் நிர்வாகம் மிகவும் நல்ல முறையில் இருந்தது. இப்பொழுது இந்தக் காவல் காரர்கள் சர்க்காருக்காக காவல் புரிகிறார்களா அல்லது பொதுமக்களுக்குக் காவல்காரர்களா என்று என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. நீதியையும் நேர்மையும் மையமாக வைத்து போலீஸ்காரர்கள் நடக்கவில்லை. கட்சிக்காரர்கள் சொல்வதையே வைத்து அமூல் நடத்துகிறார்கள். சம்பளம் வாங்குவது பொதுமக்கள் பணம். கட்சிக்காரர்கள் மட்டிலும் கொடுக்கவில்லை. போலீஸ் அதிகாரிகள் செய்கின்ற அக்கிரமம் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு இருக்கிறது. பேருக்கும் புகழுக்கும் உரித்தான இந்தத் தமிழ்நாடு போலீஸ் இப்பொழுது சிறப்பு இழந்திருக்கிறது. அட்சியில் இருப்பவர்கள் போலீஸ் நிர்வாகத்தை சீர்கெட்டுப் போய்விடாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் நல்ல முறையில் சட்டத்தையும், ஒழுங்கையும் காப்பாற்ற அரசு அவர்களுக்கு உதவிபரிய வேண்டும். அவர்கள் சரியான முறையில் இயங்க வேண்டும் என்று அரசாங்கம் அவர்களுக்கு வலியுறுத்த வேண்டும். இந்த அரசாங்கம் போலையும் மற்றொரு அரசாங்கம் வந்தாலும் போலீஸ்காரர்கள் தனித்து இயங்க வேண்டும். நீதியையும் நேர்மையையும் ஒரு காலமும் நடிவ விடக்கூடாது. காங்கிரஸ் அட்சி சாலத்தில் இந்த மாதிரியான ஒரு நிலை ஏற்பட்டிருந்தால் அதைவைத்துக்கொண்டு இப்பொழுது அட்சியில் இருப்பவர்கள் ஏதேனோ பேசி இருப்பார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள அசைப்படுகிறேன். பொது மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கும் நிலையில் போலீஸ் எப்பொழுதும் இருக்க வேண்டும். மூன்று வகைப்படுத்தப்பின்னாலும் இருப்பார்களோ என்பதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை (ஒரு மாண்புமிகு உறுப்பினர் : ஏன் போகிறோம்?) வேண்டாம். இருங்கள். நீதியையும் நேர்மையையும் காப்பாற்றும் பொறுப்பு இந்த அரசாங்கத்தின் கடமை என்பதைப் பணிவிடத் தெரிவிக்கக் கொள்கிறேன். அந்தக் கடமை தவறினால் இந்த தேவையில்லை. பொதுமக்களே மக்கள் பாதுகாப்புச் சங்கம் அமைத்து பொதுமக்களுக்கு உதவி செய்ய முன்வருவார்கள்.

[திரு. எம். எத்திராஜுலு]

[10th March 1969]

தமிழ் நாடு என்று பெயர் வைத்ததாகப் பேசப்படுகிறது. இப்பொழுது தமிழ் நாடு என்று சொல்லுவதற்கு முன்டே பெருந்தலைவர் காமராஜர் அவர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். அவர்கள் இருக்கும்போதே தமிழ் ஆட்சி மொழியாக்கப்பட்டது. அப்பொழுது எவ்வளவோ எதிர்ப்பு இருந்தும் அந்த முடிவு எடுக்கப்பட்டது. இங்கே சில படித்தவர்களும், ஐ.ஏ.எஸ், ஐ.சி.எஸ், போன்று படித்தவர்கள் இதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தார்கள். பல்வேறு துறையிலிருந்தும் எதிர்ப்பு வந்தாலும் அதை எல்லாம் சமாளித்துக் கொண்டு அதை எதிர்த்துப் போராடுகின்ற முறையில் நமக்குத் தமிழை ஆட்சி மொழியாகக் கொண்டு வந்தார்கள். அப்பொழுது யார் செய்தது? அப்பொழுது தமிழை ஆட்சி மொழியாகக் கொண்டு வருவதற்கு விளக்கம் செய்தவர்கள் பலர். இதோ நமது கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் சொன்னது இருக்கிறது. ‘ஆயிரத்தத் தொளாயிரத்து ஐம்பத்தாறாமாண்டு டிசம்பர் மாதம் ஐயைந்துமிரண்டும் சேர் தேதிகளில் அழகுமிகு சென்னை ராஜ்யத்தின் தாய்மொழி தமிழினிலே ஆட்சி செய்யத் தனிச் சட்டமியற்றும் பாக்கியம் தனையடைந்து தனிச் சிறப்புப்பெற்று இந்தச் சட்டசபை இறுதிக் கூட்டம் போயின நம் குறைகள் எல்லாம் பண்ணியத்தால் தமிழன்னை அரசு வீற்று புனித சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்தாள் பொங்கு மகத்துடன் மக்கள் ஆர்பரிக்க சேயிழையர் உளமகிழ்ச்சி சிறுவர் சிறுமியர் அளிக்கச் செம்மையார்ந்த கோதரே வாழ்த்துங்கள் சுதந்திரத்தின் பயன் பெற்றோம். வாழ்கவேன்றே இந்தச் சட்ட மன்றத்தில் தான் இதைச் சொன்னார்கள். அதை எல்லாம் எடுத்துப் பாருங்கள். 1956-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் தமிழை ஆட்சி மொழியாக இந்த மன்றம் ஏற்றுக் கொண்டது. தமிழ்நாடு என்றாலும் மெட்ராஸ் ஸ்டேட்’ என்றாலும் ஒன்று தான். இந்தப் பெயர் மாற்றத்தை சட்டமாக்கி மத்திய சர்க்காரின் ஒப்புதல் பெற்றதற்குப் பாராட்டுகிறேன்.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : நான் அந்தமான் தீவுகளுக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே பாரதம் என்று சொல்லவில்லை. இந்தியா என்று தான் சொல்லுகிறார்கள்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : தஞ்சை விவசாயத் தொழிலாளிகள் நிலைமை எப்படியிருக்கிறது என்று பார்க்கவேண்டும். கொயிலாளிகள் சாங்கிரஸ் அட்சிக் காலத்தில் தங்களை கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக் காரர்கள் என்று சொல்வதற்கே பயந்தார்கள் தமிழகத்தில், இந்த வகிட்டு வந்திருக்க கம்யூனிஸ்ட்காரர்கள் என்று சொல்கிறவர்கள் பகிரங்கமாகவே அதைச் சொல்கிறார்கள். ஏனென்றால் “நாங்கள் கோமமகக் கட்சி” என்கிறார்கள். கம்யூனிஸ்ட்காரர்கள் விவசாயிகளிடத்தில் தலவாக்கை வண்டாக்கி பல்வேறு குடும்பங்களைக் கஞ்சை மாவட்டத்தில் செய்தார்கள். புந்தாமங்கலம், ஃபையரிங், திருவொற்றியர் ஃபையரிங் வெண்மணி ஃபையரிங் எல்லாம் நடந்தது. இன்றைக்க கம்யூனிஸ்ட்களின் கொல்லை வெகுவாகப் பரவிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் இது ஆபத்து என்று சொல்லிக்

10th March 1969] [திரு. எம். எத்திராஜுலு]

கொள்கிறேன். ஓட்டுக்காக தோழமை கட்சியாக ஆக்கிக்கொண்டு நாட்டுக்கு ஆபத்து தேடிக்கொள்ள வேண்டாம், அவர்கள் செய்யும் அநீதியைக் கண்டித்துத் தடுக்க நடவடிக்கை எடுக்கத் தவறக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

*திரு. ஏ. பொன்னப்ப நாயுடு : துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1969-70-ம் ஆண்டு நிதி அறிக்கை மீது நான் சில வார்த்தைகள் பேச முன்வந்துள்ளேன். தமிழ்நாட்டில் பரவலாக எங்கும் பருவ மழை தவறி பஞ்சம் ஏற்பட்டு இருக்கிறது. பஞ்சம் ஏற்பட்டிருக்கிற பகுதிகளுக்கு சென்று அமைச்சர் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். குறிப்பாக தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் திண்டிவனம், செஞ்சி பகுதியில் இரண்டு தாலுகாக்களிலும் வட ஆற்காடு போல நவம்பர் மாதத்திலிருந்து ஏரிகளில் தண்ணீரே இல்லை. விவசாயிகள் ஏதோ கூடப் பட்டும், கையில் வைத்திருந்தும் செலவு செய்து கஷ்டப்படுகிறார்கள். அந்த இரண்டு தாலுகாவும் பூராவும் சாவியாகப் போய்விட்டது. அவர்கள் உணவுக்கு மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். நான் சென்ற வாரம் கிராமத்திற்குப் போயிருந்தபோது அங்கே நூற்றுக்கு 50 சத வீதம் அரிஜனங்கள், பிற்பட்ட மக்கள், கூலிவேலை செய்யும் மற்ற சமூகத்திலுள்ளவர்கள் எல்லாம் சென்னைக்கு ஓடி வந்து விட்டார்கள் என்று அறிந்தேன். கலெக்டர் அவர்கள் கூட பல கிராமங்களுக்குச் சென்று அரிஜனக் காலனிகளில் உள்ளவர்களை விசாரித்தார். ஏதாவது கூலி வேலை கிடைக்கிறதா என்று கேட்டார்கள். இந்த காலத்தில் இரண்டு மூன்று மாதகாலம் அறுவடை வேலை, வைக்கோல் போர் போடுவது, மற்ற சாகுபடி வேலை ஏதாவது இருக்கும். மழை தவறியதால் அதுவும் கிடைக்க வழியில்லை. ஏதோ ஒன்றிரண்டு இடங்களில் சில மிராசுதார்கள் கிணறு தோண்டுகிறார்கள். அதில் போய் ஒரு நாளைக்கு ஒரு ரூபாய் கூலிதான் பெறுகிறார்கள். அதில் அரிசி வாங்குவதற்குக் கூட கஷ்டப்படுகிறார்கள். நடுத்தர விவசாயிகள் கூட பயிர் சாவியானதால் நகரத்திற்கு வந்து அரிசியை அதிக விலை கொடுத்து வாங்கிப் போகிறார்கள். ஆகையால் அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு அரிசி கொடுக்க முடியாவிட்டாலும் கோதுமை, போன்ற புஞ்சை தானியங்களை குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அரசாங்கம் அந்தப் பகுதிகளுக்கு 10 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஒதுக்கியது போதாது. 1966-ல் கூட அங்கே புயல் காற்று அடித்து வெள்ளப்பெருக்கு எடுத்து மோசமான நிலை ஆகிவிட்டது. விவசாயிகளுக்குப் போதுமான விதை கிடையாது. விதை கொடுக்கவேண்டும். உரம் பல சொசைடிகளில் வாங்கிக் கொடுப்பதற்கு இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு சொசைடி மூலம் உரம் கிடைக்காவிட்டாலும், பஞ்சாயத்து மூலமாக விநியோகிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். திண்டிவனம் தாலுகாவில் வீடுர் அணை ஒன்று இருக்கிறது. ஏற்கனவே இருந்த அரசாங்கம் எடுத்த பெரு முயற்சியின் காரணமாக அங்குள்ள மக்கள் இரண்டாயிரம், மூவாயிரம் ஏக்கர் புஞ்சை நிலத்தை நஞ்சையாக மாற்றி சாகுபடி செய்கிறார்கள். செஞ்சி தாலுகாவி

[திரு. ஏ. பொன்னப்ப நாயுடு] [10th March 1969]

விருந்து பல ஏரிகள், கலிங்கம், ஒலக்கூர், ஒங்கூர் அருகில் ஒரு ஆறு போகிறது. அதில் போகிற வெள்ளம் சமுத்திரத்தில் போய் வீணாகிறது. தலைவர் காமராஜ் அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்த போதே அந்த கிராமவாசிகள் அங்கிருக்கிற அணையைக் கட்ட வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அப்போதிருந்த சீப் இஞ்சினியர் சர்வே செய்து அந்த வெள்ளம் ஆலத்தூர், அசப்பூர், பக்கம்போய் பல ஏரிகள் அதனால் ஒவ்வொரு வருஷமும் உடைந்து விடுகிறது என்று சொன்னார்கள். அன்று முதல் இன்று வரையில் எந்தவித நடவடிக்கையும் அதைப்பற்றி எடுக்கப்படவில்லை. முன்பிருந்த முதலமைச்சர் பக்தவத்சலம் அவர்கள் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவுக்கு அரசூரில் சிறிய அணை கட்டினார்கள். முதலில் ஒங்கூர் பகுதியில் உள்ள வாய்க்கால்களுக்கு தண்ணீர் கிடைக்குமா என்று கேட்டேன். அதிலும் பாயும் என்று சொன்னார். இருந்தாலும் அதில் அரசாங்கம் முழு கவனம் செலுத்தவேண்டும். இப்போது அந்தப் பகுதி மிகுந்த பஞ்ச நிலையில் இருப்பதால் களவாய், அனம் பாக்கம், ஆவணிப்பூர் பகுதியில் மூவாயிரம் ஏக்கர் புஞ்சை நிலங்களுக்கு தண்ணீர் கிடைக்கும். மேலும் அணை இருந்தால் கிணறுகளில் ஊற்றிருக்கும். பல கிராமங்களில் தண்ணீர் ஊற்று கிடைக்கும். இப்போதே குடிக்கத் தண்ணீர் இல்லை. அரசாங்கம் கிணறு வெட்டுவதற்கு பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். திண்டிவனம் தாலுகாவில் வாணூர் பிர்காவில் சேதுராப்பட்டு, திருச்சிற்றம்பலம் முதலிய பகுதிகளில் அதிக சுண்ணாம்புக் கல் இருக்கிறது. முன்பிருந்த அமைச்சர் வெங்கடராமன் அவர்கள் நிலத்திலே சர்வே செய்து அங்கே ஒரு சிமிண்ட் தொழிற்சாலை வைக்கலாம் என்று சொன்னார்கள். அங்கே ஒரு சிமிண்ட் தொழிற்சாலை அமைக்க வேண்டும். அத்தோடு மரக்காணம் பகுதியில் பாண்டிச்சேரி வரையிலும் தாளங்காடு, முட்டிக்காடு, அனுமந்தை, கொட்டக் குப்பம் போன்ற இடங்களில் எல்லாம் ஊற்றுக்குட்டை மூலமாகப் பாசனம் செய்து வந்தார்கள்.

இந்த ஊற்றுக் குட்டை எல்லாம் இப்போது தூர்ந்து விட்டது. ஒமந்தூர் இராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் முதலமைச்சராக இருக்கும்போது அந்தக் குட்டைகளை எல்லாம் மராமத்துமூலம் தோண்டினார்கள். அதிலிருந்து இன்று வரை அந்த ஊற்றுக் குட்டைகள் மராமத்து செய்யப்படாமல் இப்போது 1, 2 ஏக்கருக்குக் கூட தண்ணீர் இல்லாமல் அங்கே விவசாயிகள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அதிலும் இந்த அரசு கவனம் செலுத்தி இந்தப் பஞ்சகாலத்தில் இந்தக் குட்டைகளை எல்லாம் தோண்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அது மட்டுமல்ல நடு குப்பம், ஆண்பாக்கம், கொடூர் போன்ற பகுதிகளில் சுமார் 10 ஆயிரம் ஏக்கர் கழிவளி நிலம் இருக்கிறது. முன்பு இருந்த அரசாங்கம் அங்குள்ள மக்களுக்கு அதை ஏலம் விட்டார்கள். ஏலம் எடுத்த பிறகு எந்தக் காரணத்தாலோ கான்ஸல் செய்து விட்டு நிலமற்றவர்களுக்கு அந்த நிலத்தை கொடுக்க வேண்டும் என்று உத்தரவு பிறப்பித்தார்கள், பலப்பல கிராமங்களில் ஆயிரக் கணக்கான ஏக்கர் நிலத்தை அந்த முறையில் சாகுபடி

10th March 1969] [திரு. ஏ. பொன்னப்ப நாயுடு]

செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிலே சில கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. ஒருவர் சாகுபடி செய்த நிலத்தை அடுத்த வருஷம் இன்னொருவர் உழுது விதைபோட்டு விடுகிறார். அதனால் சண்டை வருகிறது. நிலமற்றவர்களுக்கு அதைக் கொடுக்க வேண்டும். ஒரு பகுதியை அடைமானம் செய்கிறார்கள். அடைமான விண்ணப்பங்களை அங்குள்ள அதிகாரிகள் சரியான முறையில் பரிசீலித்து அந்த கிராமத்துக்கு அருகாமையிலுள்ள வர்களுக்கு கொடுப்பதில்லை. பாண்டிச்சேரியில் இருக்கிறவர்களுக்கும் திண்டிவனம் நகரத்தில் இருக்கிறவர்களுக்கும் அந்த நிலத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். நிலத்துக்கு அருகாமையிலுள்ள விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு அது அநேகமாக கிடைக்கவில்லை. அதிலும் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தி ஆவன செய்ய வேண்டும்.

ஏரிகள் சரியான முறையில் பராமரிக்கப்படவில்லை. சில ஏரிகளில் தண்ணீர் கிடைப்பதில்லை. வறண்ட பிரதேசமான செஞ்சி, திண்டிவனம் போன்ற இடங்களில் 2 மாதத்துக்குக்கூட தண்ணீர் கிடைப்பதில்லை. அதிலேயும் பாகுபாடு. இது பற்றி நீண்ட காலமாகச் சொல்லி வருகிறேன் பி.டபிள்யூ.டி., சிறுபாசனம் என்று வித்தியாசம் இருக்கிறது. சிறுபாசனத்தில் அது என்னவோ லிஸ்டம் என்று சொல்கிறார்கள், 5 வருஷத்துக்கு ஒரு முறை தான் பார்க்கிறார்கள். பி.டபிள்யூ.டி. என்றால் ஒவ்வொரு வருஷமும் ஏரிக்கு மராமத்து செய்ய முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் எல்லாவற்றுக்கும் ஒரே தீர்வை. அதனால் எல்லாவற்றுக்கும் சமமாக மராமத்து செய்ய வேண்டும். இப்போது முதலமைச்சராக இருப்பவர்கள் மதுராந்தகத்தில் ஒரு கருத்தாங்கு நடத்தினார்கள். அதிலே கூட சொன்னார்கள், சீக்கிரமாக அந்த வித்தியாசத்தைப் போக்கி எல்லாம் ஒரே டிபார்ட்மெண்டாக மைனர் இரிகேஷன், பஞ்சாயத்து யூனியன், உணவு உற்பத்தித் திட்டம் என்று இல்லாமல், ஒவ்வொரு டிவிஷனுக்கும் ஒவ்வொரு தனி டிவிஷனல் இஞ்சினியர் போட்டு இதெல்லாம் ஒரே முறையாக எல்லா ஏரிகளுக்கும் பாகுபாடு இல்லாமல் செய்ய ஏற்பாடு செய்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். அதிலேயும் அரசாங்கம் கவனம் வைத்து முழு அக்கறை செலுத்தி அதைச் செய்யவேண்டும். ஏனென்றால் இப்போது பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு ஏதோ 5 ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்கிறார்கள். அங்கே ஒரு 60, 70 மைனர் இரிகேஷன் ஏரிகள் இருக்கின்றன. எனவே இரண்டு ஏரிக்கு மதகு கட்டுகிறது கூட போதவில்லை. மண் போட பணம் இல்லை. பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு இருந்த அதிகாரத்தை எல்லாம் அரசாங்கம் படிப்படியாகக் குறைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். காந்தியடிகள் இந்த நாட்டின் விடுதலைப் போராட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கி இந்த நாட்டுக்கு சுதந்திரம் கேட்டது, அந்த சுதந்திரம் எப்போது பரிபூரண சுதந்திரம் என்று கருதுவேன் என்று சொன்னதை எல்லாம் நினைக்கும்போது நமக்கெல்லாம் கவலையாக இருக்கிறது. லட்சக் கணக்கான மக்கள் இந்த நாட்டிலே வெள்ளைக்கார அரசாங்கம்

[திரு. ஏ. பொன்னப்ப நாயுடு] [10th March 1969]

வருவதற்கு முன்பே குடியாட்சி புரிந்தார்கள். அரசாங்கம் இல்லாமல் நாட்டாண்மை மூலமாக ஏரி கட்டுவது, குளம் வெட்டுவது, காடுகளை அழித்து நஞ்சை புஞ்சையாக்குவது, கோவில்கள் கட்டுவது, கோபுரம் கட்டுவது எல்லாம் மக்களே செய்தார்கள். அப்படிப்பட்ட சுயாட்சி வேண்டும் என்று காந்தியடிகள் நினைத்தார்கள். ஆனால் இடையில் இருந்த வெள்ளைக்கார அரசாங்கம் கிராமங்களிலிருந்த அதிகாரத்தை எல்லாம் குவியலாக்கி தாலுகா, ஹில்லா, மாகாணத் தலைநகரம், டெல்லி தலைநகரம் என்று பிரித்துக் கொண்டு போய் குவியலாக அந்தந்த தலைநகரங்களில் வைத்து நகரங்களை அழகுபடுத்தி ஆண்டார்கள். கிராமங்களுக்கு சுதந்திரம் வேண்டும், கிராம சுயாட்சி வேண்டும், அதிகாரம் பரவலாக வேண்டும் என்று காந்தியடிகள் நினைத்தார்கள். அதன் மூலமாக பஞ்சாயத்து சுயாட்சி காந்தியடிகள் விரும்பியதுபோல் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் செய்தது. ஆனால் அவர்களும் காந்தியடிகள் நினைத்தது போல் பரிபூரணமாகக் கொடுத்துவிடவில்லை. ஏனென்றால் படிப்படியாக கொடுத்து உறுதி செய்து வாழ்க்கை வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று செய்து கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் இப்போது பஞ்சாயத்து யூனியனைப் பார்ப்போமேயானால் முதலிலே இருந்த அதிகாரம் எல்லாம் பறிபோய் விட்டது. பஞ்சாயத்து யூனியனில் தீர்மானம் கொடுத்தால் அமுல் படுத்த விடுவதில்லை. சப் கலெக்டர் சொல்லி விட்டார். அதை நீக்கவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். படிப்படியாக அதிகாரத்தைக் குறைத்து அரசாங்கம் எப்படிச் சொல்கிறதோ அதை கலெக்டர் கேட்கவேண்டும், கலெக்டர் சொல்கிறதை பஞ்சாயத்துக்கள் கேட்கவேண்டும். படிப்படியாக அதிகாரங்களைக் குறைப்பது நல்லதல்ல. கிராம மக்களுக்கு கிராம பஞ்சாயத்துக்கு வேண்டியதை அங்கேயுள்ள தலைவர்கள் பார்த்துச் செய்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கு நாம் அவர்களை நம்ப வேண்டும். பஞ்சாயத்துகளுக்கு அதிக அதிகாரத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும் நம் தமிழ் நாட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் பஞ்சம் அதுதான் இன்றைக்கு நமக்கு பெரிய வேதனையாக இருக்கிறது. இதை அரசாங்கம் கவனித்து அவர்களுக்கு எது தேவையோ அதை எல்லாம் அந்த மக்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். இப்போதே பார்க்கிறோம். சென்னை நகரத்தில் இருப்பதற்கு இடம் இல்லை. இதற்கு முன்பே ஜில்லாக்களிலிருந்து வந்து இங்கே தாம்பரம் வரை குடியேறிவிட்டார்கள். அதுவே செங்கற்பட்டுவரை போகும்போலிருக்கிறது. கிராமங்களில் உள்ள பலமாக வேலை செய்பவர்கள் எல்லாம் சென்னையை நாடி ஓடி வருகிறார்கள். விவசாயத்தைப் பார்க்கக்கூட கிழவர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். இன்னும் கொஞ்ச நாள் போனால் அவர்களும் இங்கே வந்து விடுவார்கள். கிராமங்களில் விவசாயிகளுக்கு 3, 4 மாதம் தான் வேலை இருக்கிறது. அவர்களுக்குச் சிறு கைத் தொழில் கொடுக்க வேண்டும். இதுவரை பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர,

10th March 1969] [திரு. பொன்னப்ப நாயுடு]

கிராமங்களுக்குத் தகுந்தாற்போல் அங்குள்ள மூலப் பொருள்களைக் கொண்டு சிறு சிறு கைத்தொழிலுக்கு வகை செய்தால் அப்படிப்பட்ட மக்கள் தொழில் இல்லாமல் சென்னையை நோக்கி ஓடி வர மாட்டார்கள். போதிய தொழில் இன்மை, பட்டினி, முதலிய காரணங்களால் இப்படி நகரங்களை விஸ்தரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. கிராமங்களில் சிறு கைத்தொழில் வசதி செய்து கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

வைஸ் சேர்மன் : இம் மன்றம் இத்துடன் கலைந்து, மீண்டும் நாளை பிற்பகல் 4 மணிக்குக் கூடும்.

7-4
p.m.

The House then adjourned.

